

ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยงที่มีต่อการให้บริการสาธารณะด้านการท่องเที่ยวบริเวณ
ชายหาดบางแสนของ เทศบาลเมืองแสนสุข จังหวัดชลบุรี

วรรณิษา สุวรรณประภา

งานนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการทรัพยากรเพื่อความมั่นคง
คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
มกราคม 2559
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

อาจารย์ผู้ควบคุมงานนิพนธ์และคณะกรรมการสอบงานนิพนธ์ ได้พิจารณา
งานนิพนธ์ของ วรณิษา สุวรรณประภา ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการทรัพยากรเพื่อความมั่นคง
ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

อาจารย์ผู้ควบคุมงานนิพนธ์

.... อาจารย์ที่ปรึกษา
(ดร.อนุรัตน์ อนันทนาธร)

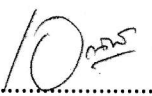
คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.... ประธาน
(ดร.อนุรัตน์ อนันทนาธร)

.... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สัมฤทธิ์ ยศสมศักดิ์)

.... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.จีระ ประทีป)

คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ อนุมัติให้รับงานนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการทรัพยากรเพื่อความมั่นคง
ของมหาวิทยาลัยบูรพา

.... คณบดีคณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่าที่เรือตรี ดร.เอกวิทย์ มณีธร)
วันที่ 21 เดือน มกราคม พ.ศ. 2559

ประกาศคุณูปการ

งานนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจาก ดร.อนุรัตน์ อนันทนาธร ประธานคณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์และอาจารย์ที่ปรึกษาหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการทรัพยากรเพื่อความมั่นคง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สัมฤทธิ์ ยศสมศักดิ์ และ รองศาสตราจารย์ ดร.จีระ ประทีป กรรมการควบคุมงานนิพนธ์ทั้งสองท่าน ที่ได้ให้คำแนะนำและ แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ และได้ให้ความกรุณาและอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของ แบบสอบถาม ตลอดจนข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการทำวิจัย จนกระทั่งงานนิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์

สุดท้ายนี้ขอขอบพระคุณบิดา มารดา ที่สนับสนุนและให้โอกาสทางการศึกษาของ ข้าพเจ้า รวมถึงเพื่อนร่วมงาน และเพื่อนร่วมหลักสูตรทุกคน ที่ได้ให้ความช่วยเหลือ แนะนำ และ คอยเป็นกำลังใจมาโดยตลอด

วรรณิษา สุวรรณประภา

56920901: สาขาวิชา: การจัดการทรัพยากรเพื่อความมั่นคง; ร.ม. (การจัดการทรัพยากรเพื่อความมั่นคง)

คำสำคัญ: การท่องเที่ยว/ การให้บริการสาธารณะ/ นักท่องเที่ยว/ ชลบุรี

วรรณิษา สุวรรณประภา: ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการให้บริการสาธารณะด้านการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนของ เทศบาลเมืองแสนสุข จังหวัดชลบุรี (OPINIONS OF TOURISTS ON PUBLIC TOURISM SERVICE IN BANGSAEN BEACH, SAENSUK MUNICIPALITY, CHONBURI PROVINCE) คณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์: สัมฤทธิ์ รัชตสมศักดิ์, Ph.D., อนูรัตน์ อนันตนาทร, Ph.D., 85 หน้า, ปี พ.ศ. 2559.

การศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน จังหวัดชลบุรี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนเทศบาลเมืองแสนสุข ได้แก่ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านการรักษาความปลอดภัย และด้านการรักษาความสะอาด และศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน เทศบาลเมืองแสนสุข เป็นการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณโดยเก็บข้อมูลจากนักท่องเที่ยว จำนวน 400 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานการวิจัยโดยใช้ t-Test และ F-test กรณีพบความแตกต่างใช้ LSD เปรียบเทียบทีละคู่ โดยระดับของความคิดเห็นแบ่งออกเป็น 4 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ผลการศึกษาพบว่า โดยภาพรวมนักท่องเที่ยวมีความเห็นด้วย ($\bar{X} = 3.13$) ต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน เทศบาลเมืองแสนสุข ซึ่งพิจารณารายข้อ พบว่า มีความเห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นด้านความปลอดภัย ($\bar{X} = 3.37$) และเห็นด้วยกับประเด็นด้านความสะอาด ($\bar{X} = 3.04$) และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ($\bar{X} = 2.99$) ตามลำดับด้านความปลอดภัยนักท่องเที่ยวเห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นการมีจุดบริการร้องทุกข์กรณีเกิดภัยและเห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นการจัดระบบการจราจรที่ดี และเห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นการมีอุปกรณ์ป้องกันภัยไว้ตามจุดต่าง ๆ และมีการสาธิตแนะนำการใช้งานด้านความสะอาดนักท่องเที่ยวเห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นการจัดพื้นที่ เตียงผ้าใบและร่มเป็นระเบียบเห็นด้วยกับประเด็นการมีป้ายณรงค์เรื่องการรักษาความสะอาดจากการทิ้งขยะ และเห็นด้วยกับประเด็นร้านอาหารมีการจัดไว้อย่างเป็นระเบียบและสะอาดและด้านสุดท้ายด้านสิ่งอำนวยความสะดวกนักท่องเที่ยวเห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นการจัดเส้นทางหลายเส้นทางเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน การจัดระบบขนส่งสาธารณะ อาทิ รถจักรยานยนต์รับจ้าง และ รถสองแถวบริการอย่างเพียงพอ การจัดระเบียบเตียงผ้าใบและร่มอย่างเหมาะสม และการจัดให้มีศูนย์บริการนักท่องเที่ยวและสำนักงานที่ทำการบริเวณชายหาดบางแสน

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
สารบัญ.....	จ
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพ.....	ช
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
ขอบเขตการวิจัย.....	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น.....	6
แนวคิดเกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยว.....	11
ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาด บางแสน.....	25
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	38
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	43
สมมติฐานการวิจัย.....	43
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	45
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	45
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล.....	46
การสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ.....	46
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	47
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	47

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	49
ส่วนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	49
ส่วนที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการ การท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน.....	52
ส่วนที่ 3 วิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐาน.....	58
5 สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	70
สรุปผลการศึกษา.....	70
อภิปรายผลการศึกษา.....	74
ข้อเสนอแนะ.....	75
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	76
บรรณานุกรม.....	77
ภาคผนวก.....	80
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	85

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
4-1	อัตราร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ..... 49
4-2	อัตราร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ..... 50
4-3	อัตราร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับการศึกษา..... 50
4-4	อัตราร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอาชีพ..... 51
4-5	อัตราร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามรายได้/เดือน..... 51
4-6	อัตราร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามจำนวนครั้งที่มาเที่ยว..... 52
4-7	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความคิดเห็นของ นักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน จำแนกตาม ด้านสิ่งแวดล้อมความสะดวก รายชื่อ..... 53
4-8	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความคิดเห็นของ นักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน จำแนกตาม ด้านความปลอดภัย รายชื่อ..... 55
4-9	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความคิดเห็นของ นักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน จำแนกตาม ด้านความสะดวก รายชื่อ..... 57
4-10	ความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน จำแนกตามเพศ..... 59
4-11	เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน จำแนก ตามเพศและรายด้าน..... 59
4-12	ความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน จำแนกตามอายุ..... 60
4-13	เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน จำแนก ตามอายุ และรายด้าน..... 61
4-14	เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณ ชายหาดบางแสน จำแนกตามอายุ ด้านความปลอดภัย ด้วยวิธีการของ LSD..... 61
4-15	ความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน จำแนกตาม ระดับการศึกษา..... 62
4-16	เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน จำแนก ตามระดับการศึกษา และรายด้าน..... 63

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4-17	ความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน จำแนกตามอาชีพ.....	64
4-18	เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน จำแนกตามอาชีพ และรายด้าน	64
4-19	เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน จำแนกตามอาชีพ ด้านความปลอดภัย ด้วยวิธีการของ LSD.....	65
4-20	ความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน จำแนกตามรายได้/เดือน	66
4-21	เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน จำแนกตามรายได้/เดือน และรายด้าน	66
4-22	เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน จำแนกตามรายได้/เดือน ด้านความปลอดภัย ด้วยวิธีการของ LSD....	67
4-23	ความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน จำแนกตามจำนวนครั้งที่มา	68
4-24	เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน จำแนกตามจำนวนครั้งที่มาและรายด้าน	68
5-1	ผลการทดสอบสมมุติฐานการวิจัย.....	73

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2-1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	43

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยมีทรัพยากรด้านการท่องเที่ยวที่หลากหลายไม่ว่าจะเป็นสถานภาพสังคม ภูมิศาสตร์ มรดกทางธรรมชาติ ประวัติศาสตร์และประเพณีวัฒนธรรมสิ่งอำนวยความสะดวกในเรื่องของสถานที่พักผ่อนซึ่งล้วนเป็นแรงดึงดูดให้นักท่องเที่ยวจากต่างประเทศเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในเมืองไทยสูงขึ้นทุกปี

ปัจจุบันการท่องเที่ยวนับเป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญและมีบทบาทอย่างยิ่งต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ โดยสามารถนำรายได้เข้าประเทศเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เนื่องจากความสวยงามและหลากหลายของทรัพยากรท่องเที่ยว ซึ่งรัฐบาลได้ตระหนักถึงความสำคัญของการท่องเที่ยวเพื่อเพิ่มรายได้ให้แก่ประเทศ เพื่อหาแนวทางพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อเป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจของประเทศให้ดียิ่งขึ้น

จากการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง พบว่าแผนการท่องเที่ยวมุ่งเน้นที่จะพยายามเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวให้มีอัตราที่มากขึ้นทุก ๆ ปี โดยใช้การประชาสัมพันธ์ที่เน้นจุดขายต่าง ๆ ของแหล่งท่องเที่ยว โดยไม่ได้คำนึงถึงความพร้อมด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวที่เข้ามาใช้บริการในพื้นที่ (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2558 ก)

จังหวัดชลบุรีเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลที่สำคัญแห่งหนึ่งในภาคตะวันออกของประเทศไทย สภาพพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบสลับเนินเขา และที่ราบชายฝั่ง มีชายฝั่งทะเลและหาดทรายที่สวยงาม เหมาะแก่การท่องเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจ ซึ่งรายได้ส่วนใหญ่ของจังหวัดมาจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

เทศบาลเมืองแสนสุขเป็นองค์กรปกครองท้องถิ่นรูปแบบหนึ่ง ครอบคลุมพื้นที่ 3 ตำบล คือ ตำบลแสนสุขทั้งตำบล, บางส่วนของตำบลเหมือง และบางส่วนของตำบลห้วยกะปิ พื้นที่รวมทั้งสิ้น 20.268 ตารางกิโลเมตร (12,668 ไร่) ระยะทางห่างจากกรุงเทพฯ 89 กิโลเมตร สภาพพื้นที่มีลักษณะคล้ายรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้ามีพื้นที่ด้านทิศตะวันตกขนานด้วยอ่าวไทยประชากรส่วนใหญ่ที่อาศัยอยู่บริเวณชายฝั่งทะเลประกอบอาชีพค้าขาย เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่มีแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญและมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของคนไทยทั่วประเทศ (เทศบาลเมืองแสนสุข, 2558 ก)

เทศบาลเมืองแสนสุขได้รับการยอมรับจาก สุขาภิบาลแสนสุข ขึ้นเป็นเทศบาลตำบลแสนสุข เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2531 พร้อมกันนี้ได้ขยาย พื้นที่ความรับผิดชอบจาก 12.5 ตารางกิโลเมตร ด้วยศักยภาพของท้องถิ่น และ ผู้บริหารท้องถิ่น ในการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบ สร้างความเจริญก้าวหน้าได้อย่างรวดเร็ว และในปี พ.ศ. 2536 เทศบาลฯ จึงได้รับงบประมาณสนับสนุนจากหน่วยราชการต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก เช่น การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ,กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี องค์การบริหารส่วนจังหวัด กรมการปกครอง ฯลฯ ซึ่งเทศบาลฯ ได้นำงบประมาณเหล่านั้นมาใช้ในการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง จนถึงปัจจุบัน เทศบาลฯ ได้รับการยกระดับขึ้นเป็นเทศบาลเมืองแสนสุข เมื่อวันที่ 27 ตุลาคม 2544 และยึดหลัก การบริหารที่เด่นชัด คือ เทศบาลเมืองแสนสุข ต้องเป็นเมืองที่น่าอยู่ ควบคู่กับการรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ยั่งยืน มีแหล่งท่องเที่ยวที่สะอาดสวยงาม เป็นที่รู้จักระดับสากล พัฒนาเศรษฐกิจสังคมให้เจริญรุ่งเรือง เพื่อให้ประชาชนอยู่ดีกินดีตลอดไป

ชายฝั่งทะเลบางแสนอยู่ในเขตเทศบาลเมืองแสนสุข ปัจจุบันมีประชากรทั้งสิ้น 44,312 คน เป็นชาย 19,929 คน หญิง 24,383 คน จำนวนบ้าน 23,925 หลัง จำนวนครอบครัว 9,128 ครอบครัว ผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งสิ้น 33,906 คน แบ่งเป็นชาย 14,543 คน หญิง 19,363 คน ความหนาแน่นของประชากรภายในเขตเทศบาลเฉลี่ย 2,186 คนต่อตารางกิโลเมตร และจำนวนนักท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 2557 มี 876,303 คน เป็นคนไทย 779,882 เป็นชาวต่างชาติ 96,421 คน

ประชากรส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในบริเวณชายฝั่งทะเลตั้งแต่ปากคลองบางโพรงจนถึงหาดบางแสนล่าง และสองข้างเส้นทางคมนาคมที่สำคัญ ได้แก่ ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 3 (ถนนสุขุมวิท) บริเวณตลาดหนองมนและทางหลวงจังหวัดหมายเลข 3137 ซึ่งแยกจากทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 3 คู่ชายหาดบางแสน ชายฝั่งทะเลบางแสนเป็นหาดทรายยาวตั้งแต่แหลมแท่นไปสุดเขตเทศบาลความลึกของท้องทะเล 2 เมตร ปรากฏในระยะห่างจากชายฝั่งทะเลตั้งแต่ 600 เมตร ถึง 2 กิโลเมตรขึ้นไป ชายหาดบางแสนเป็นหาดสาธารณะ (เทศบาลเมืองแสนสุข, 2558 ข) ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น มาตรฐานด้านแหล่งหรือกิจกรรมท่องเที่ยว มาตรฐานด้านการบริการการท่องเที่ยว มาตรฐานด้านการตลาดท่องเที่ยว ประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่เขตเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ก็ต้องมีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยว บริเวณชายหาดบางแสนของเทศบาลเมืองแสนสุขด้วย เพราะประชาชนเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจากการส่งเสริมการท่องเที่ยว ดังนั้น ผู้วิจัยจึงต้องการทราบว่านักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน จังหวัดชลบุรี อย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการให้บริการสาธารณะบริเวณชายหาดบางแสน ของเทศบาลเมืองแสนสุข จังหวัดชลบุรี
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการให้บริการสาธารณะบริเวณชายหาดบางแสน ของเทศบาลเมืองแสนสุข จังหวัดชลบุรี

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการให้บริการสาธารณะบริเวณชายหาดบางแสน จังหวัด ชลบุรี มีขอบเขตการศึกษาดังนี้

ขอบเขตด้านเนื้อหา: ศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวใน 3 ด้าน ได้แก่

1. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ดังนี้ สถานที่จอดรถ ห้องน้ำสาธารณะ ร้านอาหาร ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว
2. ด้านการดูแลและการรักษาความปลอดภัย ดังนี้ กล้องวงจรปิดป้องกันอาชญากรรม ป้ายเตือนจุดเล่นน้ำที่อันตราย จุดบริการร้องทุกข์ อุปกรณ์ป้องกันภัย
3. ด้านการรักษาความสะอาด ดังนี้ จุดทิ้งขยะ ห้องน้ำสาธารณะ ป้ายรณรงค์รักษาความสะอาด

ขอบเขตด้านประชากร/กลุ่มตัวอย่าง: การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้ประชากรจากจำนวนนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวชายหาดบางแสน ในปี พ.ศ. 2557 จากรายงานสำนักงานเทศบาลเมืองแสนสุข จำนวน 779,882 คน และคำนวณกลุ่มตัวอย่างได้ 400 คน ใช้การเก็บรวบรวมข้อมูลแบบบังเอิญ

ขอบเขตด้านระยะเวลา: ดำเนินการระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2558 ถึง เดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2558

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลการศึกษาสามารถนำไปใช้ในการวางแผนและปรับปรุงการบริการการท่องเที่ยวของชายหาดบางแสน
2. ผลการศึกษาสามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลเพื่อศึกษาการท่องเที่ยวชายหาดบางแสนในประเด็นอื่นได้

นิยามศัพท์เฉพาะ

เพศ หมายถึง เพศของนักท่องเที่ยว ซึ่งแบ่งเป็นนักท่องเที่ยวเพศชายและนักท่องเที่ยวเพศหญิง

อายุ หมายถึง อายุของนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน ของเทศบาลเมืองแสนสุข จังหวัดชลบุรี ซึ่งแบ่งเป็น 6 ช่วง คือ ไม่เกิน 20 ปี 21 - 30 ปี 31 - 40 ปี 41 - 50 ปี 51 - 60 ปี และอายุมากกว่า 60 ปี

ระดับการศึกษา หมายถึง การศึกษาขั้นสูงสุดของนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน ของเทศบาลเมืองแสนสุข จังหวัดชลบุรี

อาชีพ หมายถึง อาชีพที่ประกอบเป็นอาชีพหลัก โดยแบ่งอาชีพออกเป็น 5 กลุ่มคือ รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ พนักงานของรัฐ พนักงานบริษัท ธุรกิจส่วนตัว รับจ้าง และอาชีพอื่น ๆ

รายได้ต่อเดือน หมายถึง จำนวนเงินที่ได้จากการประกอบอาชีพ ซึ่งเป็นรายได้ที่ไม่ได้หักค่าใช้จ่ายออกในแต่ละเดือน

จำนวนที่เคยมาท่องเที่ยว หมายถึง จำนวนครั้งที่มาท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนของเทศบาลเมืองแสนสุข จังหวัดชลบุรี

หาดบางแสน หมายถึง ชายหาดที่อยู่บริเวณอ่าวไทยในเขตความรับผิดชอบของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางจากที่อยู่อาศัยตามปกติไปยังที่อื่นชั่วคราวเพื่อทำการศึกษา และพักผ่อนหย่อนใจหรือก่อให้เกิดการกระทำความร่วมมือกันของมนุษย์ทั้งทางธรรมชาติและสังคม

การบริการการท่องเที่ยว หมายถึง การให้บริการเพื่อการท่องเที่ยวที่มีอยู่ในพื้นที่หรือกิจกรรมที่มีผลเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของพื้นที่บริเวณชายหาดบางแสน เป็นการใช้ความสะดวกระหว่างการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะบริการการท่องเที่ยวที่สำคัญ

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก หมายถึง

1. สิ่งอำนวยความสะดวกที่จัดสร้างขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ในการป้องกันผลกระทบจากการท่องเที่ยวและกิจกรรมของมนุษย์ที่มีต่อทรัพยากรธรรมชาติ
2. สิ่งอำนวยความสะดวกที่จัดสร้างขึ้นเพื่อเป็นเครื่องมือสื่อความหมาย เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจ และความเพลิดเพลินแก่นักท่องเที่ยว
3. สิ่งอำนวยความสะดวกที่จัดสร้างขึ้นเพื่ออำนวยความสะดวก เพิ่มความสะดวกสบายในการประกอบกิจกรรมนันทนาการในรูปแบบที่เรียบง่าย กลมกลืนกับธรรมชาติด้วยความ

ปลอดภัย

4. สิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่หรือผู้ที่ทำหน้าที่ดูแลพื้นที่ด้านความปลอดภัย หมายถึง การจัดเตรียมอุปกรณ์และการจัดระบบต่าง ๆ ในการท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยวมีความปลอดภัยมากที่สุดในการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน ของเทศบาลเมืองแสนสุข จังหวัดชลบุรี

ด้านความสะอาด หมายถึง การจัดเตรียมและจัดการให้ชายหาดมีความสะอาดอยู่เป็นประจำ

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน ผู้วิจัยได้ศึกษาจากแนวคิด และรวบรวมข้อมูลเอกสารจากทางราชการงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง มาศึกษาเพื่อนำมากำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย มีรายละเอียด ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น
2. แนวคิดเกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยว
3. ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
5. กรอบแนวคิดในการวิจัย
6. สมมติฐานการวิจัย

แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น

ไมเออร์ (Maier, 1955, p. 52 อ้างถึงใน นงนุช รุจิรังสีมันต์กุล, 2550, หน้า 9) กล่าวว่า ความคิดเห็น (Opinion) เป็นการแสดงออกของทัศนคติส่วนหนึ่ง และเป็นการแปลความหมายของข้อเท็จจริง (Fact) อีกส่วนหนึ่ง ซึ่งการแปลความหมายขึ้นอยู่กับอิทธิพล และทัศนคติของบุคคลที่มีต่อกันกับสิ่งนั้น

นันทลี (Nunaly, 1959, p. 285 อ้างถึงใน นงนุช รุจิรังสีมันต์กุล, 2550, หน้า 9) ได้ให้ความเห็นว่า ทั้งความคิดเห็น และทัศนคติ นั้น เป็นเรื่องของ การแสดงออกทางความคิดเห็นในรูปเกี่ยวกับตัวเรา และความคิดเห็นนั้นยังจะใช้ในเรื่องเกี่ยวกับการลงความเห็น (Judgment) และความรู้ (Knowledge) ในขณะที่ทัศนคตินั้นใช้กันมากในเรื่องเกี่ยวกับความรู้สึก (Feeling) ความสามารถ (Preference) และได้สรุปว่าเรามักใช้คำว่าความคิดเห็นมากกว่าทัศนคติ

โคลาซา (Kolasa, 1969, p. 386 อ้างถึงใน นงนุช วรรณิ, 2547, หน้า 7) มีความเห็นว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกของแต่ละบุคคล ในอันที่จะพิจารณาถึงข้อเท็จจริง ความคิดเห็นเป็นการตอบสนองสิ่งเร้าที่ได้รับอิทธิพลจากความโน้มเอียง (Circumstance) หรือความโน้มเอียงนี้เองที่ทำให้บุคคลปฏิบัติตาม ซึ่งเรียกว่าโครงสร้างทัศนคติ (Attitude structure) ดังนั้นทัศนคติจึงเป็นพื้นฐานของความคิดเห็น และมีอิทธิพลต่อการแสดงออก ส่วนทัศนคตินั้นคือความโน้มเอียงในการแสดงออกของบุคคลต่อบุคคลอื่น สถานที่ สภาพแวดล้อม ไม่ว่าจะเข้าไปในทางบวกหรือทางลบ

โกลเสนนิค (Kolesnik, 1970, p. 296 อ้างถึงใน นงนุช รุจิรังสิมันต์กุล, 2550, หน้า 10) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นการแปลความหมาย (Interpretation) หรือการลงความเห็นที่เกิดจากข้อเท็จจริง ซึ่งแต่ละบุคคลคิดว่าถูกต้องแต่คนอื่น ๆ อาจไม่เห็นด้วยก็ได้ทุกคน ความเห็นที่ไม่ลึกซึ้งและเป็นความเห็นเฉพาะอย่าง และมีอยู่เป็นเวลาอันสั้นเรียกว่า Opinion เป็นความเห็นประเภทหนึ่งที่ไม่ตั้งอยู่บนรากฐานของพยานหลักฐานที่ไม่พอแก่การพิสูจน์ มีความรู้แห่งอารมณ์น้อย และเกิดขึ้นได้อย่างง่ายแต่สลายตัวเร็ว

เบสท์ (Best, 1997, p. 171 อ้างถึงใน นงนุช วรรณิ, 2547, หน้า 7) กล่าวเสนอแนะว่าในการศึกษาถึงความคิดเห็นต่าง ๆ ส่วนมากจะโดยวิธีวิจัยตลาด ได้แก่การซักถาม สืบคำถามบันทึกไว้ และรวบรวมข้อมูล และวิธีนี้ง่ายที่สุดในการที่จะบอกถึงความคิดเห็นคือการแสดงให้เห็นถึงจำนวนร้อยละของคำตอบในแต่ละข้อความ เพราะจะทำให้เห็นว่าความคิดเห็นจะออกมาในลักษณะเช่นไรในอันที่จะดำเนินนโยบายต่อไป

อุทัย หิริญโต (2519, หน้า 80 อ้างถึงใน นงนุช รุจิรังสิมันต์กุล, 2550, หน้า 10) ให้ความเห็น ว่า ความคิดเห็นของคนเรามีหลายระดับ คือ อย่างผิวเผินก็มี อย่างลึกซึ้งก็มี สำหรับความคิดเห็นที่เป็นทัศนคตินั้นเป็นความคิดเห็นที่ลึกซึ้ง และติดตัวไปเป็นเวลานาน เป็นความคิดเห็นทั่ว ๆ ไป ซึ่งมีประจำตัวบุคคลทุกคน ความคิดเห็นที่ลึกซึ้ง และเป็นความคิดเห็นเฉพาะอย่างจะมีอยู่ระยะสั้น เรียกว่า Opinion เป็นความคิดเห็นประเภทหนึ่งที่ไม่ตั้งอยู่บนรากฐานของพยานหลักฐานที่เพียงพอแก่การพิสูจน์ มีความรู้แห่งอารมณ์น้อย และเกิดขึ้นได้ง่าย และสลายตัวเร็ว

นิศา สุวรรณประเทศ (ม.ป.ป. อ้างถึงใน นงนุช วรรณิ, 2547, หน้า 7) สรุปความคิดเห็น หมายถึงการแสดงออกด้านความรู้สึกรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ด้วยการพูด การเขียน โดยมีพื้นฐานความรู้เดิมประสบการณ์ที่บุคคลได้รับตลอดจนสภาพแวดล้อมของบุคคลนั้น ได้รับเป็นหลักในการแสดงความคิดเห็น

โกศัย วงศ์อนันต์ (2539, หน้า 4 อ้างถึงใน นงนุช รุจิรังสิมันต์กุล, 2550, หน้า 11) สรุปว่าความคิดเห็น เป็นการแสดงออกทางด้านความรู้สึก หรือเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง ซึ่งอาจเกิดจากการประเมิณผลสิ่งนั้น หรือเหตุการณ์นั้น โดยมีอารมณ์ ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อมในขณะนั้นเป็นพื้นฐานการแสดงออก ซึ่งอาจจะถูกต้องหรือไม่ก็ตาม อาจจะได้รับยอมรับ หรือปฏิเสธจากคนอื่นก็ได้ความคิดเห็นนี้อาจจะเปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเวลา การแสดงความคิดเห็นอาจทำได้ด้วยคำพูดหรือการเขียนก็ได้

สุโท เจริญสุข (2520 อ้างถึงใน นงนุช รุจิรังสิมันต์กุล, 2550, หน้า 11) กล่าวถึงความคิดเห็นว่าเป็นสภาพความรู้สึกทางจิตใจที่เกิดจากประสบการณ์ และการเรียนรู้ของบุคคลอันเป็นผลให้บุคคลมีความคิดต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในลักษณะที่ชอบไม่ชอบ หรือเฉย ๆ

เสริมพันธ์ สาริมาณ (2544, หน้า 6 อ้างถึงใน นงนุช รุจิรังสีมันต์กุล, 2550, หน้า 11) จากความหมายของความคิดเห็นที่มีผู้กล่าวไว้ สรุปได้ว่าความคิดเห็นเป็นการแสดงออกทางด้านความรู้สึก ความคิด ความเชื่อ และการตัดสินใจเกี่ยวกับข้อเท็จจริงอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือเป็นการประเมินจากสถานการณ์ต่าง ๆ การแสดงออกถึงความคิดเห็นจะมีผลต่อเนื่องมาจากอารมณ์ พื้นความรู้ ภูมิหลังทางสังคม และสภาพความจริงในขณะนั้น ความคิดเห็นไม่อาจบอกได้ว่าถูกต้องหรือไม่ อาจจะได้รับการยอมรับหรือปฏิเสธจากคนอื่นก็ได้ ซึ่งความคิดเห็นสามารถเปลี่ยนแปลงได้เมื่อเวลาเปลี่ยนไป

นงนุช วรณี (2546, หน้า 7) สรุปความหมายความคิดเห็นว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกด้านความรู้สึก ต่อเหตุการณ์หนึ่งการแสดงออกอาจมีผลมาจากอารมณ์ ความรู้สึกและสภาพแวดล้อมในขณะนั้น ความคิดเห็นสามารถเปลี่ยนแปลงได้เมื่อเวลาเปลี่ยนไปความคิดเห็นไม่สามารถบอกได้ว่าถูกต้องหรือไม่ อาจได้รับการยอมรับหรือปฏิเสธจากคนอื่นก็ได้ดังนั้น การศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยงที่มีต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลบางแสน จึงได้นำแนวคิดดังกล่าวมาใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

จากความหมายของความคิดเห็นสรุปได้ว่า ความคิดเห็นหรือทัศนะเป็นการแสดงออกด้านความรู้สึกต่อเหตุการณ์หนึ่งการแสดงออกอาจมีผลมาจากอารมณ์ ความรู้สึก และสภาพแวดล้อมในขณะนั้นความคิดเห็นสามารถเปลี่ยนแปลงได้เมื่อเวลาเปลี่ยนไป ความคิดเห็นไม่สามารถบอกได้ว่าถูกต้องหรือไม่ อาจได้รับการยอมรับหรือปฏิเสธจากคนอื่นก็ได้ ดังนั้น การศึกษาความทัศนะของประชาชนในท้องถิ่นเขตเทศบาลแสนสุขที่มีต่อรูปแบบการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน จึงได้นำแนวคิดดังกล่าวมาใช้ในการศึกษาวิจัยดังนี้

การวัดความคิดเห็น (Opinion measurement)

การวัดความคิดเห็น ทัศนะ แรงจูงใจ และค่านิยม ได้มีการสร้างแบบทดสอบสำหรับวัดสิ่งต่างๆ ดังกล่าว แต่ยังไม่สามารถแยกจากกันได้อย่างเด็ดขาด เพราะมีบางส่วนที่ซ้ำซ้อนกันอยู่การวัดความคิดเห็นส่วนใหญ่แล้วยังไม่มีการแบ่งแยกออกจากทัศนคติอย่างชัดเจน และมีบ่อยครั้งที่คำทั้งสองใช้สลับกัน แต่อย่างไรก็ตาม การสำรวจความคิดเห็น มักจะเป็นการถามสิ่งที่เฉพาะเจาะจง เช่น การสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร การสำรวจความคิดเห็นของประชาชนต่อโครงการสาธารณะต่างๆ เป็นต้น ซึ่งผลที่ได้จากการสอบถามความคิดเห็นเหล่านี้จะเป็นตัวชี้ความพึงพอใจ ไม่พอใจ เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย ของกลุ่มประชากรดังกล่าว

วิเชียร เกตุสิงห์ (2524, หน้า 94 - 97) ได้เสนอแนะวิธีวัดความคิดเห็นไว้ว่า การใช้แบบสอบถามสำหรับวัดความคิดเห็นจะต้องระบุให้ผู้ตอบเห็นด้วยกับข้อความที่กำหนดให้

แบบสอบถามนี้นิยมสร้างตามแนวคิดของทีเคอร์ท ซึ่งแบ่งน้ำหนักความคิดเห็นเป็น 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

บุญธรรม กิจปริดาบริสุทธิ (2542) เสนอการวัดความคิดเห็นหรือทัศนคติที่นิยมและรู้จักกันแพร่หลาย มี 4 วิธี คือ

1. วิธีของเทอร์สตัน (Thurston' method) เป็นวิธีที่สร้างมาตราวัดเป็นปริมาณ แล้วเปรียบเทียบตำแหน่งของความคิดเห็น หรือทัศนคติไปในทางเดียวกัน และเป็นเสมือนว่าเป็นสเกลที่มีช่วงห่างเท่ากัน (Equal appearing intervals)

2. วิธีกัตต์แมน (Guttman scale) เป็นวิธีวัดทัศนคติหรือความคิดในแนวเดียวกัน และสามารถจัดอันดับข้อความทัศนคติต่ำถึงสูงได้ แบบเปรียบเทียบกันและกันได้ จากอันดับต่ำสุดถึงสูงสุดได้ และสามารถแสดงถึงการสะสมของข้อแสดงความคิดเห็น

3. วิธีแบบลิเคิท (Likert's method) เป็นวิธีสร้างมาตราวัดความคิดเห็นที่นิยมแพร่หลาย เพราะเป็นวิธีการสร้างมาตราวัดที่ง่ายและประหยัดเวลา ตั้งชื่อว่า มาตราวัดรวม ออกแบบโดยการสร้างข้อความขึ้นจำนวนไม่น้อยกว่า 20 ข้อความ ที่ผู้ตอบสามารถแสดงทัศนคติในทางที่ชอบหรือไม่ชอบ โดยจัดอันดับความชอบหรือไม่ชอบ ซึ่งอาจกำหนดคำตอบให้เลือก 3, 5 หรือ 7 คำตอบก็ได้ แต่ส่วนมากใช้ 5 คำตอบ ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ส่วนการให้คะแนนขึ้นอยู่กับใจความว่า จะเป็นปฏิฐาน (Positive) ปฏิเสธ (Negative)

4. วิธีจำแนกแบบ S - D Scale (Semantic differential scale) เป็นวิธีทัศนคติหรือความคิดเห็น โดยอาศัยคู่คำคุณศัพท์ที่มีความหมายตรงกันข้าม (Bipolar adjective) เช่น ดี - เลว ขยัน - ขี้เกียจ เป็นต้น

จำเรียง ภาวิจิตร (2526, หน้า 248 - 249) ได้กล่าวว่า สาธารณมติหรือมติมหาชนหมายถึง ทัศนะ ความรู้สึก และความคิดเห็นของประชากรกลุ่มต่าง ๆ เฉพาะกลุ่ม เกี่ยวข้องกับประเด็นความสนใจหรือปัญหาประเด็นใดประเด็นหนึ่งช่วงเวลาหนึ่งสาธณะมติประเด็นใด ๆ ก็ตามไม่ได้หมายความว่าต้องเป็นมติหรือความคิดเห็นของประชาชนทั้งหมดในประเทศ แต่เป็นความคิดเห็นของประชากร ส่วนใหญ่ซึ่งเป็นผลมาจากสิ่งที่ยังตกลงกันไม่ได้ จำเป็นต้องมีการถกเถียงหาเหตุผลมาอภิปรายกันให้เห็นทั้งข้อดีและข้อเสียในที่สุดเกิดการตัดสินใจร่วมกันเป็นมติออกมาคุณภาพของมติมหาชน หรือสาธารณมติขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประเด็นดังนี้คือ

1. การอภิปรายของสาธารณชน ซึ่งต้องมีความกระตือรือร้น มีประสิทธิภาพและสามารถเปลี่ยนมติไปในทิศทางหนึ่งทิศทางใดได้
2. มีข่าวสารและข้อมูลที่เพียงพอ
3. มีเสรีภาพในการคิดและการแสดงออก

4. คุณภาพของภาวะความเห็นผู้นำต้องดีเพราะความคิดเห็นของผู้นำและผู้เชี่ยวชาญจะมีอิทธิพลต่อสาธารณชน

5. กลุ่มกดดันจะแสวงหาผลประโยชน์ หรือข้อได้เปรียบจากความสนับสนุนของผู้มีอำนาจในสังคมนอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงกลุ่มที่มีอิทธิพลต่อสาธารณชนซึ่งขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ เช่น

5.1 ภูมิหลังทางสังคม (Social background) กลุ่มคนที่มีภูมิหลังแตกต่างกัน โดยทั่วไปย่อมมีความคิดเห็นแตกต่างกันไปด้วย เช่น ความคิดเห็นระหว่างผู้สูงอายุกับผู้เยาว์ ระหว่างชนบทกับชาวเมือง และระหว่างผู้มีรายได้น้อยกับผู้มีรายได้สูง

5.2 กลุ่มอ้างอิง (Reference groups) โดยปกติจะคบหาสมาคมกัน หรือกระทำสิ่งใดให้แก่ผู้ใดนั้น ความคิดเห็นที่มักจะคำนึงถึงก็คือมีอะไรร่วมกันได้หรืออ้างอิงกันได้เช่น มีอาชีพแบบเดียวกันเป็นสมาชิกสมาคมศิษย์เก่าโรงเรียนเดียวกัน แต่ละคนย่อมกำหนดหรือระบุกลุ่มที่ตนเองเป็นสมาชิกหรือเป็นกลุ่มที่ตนเองมีความรู้สึกว่าคุณอยู่ในกลุ่มและมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ กลุ่มดังกล่าวมีอิทธิพลต่อสาธารณชน

วิลันดา ศรีประเสริฐ (2542, หน้า 37) การวัดความคิดเห็น ทักษะ แรงจูงใจและค่านิยมได้มีการสร้างแบบทดสอบสำหรับวัดสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าว แต่ก็ยังไม่สามารถแยกจากกันได้อย่างเด็ดขาด เพราะมีบางส่วนที่ซ้ำซ้อนกันอยู่ การวัดความคิดเห็นส่วนใหญ่แล้ว ยังไม่มีการแบ่งแยกออกจากทัศนคติอย่างชัดเจนและมีบ่อยครั้งที่คำสองคำใช้สลับกัน แต่อย่างไรก็ตามการสำรวจความคิดเห็นมักจะเป็นการถามสิ่งที่เฉพาะเจาะจง

จากแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความคิดเห็น สรุปได้ว่า ความคิดเห็นหมายถึงการแสดงออกทางด้านความรู้สึก ความคิด ความเชื่อ และการตัดสินใจเกี่ยวกับข้อเท็จจริงอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือเป็นการประเมินจากสถานการณ์ต่าง ๆ การแสดงออกถึงความคิดเห็นจะมีผลต่อการแสดงออกทางด้านความรู้สึก เนื่องมาจากอารมณ์พื้นความรู้ ภูมิหลังทางสังคม และสภาพความจริงในขณะนั้น ความคิดเห็นไม่อาจบอกได้ว่าถูกต้องหรือไม่ อาจจะได้รับยอมรับหรือปฏิเสธจากคนอื่นก็ได้ ซึ่งความคิดเห็นสามารถเปลี่ยนแปลงได้เมื่อเวลาเปลี่ยนไปและความคิดเห็นนั้นอาจแสดงด้วยคำพูดหรือการเขียนก็ได้

แนวคิดเกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยว

แผนพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2558 ก)

ประเทศไทยในปี พ.ศ. 2539 เป็นช่วงที่การท่องเที่ยวของไทยได้พัฒนามาจนถึงจุดหัวเลี้ยว หัวต่อประเทศไทยได้ผ่านยุคทองของการท่องเที่ยวเข้าสู่ยุคของการแข่งขันอย่างเข้มข้นในตลาดโลก และยุคที่จำนวนนักท่องเที่ยวไทยสูงกว่านักท่องเที่ยวต่างชาติ ดังนั้น แผนพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวในอนาคต จึงจำเป็นจะต้องพัฒนาให้การท่องเที่ยวมีมาตรฐานสูงขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อสวัสดิการของนักท่องเที่ยวไทย และเพื่อรักษาขีดความสามารถของการแข่งขันระหว่างประเทศ ในขณะเดียวกัน มาตรฐานที่สูงขึ้นจะสามารถทำให้ประเทศไทยได้นักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีค่าใช้จ่ายต่อหัวต่อวันสูง นำรายได้สุทธิเข้าประเทศเพื่อช่วยจรรโลงการท่องเที่ยวไทยให้ยั่งยืน ในการจัดทำแผนนี้จึงได้วางเป้าหมายทั้งระยะยาวและระยะ 6 ปี ประกอบด้วยนโยบายและกลยุทธ์ที่สำคัญไว้ดังนี้

ระยะยาว ปี พ.ศ. 2555 ให้การท่องเที่ยวไทย มีเอกลักษณ์ไทยมาตรฐานสากล ทั้งในด้านแหล่งท่องเที่ยวการให้บริการและการรักษาสิ่งแวดล้อมอย่างสมบูรณ์

การท่องเที่ยวที่ได้มาตรฐานสากล มีองค์ประกอบดังนี้

1. มีแหล่งท่องเที่ยวที่งดงาม ไม่อยู่ในสภาพเสื่อมโทรมหรือถูกทำลาย
2. คงประเพณีและวัฒนธรรมอันดีงาม ดำรงเอกลักษณ์ของไทยไว้ให้ลือชื่อไปทั่วโลก
3. สิ่งแวดล้อมปลอดภัย
4. มีความปลอดภัยจากอาชญากรรม อุบัติเหตุและโรคภัยไข้เจ็บ
5. มีระบบสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวกในปริมาณที่เหมาะสม สะดวกและ

บริการที่มีคุณภาพ

6. มีการคมนาคมที่ติดต่อถึงกันได้ทุกระบบ
7. มีระบบโทรคมนาคมสาธารณะที่ติดต่อกับทั่วโลกได้ในทุกเมืองท่องเที่ยวหลัก
8. คนไทยมีความพร้อมที่จะให้บริการในมาตรฐานสากล และมีส่วนร่วมอย่างสูงสุดใน

การได้รับสวัสดิการในมาตรฐานเดียวกัน

การตั้งเป้าหมายเช่นนี้เป็นการยกระดับมาตรฐานการท่องเที่ยวของไทยสู่มาตรฐานสากล ตามเป้าหมายระยะยาวนี้ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่จะได้ประโยชน์จากการท่องเที่ยวมาตรฐานสากล ก็คือนักท่องเที่ยวไทยเพราะมีจำนวนมากกว่านักท่องเที่ยวต่างชาติ เนื่องจากสถานการณ์ในปัจจุบันปรากฏว่าแหล่งท่องเที่ยวได้เสื่อมโทรมลงอย่างรวดเร็วเพราะต้องรองรับนักท่องเที่ยวในประเทศ และต่างประเทศที่เพิ่มขึ้น ดังนั้น ใน 6 ปี ข้างหน้า ภารกิจสำคัญก็คือ การรักษามรดกแหล่งท่องเที่ยวเหล่านี้ไว้ให้ยั่งยืน สามารถให้ไทยดำรงตำแหน่งเป็นประเทศที่สวยงามนำท่องเที่ยวอยู่ได้ตลอดไป

เป้าหมายระยะสั้น ปี พ.ศ. 2541 - 2546 “เที่ยวไทย...รักภัยไทย”

ให้พัฒนาการท่องเที่ยวไทยไปในทิศทางที่ช่วยอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม และ
สิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

เหตุผล

1. ถึงแม้ศักยภาพของการท่องเที่ยวไทยยังสูง แต่ก็เริ่มมีสัญญาณเตือนว่า ทรัพยากร
ท่องเที่ยวโดยเฉพาะทรัพยากรธรรมชาติกำลังเสื่อมโทรมลงอย่างรวดเร็ว หากไม่มีการจัดการที่ดีจะ
สูญสิ้นแบบไม่มีวันหวนคืนมาได้

2. การเสื่อมโทรมของทรัพยากรท่องเที่ยวไทย ทำให้คนไทยหันไปท่องเที่ยวต่างประเทศ
เป็นผลเสียต่อดุลบัญชีเดินสะพัด

3. การเสื่อมโทรมของทรัพยากรท่องเที่ยวให้ไทยไม่สามารถรักษาขีดความสามารถใน
การแข่งขันได้ในระยะยาว

วัตถุประสงค์ของแผน 6 ปี

1. ให้การท่องเที่ยวเป็นวิธีการรักษามรดกด้านทรัพยากรท่องเที่ยวของชาติ
2. ให้การพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นสวัสดิการแก่ประชาชนคนไทย
3. ให้การท่องเที่ยวเป็นวิธีการสร้างจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์และลดภาระต่อสิ่งแวดล้อม
4. ให้การท่องเที่ยวเป็นวิธีการกระจายรายได้ และอาชีพแก่ประชาชนในชนบทอย่าง

ทั่วถึง

5. ให้การท่องเที่ยวเป็นวิธีการให้การศึกษาแก่เยาวชน และประชาชน

6. ให้การพัฒนาการท่องเที่ยวของไทยได้มาตรฐานสากล

7. ให้การท่องเที่ยวไทยเป็นวิธีการที่ช่วยแสวงหาเงินตราต่างประเทศ และให้การ
ท่องเที่ยวไทย สามารถรักษาขีดความสามารถในการแข่งขันได้อย่างยั่งยืน

โดยมีกลยุทธ์ทั้งสิ้น 9 กลยุทธ์ คือ

1. กลยุทธ์การบริหารแผนแม่บท

2. กลยุทธ์ไทยเที่ยวไทย

3. กลยุทธ์ฟื้นฟูและอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวไทย

4. กลยุทธ์การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

5. กลยุทธ์การท่องเที่ยวเพื่อการศึกษา

6. กลยุทธ์การส่งเสริมให้ไทยมีบทบาทนำด้านการท่องเที่ยวในอินโดจีน และเอเชีย
ตะวันออกเฉียงใต้

7. กลยุทธ์พัฒนาการท่องเที่ยวไทยให้มีเอกลักษณ์ไทยในมาตรฐานสากล

8. กลยุทธ์การส่งเสริมการท่องเที่ยวซ้ำ และขยายจำนวนนักท่องเที่ยว

9. กลยุทธ์การส่งเสริมให้ไทยเป็นศูนย์กลางการจัดนิทรรศการ ศูนย์ประชุมและช้อปปิ้งนานาชาติ

นโยบายระดับประเทศที่จำเป็นต้องมีความเห็นร่วมกันเพื่อให้แผนบรรลุเป้าหมายมีความสำคัญตามลำดับดังนี้

1. การพัฒนาระบบขนส่งมวลชนในทุกจังหวัดท่องเที่ยวหลัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรุงเทพฯ เพื่อแก้ไขปัญหาจราจร

2. การควบคุมคุณภาพสิ่งแวดล้อมและลมนครภาวะ โดยการเพิ่มพื้นที่สีเขียว ปรับปรุงภูมิทัศน์และควบคุมการใช้ประโยชน์ที่ดิน

3. การขยายกำลังรองรับของสาธารณูปโภคเพิ่มเติมจากความต้องการเดิมของท้องถิ่น โดยเฉพาะการกำจัดขยะและน้ำเสีย เพื่อให้สอดคล้องกับการขยายตัวด้านการท่องเที่ยว

4. ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการดูแลทรัพยากรท่องเที่ยว และได้รับประโยชน์จากกิจกรรมบริการและกิจกรรมที่ต่อเนื่อง

5. การใช้มาตรการทางเศรษฐศาสตร์ กฎหมายและสังคมเข้าควบคุมพฤติกรรมนักท่องเที่ยว และผู้ประกอบการ เพื่อรักษาสภาพทรัพยากรท่องเที่ยวไทยให้ยั่งยืน

6. การยกเลิกการผูกขาดในบริการและการคมนาคมที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยว สนับสนุนให้มีการแข่งขันและการรักษาคุณภาพการให้บริการ

สรุป แผนพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เน้นการดำเนินงาน โดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการดูแลและรับประโยชน์จากการท่องเที่ยว โดยต้องพัฒนาระบบขนส่งทุกจังหวัด และขยายกำลังรองรับการสาธารณูปโภค ตลอดจนการกำจัดขยะ

แนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยว พ.ศ. 2554

สถานการณ์ท่องเที่ยวตลอดช่วงเวลา 2 ปีที่ผ่านมา ตั้งแต่สิงหาคม พ.ศ. 2551 - สิงหาคม พ.ศ. 2557 การท่องเที่ยวของประเทศไทย ต้องอยู่ในภาวะวิกฤตมาโดยตลอดทั้งจากปัญหาการเมืองภายในประเทศและวิกฤตเศรษฐกิจโลก หลังจากการหดตัวอย่างรุนแรง

สุรพล เสวตเศรษฐี ผู้ว่าการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย กล่าวถึงสถานการณ์ท่องเที่ยวตลาดต่างประเทศปี พ.ศ. 2553 เริ่มปรับตัวเข้าสู่ภาวะปกติตั้งแต่ต้นไตรมาส 3 จำนวน นักท่องเที่ยว กลับมาเติบโตในอัตราร้อยละ 12.46 และช่วงตุลาคม - พฤศจิกายน ในไตรมาส 4 เติบโตถึงร้อยละ 8.37 สำหรับตัวบ่งชี้โดยตรงต่อประเทศไทย จะเห็นได้จากการเพิ่มขึ้นของจำนวนที่นั่งโดยสารเครื่องบินเข้าสู่ประเทศไทยในช่วงไตรมาส 4 ซึ่งมีการขยายตัวเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 7 เมื่อเปรียบเทียบกับไตรมาส 4 ของปีที่ผ่านมา โดยขยายตัวเพิ่มขึ้นเกือบทุกเส้นทางไม่ว่าจะมาจากกลุ่มประเทศ

อาเซียนใกล้ ๆ บ้านเราที่เพิ่มถึงร้อยละ 10 หรือเอเชียตะวันออกคือ เกาหลี ญี่ปุ่น ไต้หวัน ที่เพิ่มขึ้น ร้อยละ 6 รวมทั้งกลุ่มประเทศตะวันออกกลาง ได้แก่ คูเวต บาห์เรน ที่เพิ่มขึ้นกว่าร้อยละ 10 นอกจากนี้ผลสำรวจของสมาคมนักท่องเที่ยวแปซิฟิกเอเชีย (PATA) ร่วมกับบัตรเครดิตวีซ่า พบว่า นักท่องเที่ยวจาก อังกฤษ และออสเตรเลีย ยังคงเลือกประเทศไทยเป็นจุดหมายปลายทางอันดับ 1 ในการเดินทางท่องเที่ยวในปีนี้และปีหน้า ก็พอจะอุ่นใจได้ว่าประเทศไทยจะกลับมาเป็นแหล่งท่องเที่ยวยอดนิยมอีกครั้ง หลังผ่านพ้นวิกฤตต่าง ๆ

อย่างไรก็ตาม การแข็งค่าของเงินบาท และภาวะเศรษฐกิจที่ยังเปราะบางในอเมริกา และ ยุโรปอาจเป็นปัจจัยจุดบ่งต่อการขยายตัวของนักท่องเที่ยวความแปรปรวนของภูมิอากาศและภัยธรรมชาติ ทั้งในประเทศและประเทศที่เป็นตลาดต้นทาง อาจเข้ามาบีบบทบาทเป็นปัจจัยเสียร่วมที่ อาจจะทำให้สถานการณ์ตลาดในช่วงเดือนสุดท้ายของปี พ.ศ. 2553 ต้องเปลี่ยนไปในช่วงฤดูกาลท่องเที่ยวแม้การเดินทางของนักท่องเที่ยวจากตลาดต่างประเทศจะแกว่งไปมา ตามภาวะของวิกฤตที่เกิดขึ้น แต่สำหรับตลาดนักท่องเที่ยวไทยก็มีได้รับผลกระทบจากปัญหาเหล่านี้มากนักนักท่องเที่ยวไทยยังคงเดินทางท่องเที่ยว โดยหลีกเลี่ยงพื้นที่ที่มีปัญหา และเป็นกลุ่มตลาดที่ช่วยพยุงให้สถานการณ์ท่องเที่ยวของประเทศไทยไม่ทรุดดิ่งลงไปจนคิดค้น โดยเฉพาะในช่วงเดือนสุดท้ายของปีซึ่งเป็นช่วงหน้าหนาวและมีวันหยุดยาวติดต่อกันหลายช่วง เป็นเดือนแห่งความสุขที่กระตุ้นให้ชาวไทยเดินทางท่องเที่ยวมากขึ้น

จากสถานการณ์ข้างต้น ททท. จึงได้กำหนดยุทธศาสตร์และแผนการตลาดปี พ.ศ. 2554 ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ คือ มุ่งให้ความสำคัญกับความสมดุลในมิติต่าง ๆ นั่นคือ การสร้างสมดุลของโครงสร้างทางการตลาด โดยให้ความสำคัญทั้งการส่งเสริมตลาดนักท่องเที่ยวต่างชาติควบคู่กับการส่งเสริมตลาดคนไทยไปพร้อมกัน เป้าหมายเชิงเศรษฐกิจในปีหน้า จึงพยายามที่จะรักษาอัตราการเติบโตของรายได้จากตลาดต่างประเทศที่ร้อยละ 9 ในประมาณการรายได้ที่ 625,000 ล้านบาท และพยายามรักษาระดับเงินตราหมุนเวียนของนักท่องเที่ยวคนไทยที่ 432,000 ล้านบาท เพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 4 - 5 จากปี พ.ศ. 2553 สร้างสมดุลการขยายตลาดกลุ่มลูกค้าเก่า ให้เกิดแรงจูงใจและสนใจที่จะเกิดการเดินทางเข้ามายังประเทศไทย ทั้งการจัดกิจกรรมให้สิทธิพิเศษต่าง ๆ เพื่อสร้างความภักดีให้กับเครือข่ายสมาชิก Thailand Fan Club ของ ททท. ขณะเดียวกันก็จะขยายการดำเนินงานทางการตลาดไปยังพื้นที่ใหม่ ๆ ทั้งในตลาดหลักและตลาดใหม่ ด้วยการจัดคณะผู้ประกอบการไทยเดินทางไปพบปะบริษัทนำเที่ยวและผู้ประกอบการในตลาดเป้าหมาย ที่เรียกว่า Road Show และเข้าร่วมงานเสนอขายในพื้นที่ต่าง ๆ เพื่อนำเสนอแหล่งท่องเที่ยวของประเทศไทยให้เป็นที่รู้จัก เช่น ในเมืองรองของอินเดีย จีน รัสเซีย หรือในพื้นที่ตลาดใหม่ เช่น แอฟริกาเหนือ ได้แก่ โมร็อกโก ตูนิเซีย แอลจีเรีย กลุ่มประเทศแถบทะเลบอลติก ได้แก่ เอสโตเนีย ลัตเวีย ลิทัวเนีย

เป็นต้น ให้ความสำคัญกับการขยายฐานกลุ่มลูกค้าคุณภาพ ทั้งกลุ่มผู้มีรายได้อ่อน โดยจะร่วมกับลูกค้า เช่น ธนาคาร แลบริษัทบัตรเครดิตชั้นนำ นำเสนอสินค้าและบริการระดับพรีเมียม (Premium) ผู้กลุ่มสมาชิกบัตรเครดิตเหล่านี้ และเจาะเข้าหากลุ่มความสนใจพิเศษ คือ กลุ่มกอล์ฟ กลุ่มแต่งงานและฮันนีมูนกลุ่มสุขภาพความงาม และกลุ่มท่องเที่ยวเชิงกีฬา ซึ่งเป็นกลุ่มที่สอดคล้องกับศักยภาพในการรองรับของประเทศ และส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่ ททท. ลงทุนพัฒนามาแล้วระดับหนึ่ง ดังนั้นโอกาสที่จะขยายฐานให้กว้างทั้งคนไทยและต่างประเทศจึงมีความเป็นไปได้สูง นอกจากนี้แล้ว จะใช้โอกาสความได้เปรียบด้านที่ตั้งของประเทศไทยในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ดึงดูดกลุ่มนักท่องเที่ยวเฉพาะกลุ่ม เช่น กลุ่มสนใจวัฒนธรรมอินโดจีน กลุ่มขับรถยนต์สร้างกระแสการเดินทางมาท่องเที่ยวประเทศไทยเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน

การดำเนินงานของ ททท. นี้เป็นการสานต่อจากปี พ.ศ. 2553 เพื่อมุ่งไปสู่เป้าหมายตำแหน่งทางการตลาด ที่กำหนดให้ประเทศไทยเป็นแหล่งท่องเที่ยวคุณภาพที่หลากหลาย ให้ประสบการณ์ที่ทรงคุณค่า และประทับใจ นอกจากนี้จะปรับทัศนวิสัย Thailand go Green เพื่อเป็นการรักษาสมดุลด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่ง ททท. ถือเป็นภารกิจหลัก ที่ต้องการให้ทุกภาคส่วนเป็นความสำคัญ และร่วมกันรับผิดชอบ โดยเฉพาะผู้ที่เป็นเจ้าของแหล่งท่องเที่ยว เช่น กลุ่มองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งเป็นผู้มีความสำคัญที่จะขับเคลื่อนให้ภาพของ Thailand go Green เกิดขึ้นได้อย่างแท้จริง รวมทั้ง ททท. จะสานต่อการสร้างจิตสำนึกในการดูแลสิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่องให้กับนักท่องเที่ยวและผู้ที่อยู่ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพราะในปัจจุบัน กระแสการรักษาสิ่งแวดล้อมกำลังมาแรง หากแหล่งท่องเที่ยวใดไม่ได้รับการดูแล ก็จะได้รับแรงด้านทั้งจากนักท่องเที่ยวและผู้ขาย คือ ไม่เที่ยว - ไม่ขาย ฉะนั้น ถ้าแหล่งท่องเที่ยวของเราไม่ต้องการที่จะตกไปจากแผนที่ท่องเที่ยว ก็ต้องปรับทัศนวิสัยสู่แหล่งท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

แนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยว พ.ศ. 2558

นายรัชชัช อนุรักษ์ ผู้ว่าการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เตรียมรับมือการท่องเที่ยวดังนี้

1. เร่งฟื้นฟูระดับความสัมพันธ์และร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านเพื่อให้ไทยเป็นประตูทางผ่านหลักของการท่องเที่ยวในภูมิภาคทั้งด้านการตลาดการขนส่ง การลงทุน การบริหารจัดการ รวมถึงการจัดปัญหาและอุปสรรคในการท่องเที่ยว
2. บริหารจัดการการท่องเที่ยวโดยใช้กลยุทธ์การตลาดเชิงรุกโดยสร้างกิจกรรมท่องเที่ยวทั้งระดับภายในประเทศและระหว่างประเทศและยกระดับประเทศไทยให้เป็นศูนย์กลางการประชุม การสัมมนา และการแสดงสินค้าของภูมิภาคเอเชีย
3. เร่งพัฒนา บุรณะ พื้นฟูมรดกและสินทรัพย์ทางวัฒนธรรมทั้งในเขตเมืองและนอกเมืองเพื่อให้เกิดการท่องเที่ยวใหม่ สร้างแหล่งจับจ่ายซื้อสินค้าของนักท่องเที่ยว โดยจะส่งเสริม

บทบาทเอกชนร่วมกับชุมชนในการรักษาแหล่งท่องเที่ยวและวิถีชีวิตให้อยู่ในสภาพเดิมอย่างต่อเนื่อง

4. เพิ่มความหลากหลายของการท่องเที่ยวรูปแบบต่าง ๆ ทั้งการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพ รวมทั้งการท่องเที่ยวเชิงเกษตรกรรม โดยส่งเสริมการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่และให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวมากขึ้น ทั้งในรูปแบบการจัดสหกรณ์การท่องเที่ยว และการพัฒนาพื้นที่ชุมชนเป็นแหล่งท่องเที่ยว

5. เพิ่มมาตรการอำนวยความสะดวก สร้างความปลอดภัยและป้องกันการเอาเปรียบนักท่องเที่ยว รวมทั้งเร่งรัดการแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของนักท่องเที่ยวอย่างจริงจัง นโยบายด้านการท่องเที่ยว ในปี พ.ศ. 2558

เป้าหมาย สร้างรายได้จากการท่องเที่ยว 2.2 ล้านล้านบาทในปี 2558

1. เพิ่มรายได้ให้ประเทศ
2. กระจายรายได้สู่ท้องถิ่น
3. พัฒนาคุณภาพคนไทย
4. สร้างมูลค่าเพิ่มให้กับการท่องเที่ยวของประเทศไทย

แนวทางดำเนินงาน

1. ประกาศให้ปี 2558 เป็นปีท่องเที่ยววิถีไทย
2. ใช้สื่อสังคมออนไลน์ (Social media) เพื่อการประชาสัมพันธ์ที่รวดเร็วและเข้าถึงมากยิ่งขึ้น

ยิ่งขึ้น

3. มุ่งตลาดนักท่องเที่ยวคุณภาพ
4. ปรับระบบการให้บริการและอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้รวดเร็วยิ่งขึ้น
5. ปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวให้สามารถรองรับนักท่องเที่ยวทุกเพศทุกวัยและผู้พิการ

เพศทุกวัยและผู้พิการ

6. พัฒนาแหล่งท่องเที่ยว เป็นกลุ่มจังหวัดท่องเที่ยวและกระจายเชื่อมโยงเมืองหลักเมืองรอง
7. สร้างความเชื่อมั่นให้กับนักท่องเที่ยวด้วยเครือข่ายอาสาสมัครตำรวจท่องเที่ยว

มัคคุเทศก์ ท้องถิ่น เข้าบ้านน้อย

8. ร่วมมือกับภาคเอกชนและสถาบันการศึกษาพัฒนาบุคลากรในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวตามกรอบความร่วมมือของอาเซียน (MRA)

ความสำคัญ องค์ประกอบ และหลักการของการดำเนินงานส่งเสริมการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวแม้ว่าจะไม่ใช่สิ่งจำเป็นพื้นฐานหรือปัจจัย 4 ของการดำรงชีวิต แต่ก็เป็นเรื่องของการพักผ่อนหย่อนใจ เป็นนันทนาการ เป็นสิ่งที่พึงปรารถนาในการเสริมคุณภาพชีวิต

เพราะการท่องเที่ยวถือเป็นการผ่อนคลายความเครียด พร้อม ๆ กับได้ประสบการณ์ที่แปลกใหม่ได้ เห็นความสวยงาม ได้สัมผัสกับวิถีการดำเนินชีวิตที่เปลี่ยนไปจากที่เคยได้ความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่น และได้สร้างความสัมพันธ์กับคนต่างถิ่นด้วย สำหรับประเทศไทยเรานั้นถือได้ว่ามีศักยภาพในการท่องเที่ยวสูง เพราะมีแหล่งท่องเที่ยวที่สามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้เข้าไปสัมผัส ซึ่งแหล่งท่องเที่ยวดังกล่าวมีทั้งแหล่งท่องเที่ยวที่เป็น ทรัพยากรธรรมชาติ (Natural resource) และแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นศิลปวัฒนธรรม (Cultural resource) ที่มีคุณค่าทางโบราณคดีและศิลปะ ซึ่งกระจายตัวอยู่ทั่วทุกภูมิภาคของประเทศ จากที่ได้กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่าการท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2558 ค)

1. ความสำคัญของการท่องเที่ยว

1.1 ด้านเศรษฐกิจ

1.1.1 การท่องเที่ยวทำให้เกิดรายได้เป็นเงินตราต่างประเทศเข้าประเทศเป็นจำนวนมาก

1.1.2 รายได้ที่ได้มาในรูปแบบเงินตราทั้งในประเทศและต่างประเทศจากการท่องเที่ยวมีส่วนช่วยในการสร้างเสถียรภาพให้ดุลภาพของการชำระเงินได้

1.1.3 รายได้จากการท่องเที่ยวจะกระจายไปสู่ประชากรอย่างกว้างขวาง อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่ก่อให้เกิดการจ้างงาน การท่องเที่ยวกระตุ้นให้เกิดการผลิตและนำเอาทรัพยากรของประเทศมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด เมื่อมีการใช้จ่ายเกิดขึ้นครั้งหนึ่งในระบบเศรษฐกิจจะก่อให้เกิดการใช้จ่ายต่อ ๆ กันไปอีกหลายรอบ เพราะเมื่อมีการใช้จ่ายเกิดขึ้นครั้งหนึ่งจะก่อให้เกิดรายได้แก่คนบางกลุ่มหรือกิจกรรมบางประเภท บุคคลหรือกิจกรรมที่ได้รับรายได้นี้จะนำรายได้ส่วนหนึ่งใช้จ่ายต่อไปเรื่อย ๆ

1.1.4 การท่องเที่ยวไม่มีขีดจำกัดในการผลิตและการจำหน่าย เนื่องจากการท่องเที่ยวมิได้พึ่งดินฟ้าอากาศเป็นหลักเช่นเดียวกับการเกษตร ผลผลิตที่นำเสนอต่อนักท่องเที่ยวได้แก่ ความงดงามตามธรรมชาติ ความเจริญทางด้านวัฒนธรรมของชาติ ในขณะที่จำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มทวีมากขึ้นทุกปี อาจมาจากสาเหตุต่าง ๆ กัน เช่น ความสะดวกรวดเร็วของการคมนาคม ค่าใช้จ่ายในการเดินทางถูกลง

1.2 ด้านสังคม

1.2.1 การเดินทางท่องเที่ยวไปยังสถานที่อื่น ได้มีโอกาสพบปะหรือทำกิจกรรมร่วมกันมีส่วนช่วยเสริมสร้างสัมพันธไมตรีและความเข้าใจอันดีต่อกัน ก็จะเป็นการลดช่องว่างทางสังคมของประชากรได้เป็นอย่างดี ความสงบสุขย่อมเกิดขึ้นในสังคม

1.2.2 การท่องเที่ยวมีส่วนในการส่งเสริมความสัมพันธ์ของมนุษยชาติ ก่อให้เกิดสันติภาพ ความเป็นมิตรไมตรี และความเข้าใจอันดีระหว่างเจ้าของบ้านและผู้มาเยือน

1.2.3 การท่องเที่ยวช่วยขจัดปัญหาความแตกต่างระหว่างเมืองกับชนบท ช่วยขจัดปัญหาการหลงไหลและการเคลื่อนย้ายเข้ามาหางานทำในเมืองของประชาชนชนบท

1.3 ด้านการสนับสนุน ฟื้นฟู อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมและประเพณีการสนับสนุนฟื้นฟูอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมและประเพณีอันดีงามของชาติ ซึ่งเป็นสิ่งดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยเป็นชาติเก่าแก่ที่มีมรดกทางวัฒนธรรมเป็นของตนเองมานาน เป็นความภูมิใจและความหวงแหน การฟื้นฟูเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวจึงเป็นการรักษาสิ่งดีงามเหล่านี้ไว้เพื่ออนุชนรุ่นหลังด้วย ดังจะเห็นได้จากงานฟื้นฟูประเพณีต่าง ๆ ให้มีรูปแบบที่เหมาะสมมากขึ้น โดยคงรักษาจุดมุ่งหมายเดิมไว้ เช่น ประเพณีสงกรานต์ ประเพณีลอยกระทง ประเพณีแห่เทียนพรรษา เป็นต้น

1.4 ด้านสุขภาพ การที่ได้มีโอกาสเดินทางพักผ่อนตามความพึงพอใจไม่ว่าจะเป็นการท่องเที่ยวธรรมชาติอันงดงาม การไปเยือนกตกลา หรือการได้เที่ยวชมความเจริญก้าวหน้าของเมืองใหญ่ ๆ ได้พบเห็นสิ่งที่ยังไม่เคยได้เรียนรู้มาก่อน ย่อมทำให้เกิดความเบิกบาน ความสบายใจจะช่วยบรรเทาความเหน็ดเหนื่อยเคร่งเครียดจากการทำงานได้ เป็นผลให้มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดีขึ้น

1.5 ด้านการปรับปรุงสภาพแวดล้อมให้ดีขึ้น เมื่อเกิดการท่องเที่ยวไปยังส่วนต่าง ๆ ของประเทศไปยังชนบทที่ห่างไกล ไปยังป่าเขา แม่น้ำลธารก็จะเป็นการกระตุ้นให้เกิดการรักษาสิ่งแวดล้อมเหล่านั้น ทำให้เกิดการปรับปรุงสภาพแวดล้อม ทั้งภาครัฐบาลและภาคเอกชนร่วมมือกันในการรักษาสภาพต่าง ๆ ไว้ไม่ให้ถูกทำลายด้วยความตระหนักถึงความสำคัญของสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวก็จะเป็นการกระตุ้นให้เกิดการปรับปรุงรักษาสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ให้ดีขึ้นกล่าวโดยสรุป การท่องเที่ยวถือเป็นอุตสาหกรรมที่มีบทบาทสำคัญยิ่งทั้งทางด้านเศรษฐกิจ และสังคม ก่อให้เกิดการจ้างงานและสร้างรายได้ ตลอดจนเป็นการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างเจ้าของบ้านและผู้มาเยือน อีกทั้งเป็นการสนับสนุนให้มีการฟื้นฟูและอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมไปในตัว นอกจากนี้ การท่องเที่ยวยังเป็นผลดีต่อสุขภาพ และเป็นการกระตุ้นให้เกิดการรักษาสิ่งแวดล้อมด้วย

2. องค์ประกอบของการท่องเที่ยว

องค์ประกอบหลักที่สำคัญในระบบการท่องเที่ยวจำแนกได้เป็น 3 องค์ประกอบ ดังนี้

2.1 ทรัพยากรการท่องเที่ยวเป็นสินค้าทางการท่องเที่ยวและเป็นจุดหมายปลายทางที่นักท่องเที่ยวจะเดินทางเข้ามาท่องเที่ยว ซึ่งทรัพยากรการท่องเที่ยว หมายถึง สิ่งดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวให้เกิดการเดินทางไปเยือนหรือไปท่องเที่ยว ทั้งนี้ อาจแบ่งทรัพยากรการท่องเที่ยวออกเป็น 2 ประเภท คือ

2.1.1 ทรัพยากรทางธรรมชาติ (Natural tourism resource) เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความงามตามธรรมชาติซึ่งสามารถดึงดูดให้คนไปเยือนหรือไปท่องเที่ยวยังพื้นที่นั้น เช่น ภูเขาป่าไม้ น้ำพุร้อน ถ้ำ น้ำตก ชายทะเล หาดทราย ทะเลสาบ เกาะ แก่ง เขื่อน อ่างเก็บน้ำ แหล่งน้ำจืดเป็นต้น บางแห่งได้รับการจัดให้เป็นสวนรุกขชาติ สวนพฤกษศาสตร์ วนอุทยาน อุทยานแห่งชาติเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า สวนสัตว์เปิด เป็นต้น

2.1.2 ทรัพยากรที่มนุษย์สร้างขึ้น (Man - made tourism resource) นับเป็นมรดกทางวัฒนธรรม (Cultural heritage) เป็นผลงานที่บรรพบุรุษได้สร้างสรรค์ ที่อนุชนรุ่นหลังบังเกิดความหวงแหนและปฏิบัติสืบสานต่อไป ทั้งนี้ทรัพยากรที่มนุษย์สร้างขึ้น แบ่งออก 3 ชนิด ได้แก่

2.1.2.1 แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ (Historical tourism resource) เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นตามประสงค์หรือประโยชน์ของมนุษย์เอง ทั้งที่เป็นมรดกในอดีตและได้สร้างเสริมในปัจจุบัน แต่มีผลดึงดูดให้คนไปเยือนหรือไปท่องเที่ยวยังพื้นที่นั้น เช่น พระราชวัง ศาสนสถาน แหล่งโบราณคดีก่อนประวัติศาสตร์ ชุมชน โบราณ พิพิธภัณฑน์ กำแพงเมืองคูเมือง อุทยานประวัติศาสตร์ อนุสาวรีย์ อนุสรณ์สถาน เป็นต้น

2.1.2.2 แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิต (Culture and rural way of life) เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นในรูปแบบการดำเนินชีวิตของผู้คนในสังคมซึ่งปฏิบัติยึดถือสืบทอดต่อกันมา เช่น ประเพณีในรอบปี ทั้งประเพณีในราชสำนัก (พระราชพิธีต่าง ๆ) ประเพณีไทย ประเพณีท้องถิ่น ประเพณีที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อที่เกี่ยวกับศาสนา เช่น ประเพณีสงกรานต์ ประเพณีเข้าพรรษา ประเพณีกินเจ หรือประเพณีถือศีลอดอาหารงานทำบุญ ขึ้นบ้านใหม่ เป็นต้น ประเพณีที่เกี่ยวข้องกับบุคคล เช่น พิธีโกนจุก พิธีแต่งงาน พิธีบวชและพิธีศพ เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมีวิถีชีวิตของผู้คนในท้องถิ่น ได้แก่ การสร้างบ้านเรือน ชุดแต่งกายอาหารประจาดถิ่น การประดิษฐ์ของใช้เพื่อการดำรงชีวิต ภาษาพูดในท้องถิ่นและวรรณคดีพื้นบ้าน เป็นต้น หมู่บ้านที่มีวิถีชีวิตที่มีเอกลักษณ์เฉพาะนับเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจ อาทิ หมู่บ้านทอผ้า หมู่บ้านทำร่ม หมู่บ้านช้าง รวมถึงตลาดนัด ตลาดน้ำ เป็นต้น

2.1.2.3 แหล่งท่องเที่ยวเพื่อนันทนาการและบันเทิง (Recreation attraction) เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น เพื่อการพักผ่อนที่ให้ความรื่นรมย์ บันเทิง เช่น สวนสัตว์สวนสนุก สวนน้ำ ศูนย์วัฒนธรรม ศูนย์การแสดงศิลปะสมัยใหม่ แหล่งบันเทิง ศูนย์การค้าศูนย์การประชุม เป็นต้น

2.2 การบริการการท่องเที่ยว

การบริการการท่องเที่ยว (Tourism service) หมายถึง การให้บริการเพื่อการท่องเที่ยวที่มีอยู่ในพื้นที่หรือกิจกรรมที่มีผลเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของพื้นที่นั้น ๆ เป็นการให้ความสะดวก

ระหว่างการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะบริการการท่องเที่ยวที่สำคัญ ได้แก่ บริการขนส่งภายในแหล่งท่องเที่ยว บริการที่พักแรม บริการอาหารและบันเทิง บริการนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ รวมถึงบริการจำหน่ายสินค้าที่ระลึกอย่างไรก็ดี ความไม่ปลอดภัยอาจเกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวได้ตลอดเวลา ซึ่งภัยต่าง ๆ เหล่านี้ อาจเป็นอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว จึงควรมีมาตรการในการสร้างความปลอดภัยอย่างจริงจัง และเป็นหน้าที่ของทุกคนที่จะต้องให้ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวซึ่งถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของการบริการการท่องเที่ยว

2.3 การตลาดการท่องเที่ยว การที่จะมีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวจำเป็นต้องมีการตลาดการท่องเที่ยวในการชักนำให้เข้ามาท่องเที่ยว ซึ่งการตลาดการท่องเที่ยว หมายถึง ความพยายามที่จะทำให้นักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมายเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวของตนและใช้สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวและบริการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวใน การตลาดการท่องเที่ยวทำได้ 2 วิธี

2.3.1 การให้ข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยว หมายถึง การให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ทางการท่องเที่ยว เช่น ทรัพยากรการท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว และการบริการการท่องเที่ยว เป็นต้น

2.3.2 การโฆษณาและประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว หมายถึง การสื่อข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยวไปยังนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมายโดยผ่านสื่อต่าง ๆ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ นิตยสาร หนังสือพิมพ์ จดหมาย เป็นต้น เพื่อเชิญชวน กระตุ้นให้นักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมายเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวของตนกล่าวได้ว่า ในการพิจารณาองค์ประกอบภายในระบบการท่องเที่ยว มีองค์ประกอบอีกมากมายที่มีบทบาทและหน้าที่ที่แตกต่างกันและมีความสัมพันธ์กันเป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกัน ซึ่งความแตกต่างของแต่ละรูปแบบการท่องเที่ยวขึ้นอยู่กับความแตกต่างในองค์ประกอบย่อยและความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้น นอกจากนี้การท่องเที่ยวยังมีสิ่งแวดล้อมนอกระบบที่เกี่ยวข้องเกี่ยวเนื่องเป็นอุปสรรคหรือได้รับผลกระทบจากการท่องเที่ยวอีกหลายประการ เช่น สภาพกายภาพและระบบนิเวศ สิ่งแวดล้อม โครงสร้างพื้นฐานเศรษฐกิจและการลงทุน สังคมและวัฒนธรรม องค์กร และกฎหมาย เป็นต้น

2.4 รูปแบบการท่องเที่ยว

2.4.1 การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์หรือการท่องเที่ยวเชิงนิเวศการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ คือ การท่องเที่ยวไปในสถานที่ที่เป็นแหล่งทรัพยากรธรรมชาติสังคมหรือชุมชนตามธรรมชาติ เพื่อชื่นชมและเรียนรู้เกี่ยวกับธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมสังคม ปลูกจิตสำนึกในการอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เช่น การเดินป่า การดำน้ำ การศึกษาวิถีชีวิต เป็นต้น

2.4.2 การท่องเที่ยวเชิงเกษตรการท่องเที่ยวเชิงเกษตร คือ การเดินทางท่องเที่ยวไปยังพื้นที่ชุมชนเกษตรกรรมสวนเกษตร วนเกษตร สวนสมุนไพร ฟาร์มปศุสัตว์และสัตว์เลี้ยง แหล่งเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำต่าง ๆ สถานที่ราชการ ตลอดจนสถาบันการศึกษาที่มีงานวิจัยและพัฒนา เทคโนโลยีการผลิตทางการเกษตรที่ทันสมัย ฯลฯ เพื่อชื่นชมความสวยงาม ความสำเร็จและเพลิดเพลินในกิจกรรมทางการเกษตรในลักษณะต่าง ๆ ได้ความรู้ ได้ประสบการณ์ใหม่ ๆ บนพื้นฐานความรับผิดชอบ และมีจิตสำนึกต่อการรักษาสภาพแวดล้อมของสถานที่นั้น

2.4.3 การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม คือ การท่องเที่ยวเพื่อชมสิ่งที่แสดงความเป็นวัฒนธรรม เช่น ปราสาท พระราชวัง วัด โบราณสถาน โบราณวัตถุ ประเพณี วิธีการดำเนินชีวิตศิลปะทุกแขนง และสิ่งต่าง ๆ ที่แสดงถึงความเจริญรุ่งเรืองเรื่องที่มีการพัฒนาให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม การดำเนินชีวิตของบุคคลในแต่ละยุคสมัย นักท่องเที่ยวจะได้รับทราบประวัติความเป็นมา ความเชื่อ มุมมองความคิด ความศรัทธา ความนิยมของบุคคลในอดีตที่ถ่ายทอดมาถึงคนรุ่นปัจจุบันผ่านสิ่งเหล่านี้ ประเทศไทยมีแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมากมาย การท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ที่กำลังเป็นที่นิยม คือ โฮมสเตย์ นักท่องเที่ยวจะได้เข้าไปพักอาศัยกับชาวบ้านในชุมชน และดำเนินชีวิตเช่นเดียวกับชาวบ้าน

2.4.4 การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพในประเทศไทยมี 2 ประเภท ได้แก่

2.4.4.1 การท่องเที่ยวเชิงบำบัดรักษาสุขภาพ (Health healing) เป็นการท่องเที่ยวที่ผนวกโปรแกรมการทำกิจกรรมบำบัดหรือฟื้นฟูโรค

2.4.4.2 การท่องเที่ยวเชิงส่งเสริมสุขภาพ (Health promotion) เป็นการท่องเที่ยวไปในแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ และพักในโรงแรมหรือรีสอร์ท หรือศูนย์สุขภาพ ร่วมทำกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพที่สถานที่นั้น ๆ จัดขึ้น เช่น การนวดแผนไทย บริการอาบน้ำแร่ เป็นต้น กล่าวโดยสรุป การท่องเที่ยวมีหลายรูปแบบ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ของนักท่องเที่ยวที่จะเลือกหรือมีเหตุจูงใจที่จะไปท่องเที่ยว

2.5 หลักการดำเนินการด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว ในการดำเนินการด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว หลักการดำเนินการที่สำคัญมี 5 ประการดังนี้

2.5.1 เร่งพัฒนา บุรณะ พื้นฟูมรดก และสินทรัพย์ทางวัฒนธรรม ทั้งในเขตเมืองและนอกเมืองเพื่อให้เกิดการท่องเที่ยวใหม่ สร้างแหล่งจับจ่ายซื้อสินค้าของนักท่องเที่ยว โดยส่งเสริมบทบาทเอกชนร่วมกับชุมชนในการรักษาแหล่งท่องเที่ยวและวิถีชีวิตให้อยู่ในสภาพเดิมอย่างต่อเนื่อง

2.5.2 เพิ่มความหลากหลายของการท่องเที่ยวรูปแบบต่าง ๆ ทั้งการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพ รวมทั้งการท่องเที่ยวเชิงเกษตรกรรม โดยส่งเสริมพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่และให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวมากขึ้น ทั้งในรูปแบบการจัดสรรทรัพยากรการท่องเที่ยวและการพัฒนาพื้นที่ชุมชนเป็นแหล่งท่องเที่ยว

2.5.3 เพิ่มมาตรการอำนวยความสะดวก สร้างความปลอดภัย และป้องกันการเอาเปรียบนักท่องเที่ยว รวมทั้งเร่งรัดการแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของนักท่องเที่ยวอย่างจริงจัง

2.5.4 เร่งฟื้นฟูความร่วมมือกับท้องถิ่นอื่น ๆ โดยรอบ ทั้งทางด้านการตลาดการลงทุนและการจัดอุปสรรคในการท่องเที่ยว

2.5.5 บริหารการท่องเที่ยวโดยใช้กลยุทธ์การตลาดเชิงรุก โดยสร้างกิจกรรมการท่องเที่ยวเชื่อมโยงกับธุรกิจชุมชน ตลอดจนพัฒนาคุณภาพการบริการการท่องเที่ยว รวมทั้งการโฆษณาประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวของท้องถิ่นในรูปแบบที่หลากหลาย

2.6 การมีส่วนร่วมของชุมชนในการส่งเสริมการท่องเที่ยว การพัฒนาการท่องเที่ยวก่อให้เกิดผลประโยชน์ต่อชุมชนทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคมคือ เกิดการสร้างงาน พัฒนาอาชีพที่เกี่ยวเนื่อง มีแหล่งรายได้ใหม่ ระบบสาธารณสุขภาคใต้ได้รับการพัฒนาหรือปรับปรุงเนื่องจากระบบการท่องเที่ยว และมีความก้าวหน้าทางสาธารณสุข ปลอดภัยจากโรคภัย แต่ในขณะเดียวกันชุมชนจะได้รับผลกระทบด้านลบด้วย เช่น ชุมชนที่เติบโตเร็วเกินไป โครงสร้างของชุมชนอาจเปลี่ยนแปลงไป วัฒนธรรมเดิมและวิถีชีวิตของชุมชนถูกกลืนไปกับอิทธิพลของวัฒนธรรมจากภายนอก ที่ผ่านมามีชุมชนแทบไม่ได้รับประโยชน์ที่แท้จริงจากการท่องเที่ยว เนื่องจากผู้มีโอกาสมากกว่าได้แสวงหาผลประโยชน์จากชุมชนและทรัพยากร โดยให้ประโยชน์ต่อชุมชนเพียงเล็กน้อย และสร้างผลกระทบทางลบไว้มาก การลดผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อชุมชน การสร้างโอกาสและประโยชน์ที่แท้จริงแก่ชุมชนและท้องถิ่นจะเกิดขึ้น ได้ก็ต่อเมื่อชุมชนมีโอกาสนในการเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนาการท่องเที่ยวเท่านั้น ดังนั้นการมีส่วนร่วมของชุมชนจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดองค์ประกอบหนึ่งของการท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

การเข้ามามีส่วนร่วมของชุมชนโดยให้ชุมชนมีส่วนสำคัญในการกำกับดูแล ควบคุม การท่องเที่ยวให้มากขึ้น และสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างมีศักดิ์ศรี เนื่องจากเป็นเจ้าของท้องถิ่นเกิดความรักและห่วงหาพันธุการการท่องเที่ยวทั้งธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรม ช่วยกันดูแลความสะอาดเรียบร้อย ความร่มรื่นของท้องถิ่น รวมทั้งมีส่วนร่วมในการดูแลความสงบเรียบร้อยความปลอดภัย และชุมชนสามารถให้บริการและให้ข้อมูลด้านความเป็นอยู่และวัฒนธรรมกับนักท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี ดังนั้นจะต้องส่งเสริมให้ชุมชนตระหนักถึงความสำคัญของทรัพยากร

และสิ่งแวดลอม มีกิจกรรมในการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติ โดยก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุดการเข้ามามีส่วนร่วมของชุมชนควรต้องมีส่วนร่วมตลอดกระบวนการ เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อท้องถิ่น คือ กระจายรายได้ ยกระดับคุณภาพชีวิต ได้รับผลตอบแทนมาบำรุงรักษาแหล่งท่องเที่ยว และสามารถควบคุมการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างมีคุณภาพมีการรักษาระบบนิเวศที่ยั่งยืน สังคมมีการพัฒนาอย่างเหมาะสม มีการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นด้วยการพัฒนาของท้องถิ่นเอง

ดังนั้น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงควรมีแนวทางในการเปิดโอกาสให้ชุมชนกลุ่มผู้นำชุมชน และองค์กรต่าง ๆ มีส่วนร่วมตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่งจบกระบวนการในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว โดยมีส่วนร่วมดังนี้

2.6.1 สํารวจศักยภาพของชุมชน

2.6.2 เตรียมความพร้อมของชุมชน

2.6.2.1 จัดเวทีพบปะพูดคุยและประชุมผู้มีส่วนเกี่ยวข้องและผู้สนใจ วิเคราะห์ผลดีผลเสียของการจัดการท่องเที่ยวต่อท้องถิ่นและชุมชน

2.6.2.2 ให้ความรู้แก่ชุมชนถึงกระบวนการจัดการการท่องเที่ยวที่อนุรักษ์ธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมโดยการจัดอบรม ประชุมเชิงปฏิบัติการและศึกษาดูงาน

2.6.2.3 จัดกิจกรรม สนับสนุน และส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

2.6.2.4 สร้างความเข้มแข็งในการทำงานร่วมกันซึ่งดำเนินการได้ในลักษณะต่าง ๆ คือ

2.6.2.4.1 ใช้สื่อต่าง ๆ ช่วยในการเสนอข้อมูลข่าวสารระหว่างกัน

2.6.2.4.2 ใช้กระบวนการกิจกรรมกลุ่ม

2.6.2.4.3 จัดอาสาสมัคร

2.6.2.4.4 ปลูกฝังเยาวชนให้มีส่วนร่วมในการพิทักษ์ทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยว

2.6.2.5 กำหนดเป้าหมาย วางแผนการทำงานและกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน

2.6.2.6 จัดรูปแบบองค์กร กำหนดบทบาทหน้าที่ ความรับผิดชอบและการจัดสรรผลประโยชน์

2.6.3 สํารวจข้อมูล ทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยว กำหนดพื้นที่และกลุ่มเป้าหมาย

2.6.4 ประชาสัมพันธ์ จัดหานักท่องเที่ยวและวางแผนการตลาด

2.6.5 พัฒนามัคคุเทศก์ ผู้ประสานงานและบุคลากร

2.6.6 เตรียมความพร้อม และปฏิบัติการโครงการนำร่อง

2.6.7 สรุปและประเมินผลหลังเสร็จสิ้นกิจกรรมนำร่อง

2.6.8 พัฒนาปรับปรุงกระบวนการ โดยการวิเคราะห์กระบวนการในการจัดการท่องเที่ยวและองค์ประกอบต่าง ๆ

2.6.9 เสริมสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างองค์กรปกครองท้องถิ่นกับหน่วยงานภายนอก

การส่งเสริมการท่องเที่ยว

1. ความหมายการส่งเสริมการท่องเที่ยว

การส่งเสริมการท่องเที่ยว (Tourisim promotion) หมายถึงกระบวนการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งกระบวนการขายโดยบุคคล (Personal pormotion) และไม่ใช่บุคคล (Non-personal selling) เข้าไปติดต่อเพื่อให้เกิดการซื้อขายสินค้าและบริการ โดยวัตถุประสงค์ที่ทำให้สินค้าและบริการเคลื่อนย้ายจากผู้ผลิต ไปยังผู้บริโภค ให้มากที่สุด รวดเร็วที่สุด และมีผลกำไรตามธุรกิจนั้นต้องการ (ศศิกันต์ กุลวานิช, 2551)

2. วัตถุประสงค์ในการส่งเสริมการท่องเที่ยว

2.1 เพื่อแจ้งข้อมูลข่าวสารทางการท่องเที่ยว และให้ความรู้เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยว

2.2 เพื่อเพิ่มปริมาณนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้าในประเทศ โดยเฉพาะในช่วงฤดูกาลท่องเที่ยว

2.3 เพื่อรักษาหรือเพิ่มส่วนครองตลาดการท่องเที่ยว (Tourism mardet share)

2.4 เพื่อเพิ่มพูนการระลึกถึง จดจา การยอมรับ และความเชื่อถือด้านการท่องเที่ยว

2.5 เพื่อเพิ่มปริมาณนักท่องเที่ยวให้มากขึ้นในอนาคต

2.6 เพื่อเพิ่มความได้เปรียบทางการท่องเที่ยวให้เหนือคู่แข่ง

3. หลักดำเนินการด้านการท่องเที่ยว

ในการดำเนินการส่งเสริมการท่องเที่ยว มีหลักการดำเนินการที่สำคัญ 5 ประการ (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, 2554) ได้แก่

3.1 เร่งพัฒนา บุรณะ พื้นฟูมรดก และทรัพย์สินทางวัฒนธรรม ทั้งในเขตเมืองและนอกเมืองเพื่อให้เกิดการท่องเที่ยวใหม่ สร้างแหล่งจำหน่ายสินค้า ของนักท่องเที่ยว โดยส่งเสริมบทบาทเอกชนร่วมกับชุมชนในการรักษาแหล่งท่องเที่ยว และวิถีชีวิตให้อยู่ในสภาพเดิมอย่างต่อเนื่อง

3.2 เพิ่มความหลากหลายของการท่องเที่ยวรูปแบบต่าง ๆ ทั้งการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การท่องเที่ยวเชิงเกษตร การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ โดยการส่งเสริมการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแห่ง

ใหม่ และให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วม ในการจัดการท่องเที่ยวมากขึ้น ทั้งในรูปสหกรณ์การท่องเที่ยว และการพัฒนาพื้นที่ชุมชนเป็นแหล่งท่องเที่ยว

3.3 เพิ่มมาตรการอำนวยความสะดวก สร้างความปลอดภัย และป้องกันการเอาเปรียบ นักท่องเที่ยว รวมทั้งเร่งรัดแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของนักท่องเที่ยวอย่างแท้จริง

3.4 เร่งฟื้นฟูความร่วมมือกับท้องถิ่นอื่น ๆ โดยรอบทั้งด้านการตลาด การลงทุนและการจัดอุปสรรคในการท่องเที่ยว

3.5 บริหารการท่องเที่ยวโดยใช้กลยุทธ์การตลาด เชิงรุก โดยสร้างกิจกรรมการท่องเที่ยวเชื่อมโยงกับธุรกิจชุมชน ตลอดจนพัฒนาคุณภาพการบริการการท่องเที่ยว รวมทั้งการโฆษณาประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวในรูปแบบที่หลากหลาย

ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและการส่งเสริมการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน

ประวัติของแหล่งท่องเที่ยวชายหาดบางแสน

ในยุคแรกหรือยุคบุกเบิกเป็นยุคแห่งการค้นธรรมชาติที่งดงามของชายหาดบางแสนรวมไปถึงอ่างศิลาคงจะเป็นในราวต้นกรุงรัตนโกสินทร์ แต่ที่แน่ชัดคือ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 เนื่องจากพระองค์ท่านเสด็จประพาสที่ชลบุรีบ่อยครั้ง และได้โปรดให้สร้างพระตำหนักขึ้นที่อ่างศิลา และที่เมืองชลบุรี ในระหว่างที่ประทับอยู่ที่ตำหนักอ่างศิลา และจากการที่ รัชกาลที่ 5 โปรดเสด็จชลบุรีบ่อย ๆ นี้เอง ทำให้คนทั่วไปรู้จักบางแสน จอมพล ป. พิบูลสงครามซึ่งเป็นนายกรัฐมนตรีในสมัยนั้น ได้ให้กำเนิดสถานที่ตากอากาศบางแสนอย่างเป็นทางการโดยจัดให้มีคณะกรรมการ แล้วสร้างบังกะโลที่พักและโรงแรมขึ้นมีชื่อว่า โรงแรมแสนสำราญ ซึ่งจัดในรูปแบบของบริษัท คือ บริษัทแสนสำราญ แต่การดำเนินการขาดทุนเรื่อยมา จนกระทั่งในวันที่ 30 มิถุนายน พ.ศ. 2495 ทางรัฐบาลได้ขึ้นทะเบียน บริเวณสถานตากอากาศแสนสำราญในทะเบียนราชพัสดุ กรมธนารักษ์ กระทรวงการคลัง แล้วยกเลิกบริษัทแสนสำราญนั้นเสีย แล้วให้กระทรวงการคลังดำเนินการแทน จนคณะรัฐมนตรีก็มีมติให้โอนสถานตากอากาศแสนสำราญมาให้สำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล เป็นผู้ดำเนินการต่อ และเปลี่ยนชื่อเป็นสถานตากอากาศบางแสนให้กับองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยดำเนินการต่อ บางแสนจึงเป็นแหล่งท่องเที่ยวมาจนถึงปัจจุบัน

แผนพัฒนาเทศบาลเมืองแสนสุข (เทศบาลเมืองแสนสุข, 2558 ข)

เนื่องเพราะการจัดทำแผนพัฒนาประจำปี ส่วนใหญ่เป็นการนำแผนงานและโครงการในแผนสาขาระยะปานกลางมาเป็นปัจจัยในการจัดทำ ซึ่งในปีที่ 3 ของการจัดทำแผนพัฒนาระยะปานกลางเสร็จ สถานการณ์แวดล้อมหรือปัจจัยต่าง ๆ มักจะไม่มีเปลี่ยนแปลงมากนักจึงได้

นำเอาความต้องการนโยบายและศักยภาพที่ได้สรุปไว้ แล้วมากำหนดเป็นประเด็นหลักของการพัฒนาประจำปีนี้ เช่นเดียวกับปีที่ผ่านมาสำหรับประเด็นหลักนโยบายได้ปรับปรุงให้ทันสมัยและเป็นปัจจุบันมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะประเด็นหลักเรื่องปัญหาได้นำมาวิเคราะห์สรุปและรวบรวมใหม่ เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงในปัจจุบัน

นโยบายคณะเทศมนตรีเมืองแสนสุข

1. พัฒนาและปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการสาธารณสุขการต่าง ๆ เช่น การก่อสร้างปรับปรุงถนน ท่อระบายน้ำ การติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะ และการส่งเสริมการใช้ประโยชน์ของที่ดินให้เกิดประโยชน์เหมาะสมยิ่งขึ้น

2. เสริมสร้างการรักษาความสะอาด ความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง การรักษาภาวะแวดล้อมในด้านการกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล และการบำบัดน้ำเสียให้ได้มาตรฐาน

3. พัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนด้านส่งเสริมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการสาธารณสุขมูลฐานและสุขภาพอนามัยให้แก่ประชาชน ดำเนินการปรับปรุงพัฒนาชุมชนด้านต่าง ๆ ให้มีความเจริญก้าวหน้าและให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นให้มากยิ่งขึ้น

4. ส่งเสริมและพัฒนาอาชีพให้แก่ประชาชน สนับสนุนการจำหน่ายสินค้าพื้นเมือง และส่งเสริมการท่องเที่ยว ภายในเขตเทศบาล

5. เสริมสร้างความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้แก่ประชาชนและนักท่องเที่ยว

6. ให้บริการประชาชนด้วยความสะดวก รวดเร็ว ถูกต้องและเป็นธรรมรวมทั้งเสริมสร้างและพัฒนาบุคลากรของเทศบาลให้มีความรู้ ความสามารถในการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ

7. พัฒนาและปรับปรุงรายได้ของเทศบาล โดยการจัดเก็บภาษีอากรให้ทั่วถึง ครบถ้วน ถูกต้องและเป็นธรรมแก่ประชาชน

8. ส่งเสริมการศึกษาแก่ประชาชนทั่วไป ให้การสนับสนุนการศึกษา กิจกรรมนันทนาการ การจัดหาสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ และออกกกำลังกายเพื่อส่งเสริมสร้างสุขภาพอนามัยของประชาชน

9. อนุรักษ์ฟื้นฟูและส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมประเพณีของท้องถิ่น ให้คงอยู่และเป็นที่ยึดมั่นแพร่หลายสืบไป

ศักยภาพของเทศบาล หมายถึง ลักษณะของเมืองซึ่งมีคุณค่าหรือความได้เปรียบและเป็นปัจจัยที่ส่งเสริมการพัฒนา สำหรับเทศบาลตำบลแสนสุข คือ การเป็นเมืองท่องเที่ยว สิ่งที่ยังบอกหรือเป็นตัวแทนของศักยภาพของเมืองท่องเที่ยว คือ

1. สภาพแวดล้อมของเมืองเหมาะสมต่อการท่องเที่ยว ได้แก่ น้ำทะเล หาดทราย ทิวมะพร้าวเป็นแนวยาวตลอดชายหาดบางแสน สภาพธรรมชาติอันสวยงาม และเงียบสงบ

นำพักผ่อนบริเวณแหลมแทนเนินเขาเล็ก ๆ ซึ่งมีสภาพเป็นธรรมชาติและใช้เป็นจุดชมวิวของเมือง
ริมทะเลบนเขาสามมุก

2. ศูนย์จำหน่ายสินค้าพื้นเมืองซึ่งขึ้นชื่อ ได้แก่ ข้าวหลาม ห่อหมก หอยจืด ของทะเลแห่ง
กล้วยฉาบ เพื่อฉาบ และของที่ระลึกอื่น ๆ

วัตถุประสงค์ของแผนพัฒนาเทศบาลเมืองแสนสุข

1. เพื่อปรับปรุงระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ ในเขตเมืองให้ได้มาตรฐาน
2. เพื่อปรับปรุงสภาพแวดล้อมในเขตเมือง ให้เหมาะสมกับการเป็นเมืองท่องเที่ยว โดย
สอดคล้องกับธรรมชาติ

3. เพื่อส่งเสริมให้เกิดการกระจายรายได้ไปสู่ประชาชนในท้องถิ่น

4. เพื่อเสริมสร้างความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินของประชาชนและนักท่องเที่ยว

5. เพื่อเสริมการศึกษา เสริมสร้างและพัฒนาคุณภาพของประชาชนและเยาวชน

6. เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองตามขั้นตอนที่เหมาะสม

7. เพื่ออนุรักษ์และส่งเสริมประเพณีท้องถิ่น

8. เพื่อส่งเสริมให้มีการบริการสาธารณสุข และการอนามัยแก่ประชาชน โดยทั่วถึง

9. เพื่อควบคุมและส่งเสริมการอนามัยของกิจการร้านค้าและภัตตาคาร

10. เพื่อปรับปรุงโครงสร้างการบริหารงานของเทศบาล ให้สามารถบริการประชาชนและ
นักท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ

11. เพื่อพัฒนาเครื่องมือ เครื่องใช้ และสถานที่ปฏิบัติงานให้เพียงพอ ทันสมัยและ
เหมาะสมต่อการปฏิบัติงาน

12. เพื่อปรับปรุงงบประมาณและจัดทำแผนที่ภาษีเพื่อช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการ
จัดเก็บรายได้ของเทศบาล

13. เพื่ออนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในเขตเมือง

วัตถุประสงค์และเป้าหมายของแผนสาขา

1. สาขาพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

การพัฒนาในสาขาโครงสร้างพื้นฐาน เป็นการพัฒนาที่ครอบคลุมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับ
การพัฒนาศักยภาพและลักษณะทางกายภาพ การปรับปรุงพื้นที่ และการก่อสร้างสาธารณูปโภคอัน
เป็นการส่งเสริมความสะดวกในการอยู่อาศัยและการประกอบอาชีพ เช่น การสร้างซ่อมแซมถนน
การจัดให้มีระบบประปา ไฟฟ้า เป็นต้น โดยการนำปัญหาความต้องการนโยบายกำหนดเป็น
วัตถุประสงค์ของแผนพัฒนาสาขาโครงสร้างพื้นฐาน

วัตถุประสงค์สาขาการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

1. เพื่อปรับปรุงแก้ไขสภาพถนน สะพาน และทางเท้าให้อยู่ในสภาพดีและได้มาตรฐาน
  2. เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการระบายน้ำให้สะดวกและทั่วถึงดียิ่งขึ้น
  3. เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการให้บริการด้านไฟฟ้าแก่ประชาชนอย่างทั่วถึง
- เป้าหมายของแผนสาขาการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

1. ก่อสร้างปรับปรุงถนน สะพาน ทางเท้า
2. ขยายเขตไฟฟ้าสาธารณะ

ในการกำหนดวัตถุประสงค์ของการพัฒนาดังกล่าว ได้นำประเด็นหลักการพัฒนาดังกล่าว เป็นวัตถุประสงค์ โดยสาขาการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน มีประเด็นหลักในการพัฒนา 3 ประเด็นคือ ปัญหา

1. การจราจรติดขัด

ความต้องการ

1. ให้ปรับปรุงเส้นทางคมนาคมในเขตเทศบาล
2. ให้ขยายเขตการติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะ

นโยบาย

พัฒนาและปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการสาธารณสุขต่าง ๆ เช่น การก่อสร้างปรับปรุงถนน ท่อระบายน้ำและการติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะและการส่งเสริมการใช้ประโยชน์ของที่ดิน ให้เกิดประโยชน์เหมาะสมยิ่งขึ้นเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายของการพัฒนาสาขาโครงสร้างพื้นฐาน จึงได้กำหนดแผนงานหลัก สำหรับการพัฒนา ดังนี้

1. แผนงานสร้างและบูรณะสาธารณูปการและไฟฟ้ามีวัตถุประสงค์ เพื่อทำการก่อสร้างปรับปรุงและบูรณะสาธารณูปการพื้นฐานอันพึงมีในชุมชนซึ่งได้แก่ ถนนหนทาง ทางเดินเท้า ท่อระบายน้ำ สะพาน ท่าเทียบเรือ และไฟฟ้าสาธารณะเพื่อเป็นบริการแก่ประชาชน ธุรกิจ และราชการทุกฝ่าย อันจะส่งเสริมให้เกิดความเจริญเป็นที่นิยมแก่ ผู้อยู่อาศัย ประกอบด้วย 2 แผนงานย่อย คือ

- 1.1 แผนงานก่อสร้างบูรณะถนน สะพาน ทางเท้าและสิ่งก่อสร้างอื่น ๆ

- 1.2 แผนงานปรับปรุงและเพิ่มประสิทธิภาพไฟฟ้าสาธารณะ

2. สาขาการพัฒนาสิ่งแวดล้อมและการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในการพัฒนาสาขาการพัฒนาสิ่งแวดล้อมและการจัดการทรัพยากรธรรมชาตินี้ได้แก่การพัฒนาซึ่งครอบคลุมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมและการจัดการทรัพยากรอย่างยั่งยืนอันจะเป็น การส่งเสริมความสวยงามเสริมสร้างบรรยากาศแห่งการน่าอยู่อาศัย และมีทรัพยากรธรรมชาติใช้อย่างไม่รู้จักหมดสิ้น เช่น การส่งเสริมการปลูกต้นไม้ในพื้นที่ที่เหมาะสมและการปลูกต้นไม้ทดแทน การควบคุม การระเบิด

หินจากภูเขา เป็นต้น โดยการนำปัญหาความต้องการมากำหนด เป็นวัตถุประสงค์ของการพัฒนา
สาขาการพัฒนาสิ่งแวดล้อม ดังนี้

วัตถุประสงค์ สาขาการพัฒนาสิ่งแวดล้อมและการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ

1. เพื่อฟื้นฟูรักษาสภาพแวดล้อมให้ดีขึ้นเพื่อเป็นการเอื้ออำนวยต่อการดำรงชีวิตและ
ความเป็นอยู่ของประชาชน
2. เพื่อรักษาสภาพความสมดุลทางธรรมชาติ ลดอัตราการทำลายและสร้างความตระหนัก
ถึงคุณค่าของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
3. เพื่อให้เกิดความร่วมมือและประสานงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในการอนุรักษ์
ทรัพยากรธรรมชาติและรักษาสภาพแวดล้อม

เป้าหมาย สาขาการพัฒนาสิ่งแวดล้อมและการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ

1. รณรงค์ประชาสัมพันธ์สร้างจิตสำนึกในการรักษาความสะอาด และจัดระเบียบร้านค้า
2. จัดตั้งกลุ่มอนุรักษ์รักษาสภาพแวดล้อม บริเวณเขาสามมุขและคูคลอง
3. ดำเนินการควบคุมตรวจสอบคุณภาพน้ำทะเลและแก้ไขเหตุรำคาญ
4. จัดซื้อเครื่องมือ อุปกรณ์ในการบำบัดฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
5. ปรับปรุงระบบการกำจัดขยะมูลฝอยระบบระบายน้ำและการกำจัดน้ำเสีย
6. ปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณชายหาดบางแสนและเขาสามมุข
7. ดำเนินการศึกษาวิจัยสำรวจผลกระทบจากมลภาวะต่าง ๆ บริเวณชายหาดบางแสนใน
การกำหนดวัตถุประสงค์ของการพัฒนาสาขาดังกล่าว ได้นำประเด็นหลักการพัฒนาที่กำหนด
วัตถุประสงค์ของสาขาการพัฒนาสิ่งแวดล้อม และการจัดการทรัพยากรธรรมชาติจากประเด็นหลัก
ในการพัฒนา 3 ประเด็น คือ

1. ปัญหา

1.1 ความเสื่อมโทรมของสภาพธรรมชาติ

1.2 การรुक้าคลองสาธารณประโยชน์

2. ความต้องการ ให้ปรับปรุงสภาพแวดล้อมภายในเขตเทศบาลให้เหมาะสมกับการเป็น
เมืองท่องเที่ยวรวมทั้งการจัดสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ และสนามเด็กเล่นเพิ่มขึ้น

3. ศักยภาพ สภาพแวดล้อมของเมืองเหมาะสมต่อการท่องเที่ยวเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์
ของการพัฒนาสาขาการพัฒนาสิ่งแวดล้อม และการจัดการทรัพยากรธรรมชาติจึงได้กำหนดแผนงาน
หลักสำหรับการพัฒนา

การพัฒนาในสาขาพัฒนาเศรษฐกิจ ได้แก่ การพัฒนาซึ่งครอบคลุมกิจกรรมที่
เทศบาลควรจะทำเพื่อสนับสนุนและส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจและการประกอบธุรกิจ

ประเภทต่าง ๆ ให้ดำเนินไปด้วยความเข้มแข็งมั่นคง เพื่อสามารถรองรับการเพิ่มขึ้นของประชากร และวิถีทางธุรกิจใหม่ ๆ เช่น การจัดหาทุนและอุปกรณ์เครื่องใช้ที่จำเป็น ให้กลุ่มมวลชนผลิตสินค้า พื้นเมืองการจัดศูนย์แสดงสินค้าพื้นเมืองของเทศบาล การจัดระบบเผยแพร่และกระจายข่าวสาร การค้าไปสู่เกษตรกรให้ทันต่อเหตุการณ์ เป็นต้น โดยการนำปัญหาความต้องการนโยบาย และ ศักยภาพมากำหนดเป็นวัตถุประสงค์ของแผนสาขาการพัฒนาเศรษฐกิจ คือ

วัตถุประสงค์สาขาการพัฒนาเศรษฐกิจ

1. เพื่อให้ประชาชนได้ประกอบอาชีพตามความสามารถและเพิ่มรายได้แก่ตนเอง
2. เพื่อบรรเทาความเดือดร้อนของประชาชนให้สามารถซื้อสินค้าได้ในราคายุติธรรม
3. เพื่อปรับปรุงงาน ด้านการจัดตลาด ให้เกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อย
4. เพื่อพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว

เป้าหมายของแผนสาขาการพัฒนาเศรษฐกิจ

1. ให้ประชาชนได้ซื้อสินค้าในราคายุติธรรม
2. จัดระเบียบการค้า บริเวณชายหาดบางแสน
3. ส่งเสริมให้ประชาชนประกอบอาชีพอิสระหรืออาชีพสำรอง
4. เพิ่มรายได้ให้แก่ประชาชนอย่างทั่วถึง
5. จัดทำแผนพับประชาสัมพันธ์ท่องเที่ยวบางแสน
6. อำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวโดยให้การปฐมพยาบาล และดูแลความปลอดภัย
7. อนุรักษ์งานประเพณีท้องถิ่นและส่งเสริมการแข่งขันกีฬาไทยพื้นฐาน

ในการกำหนดวัตถุประสงค์ของการพัฒนาสาขาเศรษฐกิจ ได้นำประเด็นหลักของการ พัฒนากำหนดเป็นวัตถุประสงค์ โดยสาขาการพัฒนาเศรษฐกิจ มีประเด็นหลักในการพัฒนา 4 ประเด็นคือ

1. ปัญหา คือ ผู้ประกอบการเอารัดเอาเปรียบนักท่องเที่ยว
2. ความต้องการ ให้ควบคุมราคาสินค้าให้อยู่ในมาตรฐานเดียวกัน
3. นโยบาย ส่งเสริมและพัฒนาอาชีพให้แก่ประชาชนสนับสนุนการจำหน่ายสินค้า

พื้นเมืองและส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในเขตเทศบาล

4. ศักยภาพ

4.1 สภาพแวดล้อมของเมืองเหมาะสมต่อการท่องเที่ยว

4.2 ศูนย์จำหน่ายสินค้าพื้นเมืองซึ่งขึ้นชื่อเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์เป้าหมายของการ

พัฒนาสาขา

การพัฒนาเศรษฐกิจ จึงได้กำหนดแผนงานหลักสำหรับการพัฒนา ดังนี้

1. แผนงานส่งเสริมอาชีพและเพิ่มรายได้แก่ประชาชน มีวัตถุประสงค์เพื่อสนับสนุนส่งเสริม กระตุ้น หรือช่วยอำนวยความสะดวกในการที่นักธุรกิจและประชาชนจะได้ประกอบกิจการธุรกิจหรืออื่น ๆ ซึ่งจะมีผลให้เกิดการผลิตด้านบริการ การหมุนเวียนของเงินและการสร้างงานเพิ่มขึ้นในเมือง อันจะทำให้ฐานะความเป็นอยู่ด้านเศรษฐกิจของประชาชนโดยรวมดีขึ้น

2. แผนงานส่งเสริมการท่องเที่ยว มีวัตถุประสงค์ เพื่อสนับสนุนกิจการท่องเที่ยวและการใช้บริการต่าง ๆ ของการท่องเที่ยวและการกระจายรายได้แก่ประชาชน โดยทั่วไปในท้องถิ่น

3. สาขาการพัฒนาสังคม การพัฒนาในสาขาการพัฒนาสังคม ได้แก่ การพัฒนาซึ่งครอบคลุมกิจกรรมที่เทศบาลควรจะดำเนินการในอำนาจหน้าที่ โดยการส่งเสริมและอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้อาศัย ในท้องถิ่นให้มีระดับคุณภาพชีวิตที่มีคุณค่า เช่น การส่งเสริมสุขภาพอนามัย การศึกษานอกระบบการส่งเสริมจริยธรรมและวัฒนธรรมเพื่อรักษาเอกลักษณ์ของชุมชน เป็นต้น โดยการนำเอาปัญหาความต้องการนโยบายมากำหนดเป็นวัตถุประสงค์ของแผนสาขาการพัฒนาสังคม ดังนี้

วัตถุประสงค์สาขาการพัฒนาสังคม

1. เพื่อส่งเสริมการให้ความรู้และการบริการด้านสาธารณสุขแก่ประชาชนได้อย่างทั่วถึง
2. เพื่อปรับปรุงชุมชนต่าง ๆ ให้มีสภาพความเป็นอยู่ที่ดียิ่งขึ้น
3. เพื่อส่งเสริมกิจกรรมด้านการศึกษา ศาสนา และอนุรักษ์วัฒนธรรมประเพณีให้คงอยู่
4. เพื่อให้ประชาชนมีสุขภาพอนามัยที่สมบูรณ์มีคุณภาพชีวิตที่ดี
5. เพื่อปรับปรุงการจัดเก็บ และกำจัดขยะ ให้มีประสิทธิภาพและเป็นไปตามหลักวิชาการ

สุขาภิบาล

เป้าหมายของแผนสาขาการพัฒนาสังคม

1. ส่งเสริมความรู้ ด้านสาธารณสุขและโภชนาการแก่เด็กนักเรียนและประชาชน
2. ให้การอนามัยแก่เด็กนักเรียนและประชาชน
3. ให้การวางแผนครอบครัวแก่ประชาชน
4. ให้บริการสาธารณสุขมูลฐานแก่ประชาชน
5. ควบคุมและป้องกันโรคติดต่อต่าง ๆ ในเขตเทศบาล
6. ให้การดูแลด้านสุขาภิบาลและอนามัยสิ่งแวดล้อมแก่ประชาชน
7. อนุรักษ์ประชาสัมพันธฺ์สร้างจิตสำนึกแก่ประชาชนในการรักษาความสะอาดและความ

เป็นระเบียบเรียบร้อย

8. ส่งเสริมความรู้ด้านสุขาภิบาลและอนามัยสิ่งแวดล้อมแก่ประชาชน กลุ่ม

ผู้ประกอบการ

9. จัดงานประเพณีของท้องถิ่นในโอกาสอันควร

10. จัดตั้งโรงเรียนเทศบาลสนับสนุนการศึกษาและการจัดแนะแนวอาชีพ

11. จัดการแข่งขันกีฬาและส่งเสริมการจัดนันทนาการตามโอกาสอันควร

12. ปลุกฝังอุดมการณ์แผ่นดินธรรมแผ่นดินทองแก่ประชาชน และจัดตั้งชุมชนย่อย

เพิ่มเติมในการกำหนดวัตถุประสงค์ของการพัฒนาสังคม ได้นำประเด็นหลักของการพัฒนามา กำหนดเป็นวัตถุประสงค์โดยสาขาการพัฒนาสังคมมีประเด็นหลักในการพัฒนา 3 ประเด็นคือ

1. ปัญหา ด้านการรักษาความสะอาดและขาดความเป็นระเบียบเรียบร้อย

2. ความต้องการ

2.1 จัดหาถังขยะมาตั้งวางในบริเวณที่สาธารณะให้ทั่วถึงพอ

2.2 ให้พัฒนาเรื่องความสะอาดความเป็นระเบียบเรียบร้อยของตลาด ร้านค้า ถนนและ

ชายหาด

2.3 ให้แก้ไขปัญหาท่อระบายน้ำในบริเวณตลาดหนองมน และบริเวณใกล้เคียงอุดตัน

2.4 ให้จัดบริการหน่วยแพทย์

2.5 ให้จัดทำบัตรสงเคราะห์ฯ

2.6 ให้ฟื้นฟูงานประเพณีวันไหลบางแสน

2.7 ให้กำจัดสุนัขจรจัด

3. นโยบาย

3.1 เสริมสร้างการรักษาความสะอาด ความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมืองการรักษาสภาพแวดล้อม ในด้านการกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล และการบำบัดน้ำเสียให้ได้มาตรฐาน

3.2 พัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนด้วยการส่งเสริมความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับสาธารณสุขมูลฐานและสุขภาพอนามัยให้แก่ประชาชน ดำเนินการ ปรับปรุงพัฒนาร้านค้าต่าง ๆ ให้มีความเจริญก้าวหน้าและให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นให้มากยิ่งขึ้น

3.3 ส่งเสริมการศึกษาแก่ประชาชนทั่วไป ให้การสนับสนุนการศึกษา กิจกรรมนันทนาการ

3.4 อนุรักษ์ฟื้นฟู ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่นให้คงอยู่และเป็นที่รู้จักแพร่หลายสืบต่อไป

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายของการพัฒนาสังคมจึงได้กำหนดแผนงานหลักสำหรับการพัฒนา ดังนี้

แผนการพัฒนาที่ 1

แผนงานป้องกันและส่งเสริมสุขภาพอนามัยของประชาชน มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้อยู่อาศัยในเขตเทศบาลได้มีพละอนามัยอันสมบูรณ์ และมีความปลอดภัยจากโรคระบาดอันจะคุกคามสวัสดิภาพของประชาชนประกอบด้วย 2 แผนงานย่อย คือ

1. แผนงานป้องกันและควบคุมโรค
2. แผนงานส่งเสริมความรู้และให้บริการด้านสาธารณสุข

แผนการพัฒนาที่ 2

แผนงานสุขาภิบาลชุมชนและสถานที่ มีวัตถุประสงค์เพื่อจะให้ชุมชนและสถานที่ต่าง ๆ ในชุมชนมีความสะอาดและปลอดโรค อันจะทำให้ความเป็นอยู่ในท้องถิ่น ดำเนินไปด้วยความผาสุกและสะอาดประกอบด้วย 3 แผนงานย่อย คือ

1. แผนงานพัฒนาบุคลากรด้านสาธารณสุข
2. แผนงานสุขาภิบาลอนามัยสิ่งแวดล้อม
3. แผนงานควบคุมและตรวจสอบสถานประกอบการ

แผนการพัฒนาที่ 3

แผนงานส่งเสริมการศึกษาวัฒนธรรมในชุมชนมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะสนับสนุนให้ประชาชนในเขตเทศบาลได้มีความรู้ความเข้าใจในจารีตประเพณีอันดีงามประกอบด้วย 2 แผนงานย่อยคือ

1. แผนงานส่งเสริมศาสนาและวัฒนธรรมประเพณี
2. แผนงานพัฒนาและปรับปรุงการเรียนการสอน

แผนงานพัฒนาที่ 4

แผนงานส่งเสริมสวัสดิการและนันทนาการ มีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือและบรรเทาความเดือดร้อนของประชาชนเกี่ยวกับการอยู่อาศัยในเขตเทศบาล และเพื่อที่จะช่วยส่งเสริมให้ประชาชนได้มีโอกาสใช้เวลาพักผ่อนหย่อนใจ ออกกำลังกาย แข่งขันกีฬา หรือหาความเพลิดเพลินกับธรรมชาติ ประกอบด้วย 3 แผนงานย่อย คือ

1. แผนงานส่งเสริมและพัฒนาประชาชนให้รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
2. แผนงานช่วยปรับปรุงและพัฒนาชุมชนในเขตเทศบาล
3. แผนงานส่งเสริมและพัฒนาอาชีพเยาวชน
4. สาขาการพัฒนาการเมืองการบริหาร ได้แก่ การพัฒนาซึ่งครอบคลุมกิจกรรมที่เทศบาลพึงจะกระทำเพื่อเผยแพร่ การปกครองตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

ให้ประชาชนในเมืองได้เข้าใจและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเมืองอีกทั้งวางแผนและรักษาไว้ซึ่งการปกครองตามระบอบดังกล่าว

นอกจากนี้ยังรวมถึงการปรับปรุง และการจัดระบบบริหารแก่ประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพเช่นการส่งเสริมความรู้ ความสนใจเกี่ยวกับท้องถิ่น การปรับปรุงและพัฒนาบุคลากร และการปรับปรุงและพัฒนารายได้ เป็นต้น โดยการนำปัญหา ความต้องการ นโยบาย มาพิจารณา กำหนดเป็นวัตถุประสงค์ของแผนสาขาการพัฒนาการเมืองการบริหาร ได้ดังนี้

วัตถุประสงค์สาขาการพัฒนาการเมืองการบริหาร

1. เพื่อยกระดับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
2. เพื่อแก้ไขปัญหาการจราจรติดขัดและไม่เป็นระเบียบ
3. เพื่อให้บริการเสียงตามสายแก่ประชาชนได้อย่างทั่วถึง
4. เพื่อปรับปรุงพัฒนารายได้ของเทศบาลให้สูงขึ้น
5. เพื่อส่งเสริมและเพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติงานและการบริหารงานของเทศบาลใน

การให้บริการประชาชนในท้องถิ่นอย่างทั่วถึงและมีประสิทธิภาพ

เป้าหมายของสาขาการพัฒนาการเมืองการบริหาร

1. พัฒนาพนักงานและลูกจ้างเทศบาลด้วยการฝึกอบรม
2. จัดซื้ออุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ครุภัณฑ์ที่จำเป็นไว้ใช้ปฏิบัติงาน
3. ส่งเสริมสวัสดิการและนันทนาการแก่พนักงานและลูกจ้าง
4. ปรับปรุงศูนย์ประชาสัมพันธ์และติดตั้งระบบเสียงและลำโพงกระจายเสียงอย่างทั่วถึง

และประชาสัมพันธ์งานทุกรูปแบบ

5. เพิ่มประสิทธิภาพการจัดเก็บรายได้ของเทศบาล
6. ปรับปรุงอุปกรณ์ เครื่องหมายและสัญญาณจราจร
7. ปลูกฝังความรู้ประชาธิปไตยขั้นพื้นฐานแก่ประชาชน
8. จัดทำแผ่นพับแนะนำที่ท่องเที่ยวและคู่มือประชาชน
9. จัดทำป้ายประชาสัมพันธ์ สติกเกอร์ประกวดคำขวัญ สไลด์มัลติวิชั่น

10. ให้การรักษาความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงแก่ชุมชน ด้านป้องกัน และบรรเทาสาธารณภัยในการกำหนดวัตถุประสงค์ของการพัฒนาสาขาการเมืองการบริหาร ได้นำประเด็นหลักของการพัฒนามากำหนดเป็นวัตถุประสงค์ โดยสาขาการพัฒนาการเมืองการบริหาร มีประเด็นหลักในการพัฒนา 3 ประเด็น คือ

1. ปัญหา การป้องกันระงับอัคคีภัยยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร
2. ความต้องการ

2.1 ให้เน้นมาตรฐานในด้านการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ของประชาชน และนักท่องเที่ยว

2.2 ให้แก้ปัญหาคารจรจรติดขัด รวมถึงการจัดหาเครื่องหมาย และสัญญาณจราจรมาติดตั้ง

2.3 ให้ปรับปรุงการให้บริการของเทศบาลให้รวดเร็วยิ่งขึ้น

3. นโยบาย

3.1 เสริมสร้างความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินให้แก่ประชาชน และนักท่องเที่ยว

3.2 ให้บริการประชาชนด้วยความสะดวก รวดเร็ว ถูกต้อง และเป็นธรรมรวมทั้งเสริมสร้างและพัฒนาบุคลากรของเทศบาลให้มีความรู้ ความสามารถในการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ

3.3 พัฒนาและปรับปรุงรายได้ของเทศบาล โดยการจัดภาษีอากรให้ทั่วถึงครบถ้วน ถูกต้องและเป็นธรรมแก่ประชาชนเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ และเป้าหมายของการพัฒนาสาขาการเมืองการบริหารจึงได้กำหนดแผนงานหลักสำหรับการพัฒนา ดังนี้

แผนงานที่ 1 แผนงานส่งเสริมความรู้ ความสนใจเกี่ยวกับกิจการของเทศบาล มีวัตถุประสงค์ เพื่อประชาสัมพันธ์และปลูกฝังให้ประชาชนในชุมชนมีความรู้ ความเข้าใจและปฏิบัติตน ได้ถูกต้องกับความคาดหวังของทางราชการ

แผนงานที่ 2 แผนงานปรับปรุงและพัฒนาบุคลากร มีวัตถุประสงค์ เพื่อยกระดับความรู้ความสามารถของพนักงานเทศบาล ให้สามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีกำลังใจปฏิบัติงานด้วยความเข้มแข็งอยู่ตลอดเวลา

แผนงานที่ 3 แผนงานปรับปรุงและพัฒนารายได้ของเทศบาล มีวัตถุประสงค์ เพื่อหารายได้มาใช้จ่ายในกิจการของเทศบาล ให้มากขึ้นด้วยการปรับปรุงแหล่งรายได้หรือวิธีการจัดเก็บรายได้

แผนงานที่ 4 แผนงานปรับปรุงและพัฒนาเครื่องมือเครื่องใช้ และสถานที่ปฏิบัติงานมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะจัดหาก่อสร้าง รักษาสภาพ ซ่อมแซม และจัดหาเครื่องมือเครื่องใช้ และสถานที่ปฏิบัติงานให้พอเพียงทันสมัยและเหมาะสม เพื่อให้การปฏิบัติงานของเทศบาลมีประสิทธิภาพสูงขึ้นไปหรือเพื่อเป็นการประหยัดค่าใช้จ่าย

แผนงานที่ 5 แผนงานปรับปรุงระเบียบ ทะเบียนและเอกสารของเทศบาล มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะให้สิ่งเหล่านี้มีความทันสมัยเหมาะสมกับภาวการณ์ และเสริมสร้างการปฏิบัติงานของเทศบาลให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

แผนงานที่ 6 แผนงานรักษาความมั่นคง และความสงบเรียบร้อยของชุมชน มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างชุมชนให้มีความมั่นคงปลอดภัย และมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย ซึ่งเป็นการจูงใจให้มีผู้คนและนักธุรกิจสนใจเลือกเข้ามาดำรงชีพ หรือเพื่อประกอบกิจการอันจะทำให้สภาพเศรษฐกิจและสังคม โดยส่วนรวมดีขึ้น

แผนงานที่ 7 แผนงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะเสริมสร้างหรือหามาตรการป้องกันภัยที่จะมีต่ออาคารบ้านเรือน สมบัติสาธารณะ และชีวิตหรือผู้คนที่อยู่อาศัย หรือสถานที่ประกอบธุรกิจในเมืองจะต้องประสบโดยหลีกเลี่ยงไม่พ้น ทั้งนี้เพื่อป้องกันการสูญเสียในด้านเศรษฐกิจและขวัญกำลังใจของประชาชน

จากแผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลบางแสน เห็นได้ว่าการพัฒนาชายฝั่งทะเลบางแสนเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพนั้นต้องอาศัยปัจจัยหลายด้านไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ด้านเศรษฐกิจ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม การเมืองการบริหาร ทั้งนี้ ต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจจากหลาย ๆ ฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นคณะผู้บริหารเทศบาล เจ้าหน้าที่ ประชาชนและนักท่องเที่ยว ต้องปฏิบัติหน้าที่ของตนเองได้อย่างเหมาะสมสอดคล้องกับนโยบายของการพัฒนาชายฝั่งทะเลบางแสน ปัจจัยและสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงที่มีผลต่อการพัฒนาการวิเคราะห์ปัญหาและความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น แม้ว่าเทศบาลเมืองแสนสุข จะได้รับการพัฒนาจนมีความเจริญก้าวหน้ามาอย่างต่อเนื่องก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าสถานการณ์โลกในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและซับซ้อน ยังผลให้ประชาชนและท้องถิ่นได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ มากมาย ทั้งในด้านสังคม เศรษฐกิจสิ่งแวดล้อม เทคโนโลยี เทศบาลจึงต้องปรับตัวให้สามารถก้าวทันการเปลี่ยนแปลงและสร้างความสมดุลในการพัฒนาแต่ละด้าน โดยอาศัยความร่วมมือของทุกภาคส่วนเพื่อนำไปสู่การพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนและมั่นคง ต่อไป

1. ด้านโครงสร้างพื้นฐานจากการประเมินพบว่า ปริมาณและคุณภาพถนนยังไม่เพียงพอเหมาะสมกับการเจริญเติบโตของเมือง ถนนที่มีอยู่บางแห่งชำรุดเสียหาย บางพื้นที่ไม่มีระบบระบายน้ำ ปัญหาลิ่งสาธารณูปโภคในชุมชนที่มีผลต่อการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพ รวมถึงความไม่เพียงพอของบริการสาธารณะ เช่น สะพานท่าเทียบจอดเรือเล็กชุมชนเขาสามมุข มีสภาพชำรุดน้ำประปาไฟฟ้าสาธารณะ ในบางพื้นที่ยังไม่ครอบคลุม ไม่มีศูนย์กลางการขนส่งมวลชน เสี่ยงตามสายไม่เพียงพอ และครอบคลุมพื้นที่ สถานที่ท่องเที่ยวและแหล่งที่พักอาศัยรวมในชุมชน มีพื้นที่จอดรถไม่เพียงพอ เป็นต้น อีกทั้งยังพบปัญหาการจัดการและประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดระบบการใช้ที่ดินอย่างจริงจัง รวมถึงการจัดระเบียบที่ดินที่ไม่ได้ใช้ประโยชน์จากการประเมินสถานการณ์ของ โครงสร้างพื้นฐานแสดงว่ายังมีความจำเป็นที่จะต้องลงทุนเพื่อพัฒนา

โครงสร้างพื้นฐานให้มีเพิ่มขึ้น และมีมาตรฐาน สามารถรองรับการเจริญเติบโตของเมืองในระยะยาว เพื่อส่งเสริมความเจริญของการท่องเที่ยวและเศรษฐกิจของท้องถิ่น โดยเป็นการเพิ่มขึ้นทั้งในด้านปริมาณ คุณภาพ และการกระจายโครงสร้างพื้นฐานไปสู่ชุมชนต่าง ๆ อย่างเหมาะสม

2. ด้านเศรษฐกิจ/ การท่องเที่ยว

สืบเนื่องจากเศรษฐกิจโลกที่อยู่ในภาวะถดถอย ได้ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจมหภาคของประเทศไทย ในการประเมินสถานการณ์ทางเศรษฐกิจของท้องถิ่น ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นการพาณิชย์กรรม การท่องเที่ยว ย่อมจะได้รับผลกระทบอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทั้งนี้ได้มีมาตรการกระตุ้นเตือนจากภาครัฐให้ระมัดระวังการใช้จ่ายตลอดจนเตรียมความพร้อมเพื่อรับมือแก้ไขปัญหา บรรเทาความเดือดร้อนให้กับผู้ได้รับผลกระทบ โดยใช้มาตรการต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการผ่อนผัน ปรักษาเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ในการดำเนินชีวิต และท้องถิ่นยังต้องดำเนินการแก้ไขปัญหาที่ยังมีมาอย่างต่อเนื่อง เกี่ยวกับประชาชนผู้รายได้น้อย ขาดความรู้ และทักษะในการประกอบอาชีพจาก ความโดดเด่นของสถานที่ท่องเที่ยวคือชายหาดบางแสน ทำให้การดำเนินกิจกรรมทั้งพาณิชย์กรรม และภาคบริการช่วยสร้างรายได้ให้กับท้องถิ่น เกิดการหมุนเวียนของเม็ดเงินสู่ภาคส่วนอื่น ๆ สร้างความเติบโตให้กับเศรษฐกิจในท้องถิ่น การที่จะรักษาความเจริญเติบโตของเศรษฐกิจท้องถิ่นไว้ในระยะยาว จึงต้องรักษาปัจจัยสำคัญคือการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ซึ่งมีที่มาจากแนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืน ท้องถิ่นมีความจำเป็นที่ต้องดำเนินการส่งเสริมและพัฒนาให้เกิดความเติบโตของเศรษฐกิจ และการท่องเที่ยว อย่างสมดุลให้โดยใช้หลักการพัฒนาอย่างยั่งยืนควบคู่กับปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งต้องอาศัยความร่วมมือของทุกภาคส่วนเป็นตัวขับเคลื่อนที่สำคัญ

3. ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจากการเพิ่มขึ้นของประชากร ตลอดจน

ผลกระทบจากประชากรแฝง จำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น และการดำเนินการของสถานประกอบการต่าง ๆ ทำให้เกิดผลกระทบต่าง ๆ เช่น ปัญหายุทธศาสตร์การจัดการขยะในชุมชน น้ำเสีย มลภาวะทางเสียง ทางอากาศจากควันรถ เป็นต้น นอกจากนี้ยังประสบปัญหาจากการสร้างมลภาวะภายนอกพื้นที่ที่ส่งผลกระทบต่อท้องถิ่นอยู่เสมอ เช่น ขยะในทะเล น้ำเสียที่มาจากที่อื่น เป็นต้น รวมถึงการประสบปัญหาในการจัดการทรัพยากร จึงมีการเรียกร้องให้จัดระเบียบโปิ๊ะ แนวรั้วปัก หอย รวมถึงเรืออวนรุน ที่ทำให้สัตว์ทะเลวัยอ่อนลดลงและอุปกรณ์ประมงพื้นบ้านได้รับความเสียหายนอกจากนี้เทศบาลเมืองแสนสุขประสบปัญหาที่เกิดจากปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ เช่น ปัญหาพื้นที่หาดทรายลดลงจากปัญหาการกัดเซาะชายฝั่ง ปัญหาสาหร่ายในทะเลที่ตาย และทำให้น้ำทะเลมีกลิ่นเหม็น เป็นต้น ทั้งนี้รัฐบาลยังได้กำหนดคน โยบายที่จะยกระดับมาตรฐานการจัดการสิ่งแวดล้อมให้ดีขึ้นกว่าเดิม โดยปกป้องฐานทรัพยากรเพื่อรักษาสมดุลยั่งยืนของระบบนิเวศ และเพื่อเป็นการแก้ปัญหาที่ท้องถิ่นประสบอยู่ การบริหารจัดการด้านสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น จึงต้อง

ส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนร่วมกันดูแล รักษา ฟื้นฟู เพื่อให้เกิดความสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์ของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

4. ด้านสังคมและคุณภาพชีวิตการประเมินสถานการณ์ด้านสังคม วิถีชีวิตของประชาชน มีความเปลี่ยนแปลง ซึ่งเป็นผลกระทบจากการเคลื่อนไหลทางวัฒนธรรมต่างชาติเข้าสู่ประเทศทั้งทางสื่อมวลชนและเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยขาดการคัดกรองและเลือกรับวัฒนธรรมที่ดีงาม ทำให้พบปัญหา เช่น เด็กและเยาวชนประพฤติตนไม่เหมาะสม การใช้เวลาว่างไม่เป็นประโยชน์ ปัญหาร้านเกมสัปดาห์เตอร์ ในด้านคุณภาพชีวิต ด้านการสาธารณสุขยังคงพบปัญหา ในหลายด้าน เช่น ปัญหาสุนัขจรจัด และสัตว์พาหะนำโรค การเจ็บป่วยด้วยโรคที่ป้องกันได้ เป็นต้น ท้องถิ่นจึงยังต้องดำเนินการบริหารจัดการด้านสาธารณสุข แก้ไขปัญหารวมถึงการสร้างสุขนิสัย เผยแพร่ความรู้ในเรื่องการดูแลสุขภาพ ให้ประชาชนในท้องถิ่นส่วนในด้านการศึกษา ท้องถิ่นมีศูนย์พัฒนาเด็กเล็กอยู่ในความดูแล ซึ่งยังคงมีความต้องการในการพัฒนา ยกระดับการศึกษาและสร้างโอกาสทางการศึกษา เช่น การพัฒนาสถานที่ สื่อการเรียนการสอน เป็นต้น เพื่อพัฒนาคนในท้องถิ่นให้มีคุณภาพ ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิตสถานะของชุมชน เทศบางเมืองแสนสุขมีความเปลี่ยนแปลงเข้าสู่สังคมเมืองอย่างต่อเนื่องความสัมพันธ์ของคนในชุมชนลดน้อยถอยลง ต้องมีการส่งเสริมการรวมตัว รวมกลุ่ม การประสานความร่วมมือระหว่างบุคคล จนถึงชุมชน รวมทั้งยังคงต้องมีการสร้างศักยภาพและส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้นำและคนในชุมชน สร้างชุมชนให้มีความเข้มแข็งมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นในด้านประเพณี วัฒนธรรม ภูมิปัญญา ที่ผ่านมาท้องถิ่นมีการส่งเสริมในเรื่องการจัดงานประเพณีซึ่งเป็นการสืบทอดอนุรักษ์ประเพณีท้องถิ่นให้คงอยู่ แต่ยังคงต้องส่งเสริมเรื่องวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่ถูกกลบเกลาย ให้ได้รับการรวบรวม ถ่ายทอดให้คนรุ่นหลังได้เรียนรู้สืบทอดต่อไป

5. ด้านการบริหารจัดการในการดำเนินงานของท้องถิ่นยังต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาระบบการทำงาน และเสริมสร้างศักยภาพบุคลากรให้มีคุณภาพ โดยคำนึงถึงประชาชนเป็นศูนย์กลาง เพื่อให้สามารถบริการประชาชนได้อย่างรวดเร็ว ถูกต้อง และทันสมัย และจากนโยบายของรัฐที่ให้ความสำคัญกับการส่งเสริมธรรมาภิบาลและการมีส่วนร่วมของประชาชนในการบริหารงาน ท้องถิ่นจึงพัฒนาช่องทางความร่วมมือ และเปิดโอกาสให้ประชาชนให้ได้รับรู้ข้อมูลข่าวสาร เพื่อให้เกิดความโปร่งใสสร้างความเข้าใจในการบริหารงานของท้องถิ่น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กัลยา สมมาตย์ (2541) ศึกษาสภาพทั่วไปของนักท่องเที่ยวและ แหล่งท่องเที่ยว พฤติกรรมการท่องเที่ยว ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความคิดเห็นใจมาท่องเที่ยว รวมทั้งเปรียบเทียบปัญหา

และโอกาสทางการตลาดของแหล่งท่องเที่ยว ศึกษาข้อมูลจากนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยว ชายทะเล 3 แห่งในจังหวัดเพชรบุรี คือ ชายหาดชะอำ ชายหาดปึกเตียนและหาดเจ้าสำราญ พบว่า ส่วนใหญ่เคยมาเที่ยวเพชรบุรีแล้ว ประทับใจจึงกลับมาเที่ยวอีก นักท่องเที่ยวให้ความสำคัญกับปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจมาท่องเที่ยวด้านชายทะเลมากที่สุด รองลงมาคือ การคมนาคมขนส่งนักท่องเที่ยวที่มีอายุ เพศ อาชีพ การศึกษา และภูมิลานาแตกต่างกันให้ ความสำคัญต่อปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจมาเที่ยวไม่แตกต่างกัน

รัฐวุฒิ เจริญศรีพงษ์ (2541) ได้ศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อการจัดสภาพแวดล้อมบริเวณหาดบางแสน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อการจัดสภาพแวดล้อมหาดบางแสน ในระดับปานกลาง ที่อยู่ปัจจุบัน ความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวประเภทชายหาด การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติและกิจกรรมการท่องเที่ยว รายได้เฉลี่ยต่อเดือน การให้คุณค่าหาดบางแสน อายุ มีผลต่อความพึงพอใจต่อการจัดสภาพแวดล้อมบริเวณหาดบางแสนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างได้แสดงความคิดเห็นว่าบริเวณหาดบางแสนประสบปัญหาสิ่งแวดล้อมบางประการ เช่น ปัญหาขยะมูลฝอย น้ำทะเลไม่สะอาด และการเปลี่ยนแปลงคุณภาพน้ำทะเล อันเนื่องมาจากปรากฏการณ์ จีปลาวาพ และยังได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดสภาพแวดล้อมบริเวณหาดบางแสนไว้ดังนี้ การพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงใด ๆ บริเวณหาดบางแสนควรรักษาความเป็นธรรมชาติของหาดบางแสนไว้ให้มากที่สุด ตลอดจนควรดูแลรักษาสภาพแวดล้อมหาดบางแสน โดยเฉพาะในด้านการรักษาความสะอาดของชายหาดและน้ำทะเล และควรรักษาภาพพจน์ และความเป็นเอกลักษณ์ของหาดบางแสนให้คงอยู่ต่อ

บูรณศักดิ์ ฤกษ์สำรวจ (2543) ได้ศึกษาเรื่อง การประเมินผลนโยบายขององค์กรส่งเสริมการท่องเที่ยวในปีท่องเที่ยวไทย 2543: ศึกษาเฉพาะสำนักงานภาคกลาง เขต 5 ผลการศึกษาพบว่า องค์กรของ ททท. สำนักงานภาคกลาง เขต 5 มีการปรับปรุงในด้านบุคลากร ได้แก่ การปรับปรุงในด้านการทำงาน การปรับปรุงในด้านการมีส่วนร่วมและการเข้ากับสภาวะแวดล้อมได้ดีปานกลาง สำหรับการประเมินผลนโยบายขององค์กรส่งเสริมการท่องเที่ยว ได้แก่ การประเมินผลในด้านการบริหารจัดการ การวางแผน การจัดกิจกรรม และโครงการต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับนโยบายและเป้าหมายของโครงการปีท่องเที่ยวไทย 2543 พบว่า มีการเตรียมการความพร้อมขององค์กรและมีการดำเนินงานจนบรรลุเป้าหมาย ทำให้ประสบความสำเร็จในการส่งเสริมการท่องเที่ยวในปีท่องเที่ยวไทย ปี พ.ศ. 2543 โดยภาพรวมทั้งจังหวัดตราด

เสริมพันธ์ สาริมาน (2543) ได้ศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสถานที่ท่องเที่ยวและเจ้าหน้าที่ผู้ให้บริการในเขตอุทยานแห่งชาติน้ำตกพลิ้ว จังหวัดจันทบุรี ผลการศึกษา

สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวและเจ้าหน้าที่ผู้ให้บริการมีความคิดเห็นในระดับดี และดีมาก ทั้งด้านสถานที่ท่องเที่ยว ที่มีความพร้อมทุกอย่างด้านการประชาสัมพันธ์ ข้อมูลความสะอาดมีเส้นทางเดินท่องเที่ยวปลอดภัย พื้นที่พักผ่อนสะอาดไม่แออัด และเจ้าหน้าที่ผู้ให้บริการประชาสัมพันธ์ การแต่งกาย และมารยาทเรียบร้อยดี พร้อมให้ความปลอดภัยนักท่องเที่ยวอย่างดี แต่มีนักท่องเที่ยวส่วนน้อยเท่านั้นที่จะให้ปรับปรุง สำหรับนักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นที่จะให้ปรับปรุงและพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยว เช่น เกี่ยวกับเส้นทางเข้าควรขยายให้กว้าง ต้องการให้ค่าผ่านประตูควรลดลง มีจุดเล่นน้ำ ห้องน้ำ บ้านพัก เพิ่มมากขึ้น และไม่ให้ร้านค้าแย่งลูกค้ากัน สำหรับเจ้าหน้าที่ควรให้ทำของที่ระลึกขาย ให้ประชาสัมพันธ์มากขึ้น เจ้าหน้าที่ควรจะมีรถส่งตั้งแต่ที่จอดรถไปยังที่ขายบัตรของอุทยานแห่งชาติสรุปได้จาก การศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อสถานที่ท่องเที่ยวและเจ้าหน้าที่ผู้ให้บริการเป็นที่พอใจของนักท่องเที่ยวอย่างมาก เนื่องจากอุทยานแห่งชาติน้ำตกพลิ้ว มีการปรับปรุงอยู่ตลอดเวลาทั้งในอดีตและปัจจุบัน สำหรับนักท่องเที่ยวส่วนน้อยให้ปรับปรุงพร้อมแนวคิดของนักท่องเที่ยวในการปรับปรุงและพัฒนาจะต้องนำมาวางแผนในการปฏิบัติในอนาคตต่อไป

สมักร ณะเกิงสุข (2546) ได้ศึกษาสภาพปัญหา และแนวทางการจัดการการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติทางทะเล เกาะเสม็ด ตำบลเพ อำเภอเมือง จังหวัดระยอง โดยมองปัจจัยสำคัญที่เป็นสาเหตุของปัญหาที่ผู้ศึกษาได้ศึกษาวิจัย ได้แก่ ปัญหาสภาพสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติเสื่อมโทรมจากกิจกรรมการท่องเที่ยว การมีส่วนร่วมของหน่วยงานในพื้นที่ทั้งภาครัฐ เอกชน ผู้ประกอบการธุรกิจ ประชาชนในพื้นที่ และนักท่องเที่ยว ซึ่งมีผลต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การศึกษานี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้วิธีเก็บรวบรวมข้อมูลจากภาคสนามด้วยการสัมภาษณ์ กลุ่มเป้าหมาย ลักษณะสัมภาษณ์แบบเจาะลึก ใช้แบบสอบถามปลายเปิด เพื่อเก็บข้อมูลจากนักท่องเที่ยว และการสังเกตในพื้นที่แล้ว นำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจะหาคำตอบว่า ปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการท่องเที่ยวมีอะไรมาจากสาเหตุอะไรบ้าง เพื่อจะได้สรุปข้อมูล และเสนอแนะแนวทางปรับปรุงแก้ไขให้แก่ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายได้ใช้เป็นแนวทางปฏิบัติ เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวต่อไป ผลจากการศึกษาพบว่า หน่วยงานของรัฐองค์ปกครองส่วนท้องถิ่น และผู้เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ยังขาดการประสาน และขาดประสบการณ์การมีส่วนร่วมในการพัฒนาพื้นที่ร่วมกัน ซึ่งมีผลกระทบต่อการณ์อนุรักษ์ทรัพยากรสิ่งแวดล้อมบนพื้นที่ การพัฒนาการท่องเที่ยวทั้งด้านการบริการสิ่งอำนวยความสะดวกความปลอดภัย การสร้างความเข้าใจแก่ผู้ประกอบการธุรกิจที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ และการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวในการปฏิบัติตนขณะท่องเที่ยว จากปัญหาที่พบจากการศึกษา หน่วยงานที่รับผิดชอบควรกำหนดแผนที่จะพัฒนาการท่องเที่ยวให้ชัดเจน ควรสร้างความร่วมมือกันระหว่างรัฐ และ

เอกชน สร้างมาตรการ กฎ ระเบียบ เพื่อกำกับดูแลควบคุมปัญหาที่เกิดขึ้น สร้างกระบวนการเรียนรู้ ให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้มีจิตสำนึกในการให้บริการที่ดีมีมาตรฐานมีความรับผิดชอบต่อนักท่องเที่ยว เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาท่องเที่ยวที่ยั่งยืนตลอดไป

สนใจ รัชตวัฒน์กุล (2547) ได้ศึกษาเรื่อง แนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่เมืองพัทยา เพื่อศึกษาปัจจัยในการเดินทางมาท่องเที่ยวเมืองพัทยานักท่องเที่ยวและเพื่อกำหนดแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่เมืองพัทยา พบว่า พฤติกรรมการมาท่องเที่ยวส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับโอกาส มีระยะเวลาที่พักอาศัยในเมืองพัทยาโดยเฉลี่ยสำหรับมาท่องเที่ยวในรอบปีที่ผ่านมา ส่วนใหญ่ไม่พักค้างคืน และจำนวนครั้งของการเดินทางมาเที่ยวพัทยา ในรอบปีที่ผ่านมามากกว่า 10 ครั้ง ระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว พบว่า ปัจจัยด้านความเป็นธรรมชาติ ปัจจัยด้านสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยวของเมืองพัทยา ปัจจัยด้านความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยวของเมืองพัทยา ปัจจัยด้านความมีชื่อเสียงของแหล่งท่องเที่ยวของเมืองพัทยา ปัจจัยด้านแหล่งท่องเที่ยวในเชิงประวัติศาสตร์ของเมืองพัทยา ปัจจัยด้านโครงสร้างพื้นฐาน การท่องเที่ยวของเมืองพัทยา ปัจจัยด้านโครงสร้างพื้นฐานรองของเมืองพัทยา ปัจจัยวิถีการดำรงชีวิตของประชาชน ในท้องถิ่นของเมืองพัทยา อยู่ในระดับเหมาะสมมาก

ภาวิดา จินะวัฒน์ (2547) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวไทยต่อผลการจัดการสิ่งแวดล้อมบริเวณชายหาดพัทยา จังหวัดชลบุรี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวไทย และเปรียบเทียบความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อผลการจัดการสิ่งแวดล้อมบริเวณชายหาดพัทยา จังหวัดชลบุรี โดยจำแนกตามตัวแปรอิสระได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ รายได้ ระดับการศึกษา สถานภาพ การสมรส ประสบการณ์การท่องเที่ยวชายทะเล และจำนวนวันในการพักผ่อนท่องเที่ยวชายทะเล ผลการวิจัยพบว่า ระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวไทยต่อผลการจัดการสิ่งแวดล้อมบริเวณชายหาดพัทยา จังหวัดชลบุรี โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน ปรากฏว่า ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวไทยต่อผลการจัดการสิ่งแวดล้อมบริเวณชายหาดพัทยา ทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ความสวยงามบริเวณชายหาด และถนนความสะอาดของชายหาดและน้ำทะเล การจราจร ความเป็นระเบียบเรียบร้อยของร้านค้าและบริการต่าง ๆ และความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สิน ปัจจัยด้านเพศ อายุ อาชีพ รายได้ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การท่องเที่ยวชายทะเล และจำนวนวันในการพักผ่อนท่องเที่ยวชายทะเล มีผลต่อความพึงพอใจต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมบริเวณชายหาดพัทยา จังหวัดชลบุรี ส่วนปัจจัยด้านสถานภาพสมรส ไม่มีผลต่อความพึงพอใจต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมบริเวณชายหาดพัทยา จังหวัดชลบุรี

สุรัชย์ เสมมา (2552) ได้ศึกษาเรื่อง ความพึงพอใจการท่องเที่ยวชายหาดพัทยา และ

บางแสน: กรณีศึกษาเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวไทย ศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวจำนวน 400 คน แบ่งเป็นนักท่องเที่ยวที่เดินทางท่องเที่ยวพัทยา จำนวน 236 คน และบางแสน จำนวน 164 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าไคส แควร์ ด้วยวิธี Exact method

ผลการศึกษา พบว่า 1. ข้อมูลส่วนบุคคล พบว่า นักท่องเที่ยวที่เดินทางท่องเที่ยวชายหาด พัทยาและบางแสน ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 21 - 30 ปี สถานภาพโสด ระดับการศึกษาปริญญาตรี มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน และมีระดับรายได้ 10,001 - 20,000 บาท/เดือน 2. พฤติกรรมการท่องเที่ยวชายหาดพัทยาและบางแสน พบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เดินทางท่องเที่ยวพัทยาและบางแสน โดยดูจากสถานที่ท่องเที่ยวและบริการและเคยมีประสบการณ์การท่องเที่ยว ส่วนใหญ่เดินทางมากับครอบครัว โดยรถส่วนตัว มีค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยว 1,001 - 5,000 บาท ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่มาจากอาหาร และเครื่องดื่ม กิจกรรมที่ชื่นชอบ คือการท่องเที่ยวชมสถานที่/ การแสดง 3. ภาพรวมนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางท่องเที่ยวพัทยาและบางแสนมีความพึงพอใจในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านความเหมาะสมการเดินทาง และด้านคุณค่าของการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยว มีความพึงพอใจระดับมาก ยกเว้นด้านสถานที่ท่องเที่ยวและบริการที่มีความพึงพอใจในระดับปานกลาง 4. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในการเดินทางท่องเที่ยวชายหาดพัทยาและบางแสนของนักท่องเที่ยว พบว่า เพศ อายุระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจ ในการเดินทางท่องเที่ยวชายหาดพัทยาและบางแสนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และพบว่าสถานภาพไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในการเดินทางท่องเที่ยวพัทยาและบางแสน

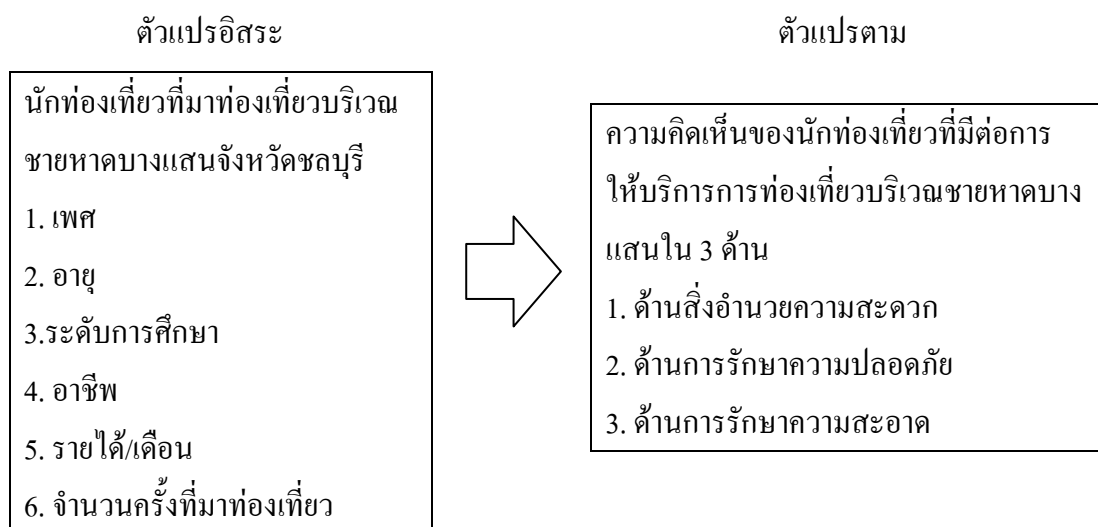
นงลักษณ์ จันทร์คล้าย (2552) ได้ศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชายหาดบางแสน เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการพัฒนาชายหาดบางแสนกลุ่มตัวอย่างเป็นนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวชายหาดบางแสน วันหยุดสุดสัปดาห์ (เสาร์ - อาทิตย์) ในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2550 จำนวน 400 คน ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental sampling) ไม่จำกัดเพศและอายุ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามประกอบด้วย แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป แบบสอบถามความคิดเห็นต่อการพัฒนาด้าน โครงสร้างพื้นฐานด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ด้านเศรษฐกิจด้านสังคม และด้านบริการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าสถิติแจกแจงความถี่ ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบทางสถิติด้วย Independent Samples t – Test และ One - way Analysis of Variance

ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย ส่วนมากมีอายุระหว่าง

21 - 30 ปี วุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรีมากที่สุด ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพพนักงานบริษัท มีรายได้ระหว่าง 10,001 - 20,000 บาท/เดือน ที่อยู่ปัจจุบันอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลได้รับข่าวสาร/ข้อมูลกับชายหาดบางแสนจากหนังสือเกี่ยวกับการท่องเที่ยวมากที่สุด เหตุผลที่เลือกมาเที่ยวชายหาดบางแสนเนื่องจากเส้นทางไปมาสะดวก ส่วนใหญ่เคยมาเที่ยวชายหาดบางแสนแล้วมากกว่า 7 ครั้ง นอกจากนี้มาเป็นหมู่คณะโดยมีจำนวนสมาชิกที่มาเที่ยวชายหาดบางแสนมากกว่า 7 คน เดินทางมาโดยรถยนต์ส่วนตัวมากที่สุด มาเที่ยวแบบมาเช้าเย็นกลับ และใช้จ่ายในการเที่ยวครั้งมากกว่า 2,500 บาทขึ้นไป ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชายหาดบางแสนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องผู้วิจัยได้คิดและนำมาสรุปเป็นกรอบแนวคิดการศึกษาดังนี้

ภาพที่ 2-1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

นักท่องเที่ยว ที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนแตกต่างกัน

นักท่องเที่ยว ที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนแตกต่างกัน

นักท่องเที่ยว ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยว
บริเวณชายหาดบางแสนแตกต่างกัน

นักท่องเที่ยว ที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาด
บางแสนแตกต่างกัน

นักท่องเที่ยว ที่มีรายได้/เดือนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณ
ชายหาดบางแสนแตกต่างกัน

นักท่องเที่ยว ที่มีจำนวนครั้งที่มาท่องเที่ยวต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการการ
ท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนแตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นวิจัยเชิงปริมาณ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของ
นักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน จังหวัดชลบุรี มีรายละเอียด
เกี่ยวกับวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน
จังหวัดชลบุรี ขนาดของนักท่องเที่ยวทั้งหมดได้มาจากจำนวนนักท่องเที่ยวคนไทยที่มาท่องเที่ยว
บริเวณชายหาดบางแสนจังหวัดชลบุรีในปี ทั้งหมด 779,882 คน (เทศบาลเมืองแสนสุข, 2557)

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างของการศึกษาใน คือ นักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน
จังหวัดชลบุรีในช่วงวันธรรมดาและวันหยุดสุดสัปดาห์ โดยขนาดของกลุ่มตัวอย่างใช้การคำนวณ
ด้วยสูตรของ ยามานะ (Yamane, 1973) ซึ่งได้กำหนดค่าความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างเท่ากับ
0.05 (Yamane, 1973, p. 1088 อ้างถึงใน บุญธรรม กิจปริดาปริสุทธิ, 2542, หน้า 14)

การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง

สูตรการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่าง

$$n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

N = ขนาดของนักท่องเที่ยวทั้งหมด

n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

e = ค่าความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างที่ระดับ 0.05

ขนาดของนักท่องเที่ยวทั้งหมดได้มาจากจำนวนนักท่องเที่ยวคนไทยที่มาท่องเที่ยว
บริเวณชายหาดบางแสนจังหวัดชลบุรีในปี ทั้งหมด 779,882 คน (เทศบาลเมืองแสนสุข, 2558 ก)
เมื่อนำมาแทนค่าในสูตรดังกล่าวเพื่อหาจำนวนขนาดของกลุ่มตัวอย่างได้ดังนี้

$$n = \frac{779,882}{1 + 779,882 (0.05)^2}$$

$$N = 399.79$$

$$\approx 400 \text{ คน}$$

ดังนั้นจึงควรใช้จำนวนตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ประมาณ 400 คน ซึ่งจะยอมรับได้ โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่าง แบบบังเอิญ (Accidental random sampling) โดยผู้วิจัยเก็บข้อมูลตั้งแต่ 9.30 – 12.00 น. และ 15.00 – 18.30 น.

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม (Questionnaires) ความคิดของนักทอ่งเทียวที่มีต่อการจัดการการทอ่งเทียวบริเวณชายหาดบางแสน ซึ่งเป็นการจัดทำแบบสอบถามแบบปิดและแบบเปิด แบ่งออกเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามด้านคุณลักษณะประชากรพื้นฐานทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ประชากรนักทอ่งเทียว ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือนจำนวนที่เคยมาทอ่งเทียวที่ชายหาดบางแสน จำนวน 6 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักทอ่งเทียวต่อการจัดการการทอ่งเทียวบริเวณชายหาดบางแสน โดยมีลักษณะของแบบสอบถามที่เป็นแบบมาตราประมาณค่ามี 4 ระดับ แบ่งออกออกเป็น 3 ด้านดังนี้

1. ความคิดเห็นของนักทอ่งเทียวต่อการจัดการการทอ่งเทียวบริเวณชายหาดบางแสน ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก จำนวน 10 ข้อ

2. ความคิดเห็นของนักทอ่งเทียวต่อการจัดการการทอ่งเทียวบริเวณชายหาดบางแสน ด้านการรักษาความปลอดภัย จำนวน 10 ข้อ

3. ความคิดเห็นของนักทอ่งเทียวต่อการจัดการการทอ่งเทียวบริเวณชายหาดบางแสน ด้านการรักษาความสะอาด จำนวน 6 ข้อ

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ ได้แก่ ความคิดเห็นแบบเปิดโดยการให้นักทอ่งเทียวเขียนข้อเสนอแนะ

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

1. ศึกษาเนื้อหา แนวคิด รวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักทอ่งเทียวและความคิดเห็นให้ครอบคลุมประเด็นที่ต้องการวัดแต่ละตัวแปร

2. กำหนดขอบเขตและโครงสร้างของเนื้อหาให้ครอบคลุมตัวแปรที่ศึกษา และนำมาสร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการวิจัยและถูกต้องตามเกณฑ์พร้อมกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน

3. นำเครื่องมือที่สร้างเสร็จแล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษาในการทำวิจัย ได้แก่ ดร.อนุรัตน์ อนันทนาธร อาจารย์ที่ปรึกษา และนายอำนาจ สิทธิบุญ รองปลัดเทศบาลเมืองแสนสุข ตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม ตรวจสอบเนื้อหาความถูกต้อง ความครอบคลุมสิ่งที่ต้องการวัดผู้วิจัยจึงนำไปปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดสอบ

4. ทดสอบเครื่องมือ โดยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ กลุ่มประชากรนักท่องเที่ยวบริเวณชายหาดพัทยา จำนวน 30 ชุด เพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือ โดยการหาค่าความเที่ยงหรือความเชื่อถือได้ของแบบสอบถามเท่ากับ 0.91 ซึ่งถือว่าแบบสอบถามนี้มีความเชื่อถือได้สามารถนำไปเก็บข้อมูลจริงต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถาม จำนวน 400 ชุด ใช้การเก็บแบบบังเอิญ ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาและมีความสมบูรณ์ จำนวน 400 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้รับแบบสอบถามคืนแล้วนำมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของคำถาม และนำแบบสอบถามไปวิเคราะห์โดยใช้วิธีประมวลค่าทางสถิติด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล เลือกใช้สถิติในการวิเคราะห์เพื่อให้สอดคล้องกับลักษณะของข้อมูล และตอบวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน จำนวนที่เคยมาท่องเที่ยวที่ชายหาดบางแสน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage)

2. ข้อมูลระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน ใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) คือค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่าของลิเคิร์ต (Likert's scale) 4 ระดับ (ภัทรสินี ภัทร โภศล, 2550) จำแนกดังนี้

ความเห็นของนักท่องเที่ยว	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	4 คะแนน
ความเห็นของนักท่องเที่ยว	เห็นด้วย	ให้	3 คะแนน
ความเห็นของนักท่องเที่ยว	ไม่เห็นด้วย	ให้	2 คะแนน
ความเห็นของนักท่องเที่ยว	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1 คะแนน

จากนั้น นำแบบสอบถามที่ลงคะแนนเรียบร้อยแล้วไปประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูล ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยกำหนดค่าเฉลี่ย (Arithmetic mean) ของคะแนนแล้วนำมาแปลความหมายตามเกณฑ์การแปลค่าเฉลี่ย ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 100)

เกณฑ์การแปลผล

การแปลผลจากแบบสอบถามแบ่งคะแนนความคิดเห็นแบ่งคะแนนเป็น 4 ระดับ ใช้สูตร ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{อันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้นที่ต้องการ}} \\ &= \frac{4}{4-1} \\ &= 0.75 \end{aligned}$$

การกำหนดเกณฑ์นี้ ถือหลักว่า จะต้องให้ทุกระดับมีช่วงคะแนนเท่ากันจะเห็นได้ว่า คะแนนสูงสุด คือ 4 คะแนนต่ำสุดคือ 1 ช่วงห่าง (พิสัย) ของคะแนนทั้งหมด = 4 - 1 = 3 มี 4 ระดับ ดังนั้นแต่ละระดับจะมีช่วงห่าง = 0.75

ดังนั้นค่าเฉลี่ยของแต่ละระดับมีความหมาย ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 - 1.75 หมายถึง	ระดับความเห็น	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.76 - 2.50 หมายถึง	ระดับความเห็น	ไม่เห็นด้วย
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.51 - 3.25 หมายถึง	ระดับความเห็น	เห็นด้วย
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.26 - 4.00 หมายถึง	ระดับความเห็น	เห็นด้วยอย่างยิ่ง

3. ทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential statistics) คือ t - Test สำหรับตัวแปรเพศ One - way ANOVA สำหรับตัวแปรอายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน จำนวนที่เคยมาท่องเที่ยวที่ชายหาดบางแสน และทดสอบรายคู่กรณีพบความต่าง ด้วยวิธี LSD. โดยมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 หรือความเชื่อมั่น 95%

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนเทศบาลเมืองแสนสุข จังหวัดชลบุรี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นนักท่องเที่ยวต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน และศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน โดยเก็บข้อมูลจากนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจังหวัดชลบุรี จำนวน 400 คน นำเสนอผลวิเคราะห์เป็น 3 ตอน ดังนี้

ส่วนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน

ส่วนที่ 3 วิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 4-1 อัตราร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	188	47.00
หญิง	212	53.00
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4-1 พบว่า นักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจังหวัดชลบุรีที่ตอบแบบสอบถามเป็นเพศหญิงมากที่สุด จำนวน 212 คน คิดเป็นร้อยละ 53.00 และเป็นเพศชายจำนวน 188 คน คิดเป็นร้อยละ 47.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 4-2 อัตราร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 20 ปี	67	16.70
20 - 30 ปี	161	40.30
31 - 40 ปี	94	23.50
41 - 50 ปี	44	11.00
51 - 60 ปี	18	4.50
อายุมากกว่า 60 ปี	16	4.00
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4-2 พบว่า นักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจังหวัดชลบุรีที่ตอบแบบสอบถามอยู่ในช่วงอายุ 20 - 30 ปี มากที่สุด จำนวน 161 คน คิดเป็นร้อยละ 40.30 รองมาคือ อายุ 31 - 40 ปี จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 23.50 อายุต่ำกว่า 20 ปีจำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 16.80 อายุ 41 - 50 ปี จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 11.00 อายุ 51 - 60 ปี จำนวน 18 คน ร้อยละ 4.50 และมีอายุ 60 ปีขึ้นไป จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 4-3 อัตราร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ประถมศึกษาปีที่ 6 หรือต่ำกว่า	43	10.80
มัธยมศึกษาปีที่ 3	76	19.00
มัธยมศึกษาปีที่ 6 / ปวช.	85	21.20
อนุปริญญา/ปวส.	88	22.00
ปริญญาตรี	92	23.00
สูงกว่าปริญญาตรี	16	4.00
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4-3 พบว่า นักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจังหวัดชลบุรีที่ตอบแบบสอบถามมีระดับการศึกษา ปริญญาตรี มากที่สุด จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 23.00 รองลงมา คือ ระดับการศึกษา อนุปริญญาหรือปวส. จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 22.00 ระดับ

การศึกษา มัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือปวช. จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 21.30 ระดับการศึกษา มัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 19.00 ระดับการศึกษา ประถมศึกษาปีที่ 6 หรือต่ำกว่า จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 10.80 และระดับการศึกษา สูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 4-4 อัตราร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ/ พนักงานของรัฐ	73	18.30
ทำงานบริษัท	137	34.20
ประกอบอาชีพส่วนตัว	92	23.00
รับจ้าง	56	14.00
อื่น ๆ	42	10.50
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4-4 พบว่า นักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจังหวัดชลบุรี ที่ตอบแบบสอบถามมีอาชีพทำงานบริษัท มากที่สุด จำนวน 137 คน คิดเป็นร้อยละ 34.30 รองลงมา คือ ประกอบอาชีพส่วนตัว จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 23.00 ต่อมาคือ อาชีพรับราชการหรือ รัฐวิสาหกิจหรือพนักงานของรัฐ จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 18.30 อาชีพรับจ้าง จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 14.00 และมีอาชีพอื่น ๆ ไม่ระบุ จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 10.50 ตามลำดับ

ตารางที่ 4-5 อัตราร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามรายได้/เดือน

รายได้/เดือน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่เกิน 10,000 บาท	94	23.50
10,001 - 20,000 บาท	226	56.50
20,001 - 30,000 บาท	57	14.20
30,001 - 40,000 บาท	16	4.00
40,001 บาทขึ้นไป	7	1.80
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4-5 พบว่า นักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจังหวัดชลบุรีที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือน อยู่ในช่วง 10,001 - 20,000 บาท จำนวน 226 คน คิดเป็นร้อยละ 56.50 รองลงมา มีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 23.50 มีรายได้ช่วง 20,001 - 30,000 บาท จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 14.30 มีรายได้ช่วง 30,001 - 40,000 บาท จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.00 และมีรายได้ 40,001 บาทขึ้นไป จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 1.80 ตามลำดับ

ตารางที่ 4-6 อัตราร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามจำนวนครั้งที่มาเที่ยว

จำนวนครั้งที่มาเที่ยว	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่เคย	22	5.50
1 - 2 ครั้ง	108	27.00
3 - 4 ครั้ง	111	27.80
5 - 6 ครั้ง	93	23.20
มากกว่า 6 ครั้ง	66	16.50
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4-6 พบว่า นักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจังหวัดชลบุรีที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เคยมาเที่ยวบางแสน 3 - 4 ครั้ง จำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 27.80 เคยมาเที่ยว 1 - 2 ครั้ง จำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 27.00 เคยมา 5 - 6 ครั้ง จำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 23.3 เคยมา มากกว่า 6 ครั้ง จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 16.50 และมีผู้ที่ไม่เคยมาเลย จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 5.50 ตามลำดับ

วิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน

ตารางที่ 4-7 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความคิดเห็นของ
 นักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจำแนกตามด้านสิ่ง
 อำนวยความสะดวก รายข้อ

ประเด็นที่ศึกษา ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	ระดับความคิดเห็น				$\bar{X}$	SD	แปล ผล	อันดับ ที่
	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง				
	จำนวน (ร้อยละ)							
1. มีการจัดเส้นทางหลายเส้นทางเข้าสู่ แหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบาง แสน	212 (53.0)	188 (47.0)	-	-	3.53	0.500	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	1
2. มีการจัดให้มีห้องน้ำสาธารณะที่ถูกล สุกลักษณะอย่างเพียงพอ	-	153 (38.3)	191 (47.8)	56 (14.0)	2.24	0.682	ไม่ เห็น ด้วย	10
3. มีการจัดให้มีศูนย์บริการ นักท่องเที่ยวและสำนักงานที่ทำการ บริเวณชายหาดบางแสน	146 (36.5)	236 (59.0)	18 (4.5)	-	3.32	0.555	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	4
4. มีการจัดให้มีป้ายแสดงข้อมูลเฉพาะ ของแหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาด บางแสน	-	283 (70.8)	117 (29.3)	-	2.71	0.455	เห็น ด้วย	7
5. มีการจัดให้มีลานทำกิจกรรมบริเวณ ชายหาดบางแสน	139 (34.8)	168 (42.0)	93 (23.3)	-	3.12	0.754	เห็น ด้วย	5
6. มีการจัดปรับภูมิทัศน์บริเวณ สถานที่ท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบาง แสนได้สวยงาม	-	219 (54.8)	116 (29.0)	65 (16.3)	2.39	0.750	ไม่ เห็น ด้วย	9
7. มีการจัดลานจอดรถและสถานที่ จอดรถอย่าเพียงพอ	-	238 (59.5)	105 (26.3)	57 (14.3)	2.45	0.731	ไม่ เห็น ด้วย	8

ตารางที่ 4-7 (ต่อ)

ประเด็นที่ศึกษา ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	ระดับความคิดเห็น				$\bar{X}$	SD	แปล ผล	อันดับ ที่
	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย ยิ่ง				
	จำนวน (ร้อยละ)							
8. มีการจัดระเบียบร้านอาหาร	142 (35.5)	152 (38.0)	106 (26.5)	-	3.09	0.783	เห็น ด้วย	6
9. มีการจัดระเบียบเตียงผ้าใบและร่วม อย่างเหมาะสม	199 (49.8)	201 (50.3)	-	-	3.50	0.501	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	3
10. มีการจัดระบบขนส่งสาธารณะ อาทิ รถจักรยานยนต์รับจ้าง และ รถ สองแถวบริการอย่างเพียงพอ	207 (51.8)	193 (48.3)	-	-	3.52	0.500	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	2
รวม					2.99	0.621	เห็นด้วย	

จากตารางที่ 4-7 พบว่า นักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจังหวัดชลบุรีที่ตอบแบบสอบถามด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ในภาพรวม มีความเห็นด้วย ($\bar{X} = 2.99$) ซึ่งในรายชื่อพบว่า มีผู้เห็นด้วยอย่างยิ่ง กับประเด็นดังต่อไปนี้ ประเด็นแรก การจัดเส้นทางหลายเส้นทางเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน ($\bar{X} = 3.53$) ต่อมาการจัดระบบขนส่งสาธารณะ อาทิ รถจักรยานยนต์รับจ้าง และ รถสองแถวบริการอย่างเพียงพอ ($\bar{X} = 3.52$) ต่อมา มีการจัดระเบียบเตียงผ้าใบและร่วมอย่างเหมาะสม ($\bar{X} = 3.50$) และการจัดให้มีศูนย์บริการนักท่องเที่ยวและสำนักงานที่ทำการบริเวณชายหาดบางแสน ($\bar{X} = 3.32$) ตามลำดับ

และยังพบว่า มีผู้เห็นด้วย อีกหลายประเด็น ได้แก่ ประเด็นการจัดให้มีลานทำกิจกรรมบริเวณชายหาดบางแสน ($\bar{X} = 3.12$) ประเด็นร้านอาหารที่สะอาดและราคาเป็นธรรม ($\bar{X} = 3.09$) และประเด็นมีการจัดให้มีป้ายแสดงข้อมูลเฉพาะของแหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน ($\bar{X} = 2.71$) ตามลำดับ

นอกจากนี้ยังมีผู้ไม่เห็นด้วยกับประเด็นการมีลานจอดรถและสถานที่จอดรถอย่างเพียงพอ ($\bar{X} = 2.45$) ประเด็นการปรับภูมิทัศน์บริเวณสถานที่ท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนได้สวยงาม ($\bar{X} = 2.39$) และการจัดให้มีห้องน้ำสาธารณะที่ถูกลักษณะอย่างเพียงพอ ($\bar{X} = 2.24$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4-8 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจำแนกตามด้าน ความความปลอดภัย รายชื่อ

ประเด็นที่ศึกษา ด้านความปลอดภัย	ระดับความคิดเห็น				$\bar{X}$	SD	แปล ผล	อันดับ ที่
	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย ยิ่ง				
	จำนวน (ร้อยละ)							
1. มีการควบคุมความสะอาดและ คุณภาพของร้านอาหาร	104 (26.0)	180 (45.0)	74 (18.5)	42 (10.5)	2.87	0.921	เห็น ด้วย	10
2. มีการจัดระบบการจราจรที่ดี	200 (50.0)	196 (49.0)	4 (1.0)	-	3.49	0.520	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	2
3. มีกล้องวงจรปิดสำหรับป้องกัน อาชญากรรมอย่างเพียงพอ	124 (31.0)	190 (47.5)	86 (21.5)	-	3.10	0.719	เห็น ด้วย	9
4. มีการจัดเจ้าหน้าที่เทศกิจดูแลความ ปลอดภัย	176 (44.0)	218 (54.5)	6 (1.5)	-	3.43	0.524	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	7
5. มีการจัดป้ายเตือนจุดอันตรายของ การลงเล่นน้ำทะเล	186 (46.5)	214 (53.5)	-	-	3.47	0.499	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	5

ตารางที่ 4-8 (ต่อ)

ประเด็นที่ศึกษา ด้านความปลอดภัย	ระดับความคิดเห็น				$\bar{X}$	SD	แปล ผล	อันดับ ที่
	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง				
	จำนวน (ร้อยละ)							
6. มีการจัดป้ายสัญญาณเตือนจุด อันตรายของชายหาดและบริเวณ แหล่งท่องเที่ยว	171 (42.8)	221 (55.3)	8 (2.0)	-	3.41	0.531	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	8
7. มีการจัดพื้นที่ (โซนนิ่ง) สำหรับให้ นักท่องเที่ยวอย่างปลอดภัย	180 (45.0)	220 (55.0)	-	-	3.45	0.498	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	6
8. มีการจัดจุดบริการร้องทุกข์กรณีเกิด ภัย	204 (51.0)	196 (49.0)	-	-	3.51	0.501	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	1
9. มีการจัดควบคุมเครื่องเล่นทางน้ำ อาทิ เรือเร็ว บานาน่าโบ๊ท และอื่น ๆ	190 (47.5)	210 (52.5)	-	-	3.48	0.500	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	4
10. มีการจัดอุปกรณ์ป้องกันภัยไว้ตาม จุดต่าง ๆ และมีการสาธิตแนะนำการ ใช้งาน	192 (48.0)	208 (52.0)	-	-	3.48	0.500	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	3
รวม					3.37	0.571	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	

จากตารางที่ 4-8 พบว่า นักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจังหวัดชลบุรีที่ตอบแบบสอบถามด้านความปลอดภัย ในภาพรวมมีความเห็นด้วยอย่างยิ่ง ($\bar{X} = 3.37$) ซึ่งพิจารณารายชื่อ พบว่า มีผู้เห็นด้วย และเห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นรายชื่อ ดังต่อไปนี้

พบว่ามีผู้เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นการมีจุดบริการร้องทุกข์กรณีเกิดภัย ($\bar{X} = 3.51$) ประเด็นการจัดระบบการจราจรที่ดี ($\bar{X} = 3.49$) ประเด็นการมีอุปกรณ์ป้องกันภัยไว้ตามจุดต่าง ๆ และมีการสาธิตแนะนำการใช้งาน ($\bar{X} = 3.48$) ประเด็นการควบคุมเครื่องเล่นทางน้ำ อาทิ เรือเร็ว บานาน่าโบ๊ท และอื่น ๆ ($\bar{X} = 3.48$) ประเด็นการมีป้ายเตือนจุดอันตรายของการลงเล่นน้ำทะเล ($\bar{X} = 3.47$) ประเด็นการจัดพื้นที่ (โซนนิ่ง) สำหรับให้นักท่องเที่ยวอย่างปลอดภัย ($\bar{X} = 3.45$) ประเด็นการจัดเจ้าหน้าที่เทศกิจดูแลความปลอดภัย ($\bar{X} = 3.43$) และประเด็นมีป้ายสัญญาณเตือนจุดอันตรายของชายหาดและบริเวณแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X} = 3.41$) ตามลำดับ และมีผู้เห็นด้วยกับประเด็นการมีกล้องวงจรปิดสำหรับป้องกันอาชญากรรมอย่างเพียงพอ ($\bar{X} = 3.10$) และการจัดระบบความปลอดภัยเรื่องความสะอาดและคุณภาพของร้านอาหาร ($\bar{X} = 2.87$)

ตารางที่ 4-9 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจำแนกตามด้านความสะอาด รายชื่อ

ประเด็นที่ศึกษา ด้านความสะอาดและความเป็น ระเบียบเรียบร้อย	ระดับความคิดเห็น				$\bar{X}$	SD	แปล ผล	อันดับ ที่
	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง				
	จำนวน (ร้อยละ)							
1. มีการจัดระเบียบชายหาดมีความ สะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อย	-	218 (54.5)	117 (29.3)	65 (16.3)	2.38	0.750	ไม่ เห็น ด้วย	6
2. การจัดพื้นที่ เติงผ้าใบและร่มเป็น ระเบียบ	199 (49.8)	201 (50.3)	-	-	3.50	0.501	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	1
3. มีการจัดถังขยะไว้รองรับขยะอย่าง เพียงพอ	116 (29.0)	177 (44.3)	107 (26.8)	-	3.02	0.747	เห็น ด้วย	5

ตารางที่ 4-9 (ต่อ)

ประเด็นที่ศึกษา ด้านความสะอาดและความเป็น ระเบียบเรียบร้อย	ระดับความคิดเห็น				$\bar{X}$	SD	แปล ผล	อันดับ ที่
	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง				
	จำนวน (ร้อยละ)							
5. มีการจัดระเบียบเพื่อดูแลความ สะอาดร้านอาหาร	113 (28.3)	206 (51.5)	81 (20.3)	-	3.08	0.693	เห็น ด้วย	3
6. มีป้ายรณรงค์เรื่องการรักษาความ สะอาดจากการทิ้งขยะ	139 (34.8)	198 (49.5)	63 (15.8)	-	3.19	0.686	เห็น ด้วย	2
รวม					3.04	0.673	เห็นด้วย	

จากตารางที่ 4-9 พบว่า นักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจังหวัดชลบุรีที่ตอบแบบสอบถามด้านความสะอาด ในภาพรวมมีความเห็นด้วย ($\bar{X} = 3.04$) ซึ่งพิจารณารายข้อ พบว่า มีผู้เห็นด้วย เห็นด้วยอย่างยิ่ง และไม่เห็นด้วย กับประเด็นรายข้อ ดังต่อไปนี้

พบว่ามีผู้เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นการจัดพื้นที่ เตียงผ้าใบและร่วมเป็นระเบียบ ($\bar{X} = 3.50$) และมีผู้เห็นด้วยกับ ประเด็นการมีป้ายรณรงค์เรื่องการรักษาความสะอาดจากการทิ้งขยะ ($\bar{X} = 3.19$) ประเด็นร้านอาหารมีการจัดไว้อย่างเป็นระเบียบและสะอาด ($\bar{X} = 3.08$) ประเด็นห้องน้ำสาธารณะมีความสะอาด ($\bar{X} = 3.04$) ประเด็นการจัดถังขยะไว้รองรับขยะอย่างเพียงพอ ($\bar{X} = 3.02$) และยังพบว่า มีผู้ไม่เห็นด้วยกับ ประเด็นชายหาดมีความสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อย ($\bar{X} = 2.38$)

วิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐาน

ส่วนที่ 3 เป็นการทดสอบสมมติฐานที่ผู้ศึกษาได้กำหนดไว้ มีรายละเอียดดังนี้ สมมติฐานที่ 1 นักท่องเที่ยว ที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนแตกต่างกัน

ตารางที่ 4-10 ความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจำแนกตามเพศ

เพศ	N	$\bar{X}$	SD	t	Sig.
ชาย	188	3.12	0.140	-1.333	0.557
หญิง	212	3.14	0.135		
รวม	400	3.13	0.137		

ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05*

จากตารางที่ 4-10 พบว่า นักท่องเที่ยว ที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้

ตารางที่ 4-11 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจำแนกตามเพศและรายด้าน

เพศ	N	$\bar{X}$	SD	t	Sig.
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก					
ชาย	188	2.98	0.205	0.081	0.775
หญิง	212	2.99	0.206		
ด้านความปลอดภัย					
ชาย	188	3.36	0.181	0.103	0.748
หญิง	212	3.37	0.190		
ด้านความสะอาด					
ชาย	188	3.02	0.278	0.206	0.650
หญิง	212	3.05	0.270		
ภาพรวม					
ชาย	188	3.12	0.140	0.345	0.557
หญิง	212	3.14	0.135		

ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05*

จากตารางที่ 4-11 ไม่พบความต่างรายคู่ เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศและรายด้าน ที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน

สมมติฐานที่ 2 นักท่องเที่ยว ที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยว
บริเวณชายหาดบางแสนแตกต่างกัน

ตารางที่ 4-12 ความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจำแนกตามอายุ

อายุ	N	$\bar{X}$	SD	t	Sig.
ต่ำกว่า 20 ปี	67	3.09	0.138		
20 - 30 ปี	161	3.14	0.135	1.091	0.365
31 - 40 ปี	94	3.13	0.139		
41 - 50 ปี	44	3.14	0.137		
51 - 60 ปี	18	3.12	0.129	1.091	0.365
อายุ 60 ปีขึ้นไป	16	3.14	0.159		
รวม	400	3.13	0.140		

ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05*

จากตารางที่ 4-12 พบว่า นักท่องเที่ยว ที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการการ
ท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4-13 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจำแนก
ตามอายุ และรายด้าน

ความคิดเห็นต่อการ จัดการ การท่องเที่ยว	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	ระหว่างกลุ่ม	0.280	5	0.056	3.301	0.249
	ภายในกลุ่ม	16.529	394	0.042		
	รวม	16.809	399			
ด้านความปลอดภัย	ระหว่างกลุ่ม	0.501	5	0.100	3.124	0.012*
	ภายในกลุ่ม	13.313	394	0.034		
	รวม	13.814	399			

ตารางที่ 4-13 (ต่อ)

ความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยว	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ด้านความสะอาด	ระหว่างกลุ่ม	0.567	5	0.113	5.175	0.182
	ภายในกลุ่ม	29.364	394	0.075		
	รวม	29.931	399			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	0.103	5	0.021	1.091	0.365
	ภายในกลุ่ม	7.435	394	0.019		
	รวม	7.538	399			

ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05*

จากตารางที่ 4-13 พบว่า มีความต่างรายคู่ เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุและรายด้าน ที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน โดยพบความต่างในด้านความปลอดภัย มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ตารางที่ 4-14 เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน จำแนกตามอายุ ด้านความปลอดภัย ด้วยวิธีการของ LSD

อายุ	ต่ำกว่า 20 ปี	20 - 30 ปี	31 - 40 ปี	41 - 50 ปี	51 - 60 ปี	อายุ 60 ปีขึ้นไป	
	$\bar{X}$	3.30	3.40	3.36	3.34	3.41	3.39
ต่ำกว่า 20 ปี	3.30		0.09540*			0.10406*	
20 - 30 ปี	3.40						
31 - 40 ปี	3.36						
41 - 50 ปี	3.34						
51 - 60 ปี	3.41						
อายุ 60 ปีขึ้นไป	3.39						

ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05*

จากตารางที่ 4-14 พบว่า นักท่องเที่ยวที่อายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน ด้านความปลอดภัยต่างกัน ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักท่องเที่ยวที่มีอายุ ต่ำกว่า 20 ปี มีความคิดเห็นที่แตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20 - 30 ปี และยังต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 51 - 60 ปี นอกนั้น ไม่พบความแตกต่างเป็นรายคู่

สมมติฐานที่ 3 นักท่องเที่ยว ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนแตกต่างกัน

ตารางที่ 4-15 ความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	N	$\bar{X}$	SD	t	Sig.
ประถมศึกษาปีที่ 6/ ต่ำกว่า	43	3.13	0.130		
มัธยมศึกษาปีที่ 3	76	3.11	0.142		
มัธยมศึกษาปีที่ 6 / ปวช.	85	3.13	0.132	0.811	0.542
อนุปริญญา/ ปวส.	88	3.15	0.136		
ปริญญาตรี	92	3.13	0.144		
สูงกว่าปริญญาตรี	16	3.10	0.138		
รวม	400	3.13	0.137		

ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05*

จากตารางที่ 4-15 พบว่า นักท่องเที่ยว ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4-16 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจำแนกตามระดับการศึกษา และรายด้าน

ความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยว	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ด้านความสะอาด	ระหว่างกลุ่ม	0.066	5	0.013	0.175	0.972
	ภายในกลุ่ม	29.865	394	0.076		
	รวม	29.931	399			
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	ระหว่างกลุ่ม	0.289	5	0.058	1.380	0.231
	ภายในกลุ่ม	16.520	394	0.042		
	รวม	16.809	399			
ด้านความปลอดภัย	ระหว่างกลุ่ม	0.213	5		0.043	1.232
	ภายในกลุ่ม	13.602	394	0.035		
	รวม	13.814	399			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	0.077	5	0.015	0.811	0.542
	ภายในกลุ่ม	7.461	394	0.019		
	รวม	7.538	399			

ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05*

จากตารางที่ 4-16 พบว่า ไม่มีความต่างรายคู่ เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษาและรายด้าน ที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

สมมติฐานที่ 4 นักท่องเที่ยว ที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนแตกต่างกัน

ตารางที่ 4-17 ความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	N	$\bar{X}$	SD	t	Sig.
รับราชการ/ รัฐวิสาหกิจ/พนักงานของรัฐ	73	3.13	0.138		
ทำงานบริษัท	137	3.15	0.141		
ประกอบอาชีพส่วนตัว	92	3.13	0.131	2.197	0.069
รับจ้าง	56	3.13	0.126		
อื่น ๆ	42	3.07	0.145		
รวม	400	3.12	0.136		

ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05*

จากตารางที่ 4-17 พบว่า นักท่องเที่ยว ที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4-18 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจำแนกตามอาชีพ และรายด้าน

ความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยว	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	ระหว่างกลุ่ม	.127	4	0.032	.751	0.557
	ภายในกลุ่ม	16.682	395	0.042		
	รวม	16.809	399			
ด้านความปลอดภัย	ระหว่างกลุ่ม	0.213	4		0.098	2.869
	ภายในกลุ่ม	13.602	395	0.034		
	รวม	13.814	399			
ด้านความสะอาด	ระหว่างกลุ่ม	0.066	4	0.078	1.037	0.388
	ภายในกลุ่ม	29.865	395	0.075		
	รวม	29.931	399			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	0.164	4	.041	2.197	0.069
	ภายในกลุ่ม	7.374	395	.019		
	รวม	7.538	399			

ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05*

จากตารางที่ 4-18 พบว่ามีความต่างรายคู่ เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับอาชีพและรายด้าน ที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ตารางที่ 4-19 เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณ ชายหาดบางแสน จำแนกตามอาชีพ ด้านความปลอดภัย ด้วยวิธีการของ LSD

อาชีพ	รับราชการ/ รัฐวิสาหกิจ/ พนักงานของ รัฐ	ทำงาน บริษัท	ประกอบ อาชีพ ส่วนตัว	รับจ้าง	อื่น ๆ	
	$\bar{X}$	3.36	3.39	3.38	3.36	3.28
รับราชการ/ รัฐวิสาหกิจ/ พนักงาน ของรัฐ	3.36					0.08206*
ทำงานบริษัท	3.39					0.10883*
ประกอบอาชีพส่วนตัว	3.38					0.08155*
รับจ้าง	3.36					0.09405*
อื่น ๆ	3.28					0.08155*

ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05*

จากตารางที่ 4-19 พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพต่างกัน ได้แก่ อาชีพรับราชการ/ รัฐวิสาหกิจ/ พนักงานของรัฐ อาชีพทำงานบริษัทประกอบอาชีพส่วนตัว อาชีพรับจ้าง และอาชีพอื่น ๆ มีความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน ด้านความปลอดภัยต่างกัน ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพอื่น ๆ (ไม่ระบุ) มีความคิดเห็นที่แตกต่างที่สุดเมื่อเทียบกับอาชีพอื่นที่กล่าวข้างต้น นอกนั้น ไม่พบความแตกต่างเป็นรายคู่

สมมติฐานที่ 5 นักท่องเที่ยว ที่มีรายได้/เดือนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนแตกต่างกัน

ตารางที่ 4-20 ความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน
จำแนกตามรายได้/ เดือน

รายได้/ เดือน	N	$\bar{X}$	SD	t	Sig.
ไม่เกิน 10,000 บาท	94	3.11	0.143		
10,001 - 20,000 บาท	226	3.13	0.138		
20,001 - 30,000 บาท	57	3.15	0.121	1.428	0.224
30,001 - 40,000 บาท	16	3.17	0.1626		
40,001 บาทขึ้นไป	7	3.07	0.090		
รวม	400	3.13	0.138		

ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05*

จากตารางที่ 4-20 พบว่า นักท่องเที่ยว ที่มีรายได้/เดือนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4-21 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน
จำแนกตามรายได้/ เดือน และรายด้าน

ความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยว	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	ระหว่างกลุ่ม	0.289	4	0.024	0.567	0.686
	ภายในกลุ่ม	16.520	395	0.042		
	รวม	16.809	399			
ด้านความปลอดภัย	ระหว่างกลุ่ม	0.213	4		0.091	2.670
	ภายในกลุ่ม	13.602	395	0.034		
	รวม	13.814	399			
ด้านความสะอาด	ระหว่างกลุ่ม	0.066	4	0.099	1.329	0.258
	ภายในกลุ่ม	29.865	395	0.075		
	รวม	29.931	399			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	0.107	4	0.027	1.428	0.224
	ภายในกลุ่ม	7.430	395	0.019		
	รวม	7.538	399			

ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05*

จากตารางที่ 4-21 พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีรายได้/เดือนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน ด้านความปลอดภัยต่างกัน ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4-22 เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน จำแนกตามรายได้/ เดือน ด้านความปลอดภัย ด้วยวิธีการของ LSD

	ต่ำกว่า 10,000 บาท	10,001 - 20,000 บาท	20,001 - 30,000 บาท	30,001 - 40,000 บาท	40,001 บาทขึ้นไป
$\bar{X}$	3.31	3.38	3.39	3.36	3.36
ต่ำกว่า 10,000 บาท	3.31	0.07130*	0.07320*		
10,001 - 20,000 บาท	3.38				
20,001 - 30,000 บาท	3.39				
30,001 - 40,000 บาท	3.36				
40,001 บาทขึ้นไป	3.36				

ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05*

จากตารางที่ 4-22 พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีรายได้/เดือนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน ด้านความปลอดภัยต่างกัน ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักท่องเที่ยวที่มีรายได้/เดือนต่ำกว่า 10,000 บาท มีความคิดเห็นที่แตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีรายได้/เดือน 10,001 - 20,000 บาท และยังต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีรายได้/เดือน 20,001 - 30,000 บาท นอกนั้นไม่พบความแตกต่างเป็นรายคู่

สมมติฐานที่ 6 นักท่องเที่ยว ที่มีจำนวนครั้งที่มาท่องเที่ยวต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนแตกต่างกัน

ตารางที่ 4-23 ความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจำแนกตามจำนวนครั้งที่มา

จำนวนครั้งที่มา	N	$\bar{X}$	SD	t	Sig.
ไม่เคย	22	3.17	0.166		
1 - 2 ครั้ง	108	3.13	0.129		
3 - 4 ครั้ง	111	3.11	0.136	1.209	0.306
5 - 6 ครั้ง	93	3.14	0.132		
มากกว่า 6 ครั้ง	66	3.13	0.151		
รวม	400	3.14	0.142		

ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05*

จากตารางที่ 4-23 พบว่า นักท่องเที่ยว ที่มีจำนวนครั้งที่มาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4-24 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจำแนกตามจำนวนครั้งที่มาและรายด้าน

ความคิดเห็นต่อการจัดการท่องเที่ยว	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	ระหว่างกลุ่ม	0.083	4	0.021	0.493	0.741
	ภายในกลุ่ม	16.725	395	0.042		
	รวม	16.809	399			
ด้านความปลอดภัย	ระหว่างกลุ่ม	0.084	4		0.021	0.601
	ภายในกลุ่ม	13.731	395	0.035		
	รวม	13.814	399			

ตารางที่ 4-24 (ต่อ)

ความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยว	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ด้านความสะอาด	ระหว่างกลุ่ม	0.392	4	0.098	1.312	0.265
	ภายในกลุ่ม	29.538	395	0.075		
	รวม	29.931	399			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	.091	4	0.023	1.209	0.306
	ภายในกลุ่ม	7.446	395	0.019		
	รวม	7.538	399			

ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05*

จากตารางที่ 4-24 พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีจำนวนครั้งที่มาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน ด้านความปลอดภัยไม่ต่างกัน

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน เทศบาลเมืองแสนสุข จังหวัดชลบุรี มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านสิ่งแวดล้อม สะดวกด้านการดูแลและการรักษาความปลอดภัย และด้านการรักษาความสะอาด และเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนในเรื่องการจัดการสิ่งแวดล้อมสะอาดจำแนกตามคุณลักษณะประชากรพื้นฐานทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพและจำนวนครั้งที่มาท่องเที่ยว เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามแบบปิดและแบบเปิด ประกอบด้วย ตอนที่ 1 คุณลักษณะประชากรพื้นฐานทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน และจำนวนที่เคยมาท่องเที่ยวที่ชายหาดบางแสน และตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน มีลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราประมาณค่ามี 4 ระดับ ประกอบด้วย 3 ด้าน คือ ด้านสิ่งแวดล้อม สะดวก จำนวน 10 ข้อ ด้านการรักษาความปลอดภัย จำนวน 10 ข้อ และด้านการรักษาความสะอาด จำนวน 6 ข้อ ซึ่งใช้วิธีการสุ่มตัวอย่าง แบบบังเอิญ โดยแจกแบบสอบถามให้กับนักท่องเที่ยว จำนวน 400 คน การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานการวิจัยโดยใช้ t-Test และ F-test กรณีพบความแตกต่างใช้ L.S.D เปรียบเทียบทีละคู่

สรุปผลการศึกษา

ข้อค้นพบที่ 1 ตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 สามารถสรุปได้ว่า โดยภาพรวมพบว่า นักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจังหวัดชลบุรีที่ตอบแบบสอบถาม ในภาพรวมมีความเห็นด้วย ($\bar{X} = 3.13$) ซึ่งพิจารณารายข้อ พบว่า มีผู้เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นด้านความปลอดภัย ($\bar{X} = 3.37$) และเห็นด้วยกับประเด็นด้านความสะอาด ($\bar{X} = 3.04$) และด้านสิ่งแวดล้อม สะดวก ($\bar{X} = 2.99$) ตามลำดับโดยมีรายละเอียดแบ่งเป็นรายด้าน ได้ดังนี้

1. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

พบว่านักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจังหวัดชลบุรีที่ตอบแบบสอบถามด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ในภาพรวม มีความเห็นด้วย ($\bar{X} = 2.99$) ซึ่งในรายชื่อ พบว่ามีผู้เห็นด้วยอย่างยิ่ง กับประเด็นดังต่อไปนี้ ประเด็นแรก การจัดเส้นทางหลายเส้นทางเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน ($\bar{X} = 3.53$) ต่อมาการจัดระบบขนส่งสาธารณะ อาทิ รถจักรยานยนต์รับจ้าง และ รถสองแถวบริการอย่างเพียงพอ ($\bar{X} = 3.52$) ต่อมา มีการจัดระเบียบเตียงผ้าใบและร่มอย่างเหมาะสม ($\bar{X} = 3.50$) และการจัดให้มีศูนย์บริการนักท่องเที่ยวและสำนักงานที่ทำการบริเวณชายหาดบางแสน ($\bar{X} = 3.32$) ตามลำดับ

และยังพบว่า มีผู้เห็นด้วย อีกหลายประเด็น ได้แก่ ประเด็นการจัดให้มีลานทำกิจกรรมบริเวณชายหาดบางแสน ($\bar{X} = 3.12$) ประเด็นร้านอาหารที่สะอาดและราคาเป็นธรรม ($\bar{X} = 3.09$) และประเด็นมีการจัดให้มีป้ายแสดงข้อมูลเฉพาะของแหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน ($\bar{X} = 2.71$) ตามลำดับ

นอกจากนี้ยังมีผู้ไม่เห็นด้วยกับประเด็นการมีลานจอดรถและสถานที่จอดรถอย่างเพียงพอ ($\bar{X} = 2.45$) ประเด็นการปรับภูมิทัศน์บริเวณสถานที่ท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนได้สวยงาม ($\bar{X} = 2.39$) และการจัดให้มีห้องน้ำสาธารณะที่ถูกละเลยอย่างเพียงพอ ($\bar{X} = 2.24$) ตามลำดับ

2. ด้านความปลอดภัย

พบว่านักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจังหวัดชลบุรีที่ตอบแบบสอบถามด้านความปลอดภัย ในภาพรวมมีความเห็นด้วยอย่างยิ่ง ($\bar{X} = 3.37$) ซึ่งพิจารณารายชื่อ พบว่า มีผู้เห็นด้วย และเห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นรายชื่อ ดังต่อไปนี้

พบว่ามีผู้เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นการมีจุดบริการร้องทุกข์กรณีเกิดภัย ($\bar{X} = 3.51$) ประเด็นการจัดระบบการจราจรที่ดี ($\bar{X} = 3.49$) ประเด็นการมีอุปกรณ์ป้องกันภัยไว้ตามจุดต่าง ๆ และมีการสาธิตแนะนำการใช้งาน ($\bar{X} = 3.48$) ประเด็นการควบคุมเครื่องเล่นทางน้ำ อาทิ เรือเร็ว บานาน่าโบ๊ท และอื่น ๆ ($\bar{X} = 3.48$) ประเด็นการมีป้ายเตือนอันตรายของการลงเล่นน้ำทะเล ($\bar{X} = 3.47$) ประเด็นการจัดพื้นที่ (โซนนิ่ง) สำหรับให้นักท่องเที่ยวอย่างปลอดภัย ($\bar{X} = 3.45$) ประเด็นการจัดเจ้าหน้าที่เทศกิจดูแลความปลอดภัย ($\bar{X} = 3.43$) และประเด็นมีป้ายสัญญาณเตือนอันตรายของชายหาดและบริเวณแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X} = 3.41$) ตามลำดับและมีผู้เห็นด้วยกับประเด็นการมีกล้องวงจรปิดสำหรับป้องกันอาชญากรรมอย่างเพียงพอ ($\bar{X} = 3.10$) และการจัดระบบความปลอดภัยเรื่องความสะอาดและคุณภาพของร้านอาหาร ($\bar{X} = 2.87$)

3. ด้านความสะอาด

พบว่านักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจังหวัดชลบุรีที่ตอบแบบสอบถามด้านความสะอาด ในภาพรวมมีความเห็นด้วย ($\bar{X} = 3.04$) ซึ่งพิจารณารายข้อ พบว่า มีผู้เห็นด้วย เห็นด้วยอย่างยิ่ง และไม่เห็นด้วย กับประเด็นรายข้อ ดังต่อไปนี้

พบว่าผู้เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นการจัดพื้นที่ เต็มผ้าใบและร่มเป็นระเบียบ ($\bar{X} = 3.50$) และมีผู้เห็นด้วยกับ ประเด็นการมีป้ายณรงค์เรื่องการรักษาความสะอาดจากการทิ้งขยะ ($\bar{X} = 3.19$) ประเด็นร้านอาหารมีการจัดไว้อย่างเป็นระเบียบและสะอาด ($\bar{X} = 3.08$) ประเด็นห้องน้ำสาธารณะมีความสะอาด ($\bar{X} = 3.04$) ประเด็นการจัดถังขยะไว้รองรับขยะอย่างเพียงพอ ($\bar{X} = 3.02$) และยังพบว่า มีผู้ไม่เห็นด้วยกับ ประเด็นชายหาดมีความสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อย ($\bar{X} = 2.38$)

ข้อค้นพบที่ 2 ตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนจำแนกตามลักษณะประชากรพื้นฐานทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เพศหญิงมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 53.00 อยู่ในช่วงอายุ 20 - 30 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 40.30 มีระดับการศึกษา ปริญญาตรี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 23.00 มีอาชีพทำงานบริษัท มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 34.30 มีรายได้ต่อเดือน อยู่ในช่วง 10,001 - 20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 56.50 และส่วนใหญ่เคยมาเที่ยวบางแสน 3 - 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.80

ผลการทดสอบสมมติฐาน สามารถสรุปได้ดังตารางที่ 5-1

ตารางที่ 5-1 ผลการทดสอบสมมุติฐานการวิจัย

ผลสรุปจากการวิเคราะห์	ผลการทดสอบสมมุติฐาน
1. นักท่องเที่ยว ที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการการบริเวณชายหาดบางแสนไม่แตกต่างกัน	ปฏิเสธสมมุติฐาน
2. นักท่องเที่ยว ที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนไม่แตกต่างกัน	ปฏิเสธสมมุติฐาน
3. นักท่องเที่ยว ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนไม่แตกต่างกัน	ปฏิเสธสมมุติฐาน
4. นักท่องเที่ยว ที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนไม่แตกต่างกัน	ปฏิเสธสมมุติฐาน
5. นักท่องเที่ยว ที่มีรายได้/เดือนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนไม่แตกต่างกัน	ปฏิเสธสมมุติฐาน
6. นักท่องเที่ยว ที่มีจำนวนครั้งที่มาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนไม่แตกต่างกัน	ปฏิเสธสมมุติฐาน

ในส่วนของการเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน เป็นรายคู่จากปัจจัยลักษณะประชากรพื้นฐานทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ในแต่ละด้านพบว่า มีความต่างในรายด้านอยู่ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

- เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศและรายด้าน ที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนไม่พบความต่างรายคู่
- เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุและรายด้าน ที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนมีความต่างรายคู่ โดยพบความต่างในด้านความปลอดภัย มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยนักท่องเที่ยวที่มีอายุ ต่ำกว่า 20 ปี มีความคิดเห็นที่แตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 20 - 30 ปี และยังต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 51 - 60 ปี นอกนั้นไม่พบความแตกต่าง
- เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษาและรายด้าน ที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนไม่พบความต่างรายคู่

4. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับอาชีพและรายด้าน ที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพต่างกัน ได้แก่ อาชีพรับราชการ/ รัฐวิสาหกิจ/ พนักงานของรัฐ อาชีพทำงานบริษัทประกอบอาชีพส่วนตัว อาชีพรับจ้าง และอาชีพอื่น ๆ มีความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน ด้านความปลอดภัยต่างกัน ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพอื่น ๆ (ไม่ระบุ) มีความคิดเห็นที่แตกต่างที่สุดเมื่อเทียบกับอาชีพอื่นที่กล่าวข้างต้น นอกนั้นไม่พบความแตกต่าง

5. นักท่องเที่ยวที่มีรายได้/เดือนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน ด้านความปลอดภัยต่างกัน ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักท่องเที่ยวที่มีรายได้/เดือนต่ำกว่า 10,000 บาท มีความคิดเห็นที่แตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีรายได้/เดือน 10,001 - 20,000 บาท และยังต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีรายได้/เดือน 20,001 - 30,000 บาท นอกนั้นไม่พบความแตกต่างเป็นรายคู่

6. นักท่องเที่ยวที่มีจำนวนครั้งที่มาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน ด้านความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผลการศึกษา

การศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนเทศบาลเมืองแสนสุข จังหวัดชลบุรี พบว่าในภาพรวมมีความเห็นด้วยซึ่งนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นด้านความปลอดภัยซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงสุดเมื่อเทียบรายด้านส่วนรองมาคือ นักท่องเที่ยวเห็นด้วยกับประเด็นด้านความสะอาด และอันดับสุดท้าย นักท่องเที่ยวเห็นด้วยกับประเด็น ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ซึ่งมีรายละเอียดเรียงลำดับตามด้านได้ ดังนี้

ด้านความปลอดภัย

นักท่องเที่ยวเห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นการมีจุดบริการร้องทุกข์กรณีเกิดภัยและเห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นการจัดระบบการจราจรที่ดี และเห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นการมีอุปกรณ์ป้องกันภัยไว้ตามจุดต่าง ๆ และมีการสาธิตแนะนำการใช้งานซึ่งช่วงหลังนี้นักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวบางแสนนั้นอาจเป็นเพราะบางแสนเป็นเขตท่องเที่ยวที่อยู่ใกล้กับกรุงเทพฯ ยิ่งคนจำนวนมากมาเท่าไร ความปลอดภัยที่มียิ่งน้อยลง มีการพบปัญหาเด็กพัดหลงบ่อยครั้ง การจัดจุดบริการร้องทุกข์ไว้ในหลาย ๆ จุด หรืออาจมีเบอร์ติดต่อกับเจ้าหน้าที่ เป็นเรื่องที่นักท่องเที่ยวต้องการที่สุด ในส่วนของเรื่องการจัดการจราจรที่ดี นั่นก็เพราะการที่มีคนจำนวนมาก ๆ มาเที่ยวยิ่งในวันหยุดคนก็ขัดถูกันต่าง ๆ และวันหยุดสุดสัปดาห์ รถในบริเวณโดยรอบบางแสนติดมากทั้งขาเข้า ขาออก การ

จัดระบบจราจรที่ดีจึงเป็นสิ่งจำเป็น รวมไปถึงการจัดให้มีเจ้าหน้าที่บริการเกี่ยวกับการจราจรในวันหยุดสุดสัปดาห์และวันหยุดนักขัตฤกษ์ด้วย

ด้านความสะอาด

นักท่องเที่ยวเห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นการจัดพื้นที่ เติงผ้าใบและร่มเป็นระเบียบ เห็นด้วยกับประเด็นการมีป้ายรณรงค์เรื่องการรักษาความสะอาดจากการทิ้งขยะ และเห็นด้วยกับประเด็นร้านอาหารมีการจัดไว้อย่างเป็นระเบียบและสะอาดซึ่งมีการศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อการจัดสภาพแวดล้อมบริเวณหาดบางแสน ของรัฐวุฒิ เจริญศรีพงษ์ (2541) พบว่ากลุ่มตัวอย่างได้แสดงความคิดเห็นว่าบริเวณหาดบางแสนประสบปัญหาสิ่งแวดล้อมบางประการ เช่น ปัญหาขยะมูลฝอย น้ำทะเลไม่สะอาด และการเปลี่ยนแปลงคุณภาพน้ำทะเล อันเนื่องมาจากปรากฏการณ์ จี๊ปลาวาพ และยังสามารถให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดสภาพแวดล้อมบริเวณหาดบางแสนไว้ดังนี้คือ การพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงใด ๆ บริเวณหาดบางแสนควรรักษาความเป็นธรรมชาติของหาดบางแสนไว้ให้มากที่สุด ตลอดจนควรดูแลรักษาสภาพแวดล้อมหาดบางแสนโดยเฉพาะในด้านการรักษาความสะอาดของชายหาดและน้ำทะเล และควรรักษาภาพพจน์ และความเป็นเอกลักษณ์ของหาดบางแสนให้คงอยู่ต่อ

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

นักท่องเที่ยวเห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นการจัดเส้นทางหลายเส้นทางเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน การจัดระบบขนส่งสาธารณะ อาทิ รถจักรยานยนต์รับจ้าง และรถสองแถวบริการอย่างเพียงพอการจัดระเบียบเตียงผ้าใบและร่มอย่างเหมาะสมและการจัดให้มีศูนย์บริการนักท่องเที่ยวและสำนักงานที่ทำการบริเวณชายหาดบางแสน

ข้อเสนอแนะ

ด้านความปลอดภัย

เทศบาลเมืองแสนสุข หรือท้องถิ่น ควรการมีจุดบริการร้องทุกข์กรณีเกิด มีการจัดระบบการจราจรที่ดี และเห็นด้วยอย่างยิ่งและจัดให้มีอุปกรณ์ป้องกันภัยไว้ตามจุดต่าง ๆ และมีการสาธิตแนะนำการใช้งาน

ด้านความสะอาด

เทศบาลเมืองแสนสุข ท้องถิ่น และชุมชน ตลอดจนผู้ประกอบการทั้งหลายที่อยู่บริเวณชายหาด ควรให้ความร่วมมือกันในการจัดพื้นที่ เติงผ้าใบและร่มเป็นระเบียบมีป้ายรณรงค์เรื่องการรักษาความสะอาดจากการทิ้งขยะ และร้านอาหารมีการจัดไว้อย่างเป็นระเบียบและสะอาด

ด้านความสิ่งอำนวยความสะดวก

เทศบาลเมืองแสนสุข หรือท้องถิ่น การจัดเส้นทางหลายเส้นทางเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยว บริเวณชายหาดบางแสน การจัดระบบขนส่งสาธารณะ อาทิ รถจักรยานยนต์รับจ้าง และรถสองแถว บริการอย่างเพียงพอควบคุมการจัดระเบียบเตียงผ้าใบและร่มอย่างเหมาะสมและการจัดให้มี ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวและสำนักงานที่ทำการบริเวณชายหาดบางแสน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดอื่น ๆ เพื่อเป็น ประโยชน์ต่อการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่นั้น ๆ
2. ควรศึกษาความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน จังหวัด ชลบุรี เป็นระยะ ในปีต่อไป เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาการจัดการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง
3. ควรศึกษาการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เพื่อเป็นการจัดการการท่องเที่ยวอย่าง ยั่งยืน

บรรณานุกรม

- กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น. (2549). *มาตรฐานและตัวชี้วัดด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวในระดับขั้นพัฒนา*. เข้าถึงได้จาก http://www.thailocaladmin.go.th/work/e_book/eb1/std210550/22/4.pdf
- กัลยา สมมาตย์. (2541). *สภาพทั่วไปของนักท่องเที่ยว และแหล่งท่องเที่ยว พฤติกรรมการท่องเที่ยว ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการตัดสินใจมาท่องเที่ยว รวมทั้งเปรียบเทียบปัญหาและโอกาสทางการตลาดของแหล่งท่องเที่ยว*. สารนิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการตลาดบัณฑิตวิทยาลัย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2558 ก). *แผนพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย*. เข้าถึงได้จาก http://thai.tourismthailand.org/tourismthailand_index/th/
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (25558 ข). *สถิติการท่องเที่ยวจังหวัดชลบุรี*. เข้าถึงได้จาก http://thai.tourismthailand.org/tourismthailand_index/th/
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2558 ค). *มาตรฐานการส่งเสริมการท่องเที่ยว*. เข้าถึงได้จาก http://www.thailocaladmin.go.th/work/e_book/eb1/std210550/22/4.pdf
- เทศบาลเมืองแสนสุข. (2558 ก). *แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาเทศบาลเมืองแสนสุข (พ.ศ.2558 – 2562)*. ชลบุรี: งานวิเคราะห์นโยบายและแผน เทศบาลเมืองแสนสุข.
- เทศบาลเมืองแสนสุข. (2558 ข). *แผนพัฒนาสามปี (พ.ศ.2557 - 2559) เทศบาลเมืองแสนสุข*. ชลบุรี: งานวิเคราะห์นโยบายและแผน เทศบาลเมืองแสนสุข.
- จำเรียง ภาวิจิตร. (2536). *สาขารณมติ*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- นนุช รุจิรังสีมันต์กุล. (2550). *ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อคุณภาพในการให้บริการด้านการท่องเที่ยว: ศึกษากรณี อุทยานแห่งชาติเขาชะเมา - เขาวง*. ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารทั่วไป, วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- นนุช วรรณิ. (2546). *การศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวไทยที่มีต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชายฝั่งบางแสน*. ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชานโยบายสาธารณะ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.

- นงลักษณ์ จันทร์คล้าย. (2552). *ความคิดเห็นของนักทอ่งที่เกี่ยวข้องที่มีต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชายหาดบางแสน*. ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารงานท้องถิ่น, วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญธรรม กิจปริดาบริสุทธิ์. (2542). *เทคนิคการสร้างเครื่องมือรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย* (พิมพ์ครั้งที่ 5). นครปฐม: คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- บุรณศักดิ์ ฤกษ์สำราจ. (2543). *การประเมินผลนโยบายองค์กรส่งเสริมการท่องเที่ยวในปีท่องเที่ยวไทย 2543: ศึกษาเฉพาะสำนักงานภาคกลาง เขต 5*. ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชานโยบายสาธารณะ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ภัทรสินี ภัทรโกศล. (2550). *สถิติเพื่อการวิจัยทางวิทยาศาสตร์*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภาวิดา จินะวัฒน์. (2547). *ความพึงพอใจของนักทอ่งเที่ยวไทยต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมบริเวณชายหาดพัทยา จังหวัดชลบุรี*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสังคมศาสตร์เพื่อการศึกษา, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2524). *หลักการสร้างและการวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย*. กรุงเทพฯ: เรืองอักษร.
- วิลันดา ศรีประเสริฐ. (2544). *ความคิดเห็นของผู้ใช้บริการต่อการให้บริการของสำนักงานคลังจังหวัดนนทบุรี*. ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชานโยบายสาธารณะ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- รัฐวุฒิ เจียมศรีพงศ์. (2541). *ความพึงพอใจของนักทอ่งเที่ยวต่อการจัดสภาพแวดล้อมบริเวณหาดบางแสน*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสิ่งแวดล้อม, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ศรuti สกุรัตน์ และคณะ. (ม.ป.ป.). *คู่มือการเขียนปัญหาพิเศษ หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิตวิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา*. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ศศิกันต์ กุลวนิช. (2551). *การส่งเสริมการท่องเที่ยวในชุมชน กรณีศึกษา: ชุมชนเมืองเทศบาลเมืองตะกั่วป่าอำเภอตะกั่วป่า จังหวัดพังงา*. รายงานการศึกษาอิสระรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการปกครองท้องถิ่น, วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- สนใจ รัชตวัฒนกุล. (2544). *แนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่เมืองพัทยา*.
 ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชานโยบายสาธารณะ,
 วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สมัคร ณะเกิงสุข. (2545). *สภาพปัญหาและแนวทางการจัดการท่องเที่ยว: กรณีศึกษาเกาะเสม็ด*
ตำบลเพ อำเภอมือเมือง จังหวัดระยอง. ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต,
 สาขาวิชาการบริหารทั่วไป, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว. (2553). *รายงานสถิติการท่องเที่ยวในประเทศไทย ประจำปี 2553*
(ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ). ชลบุรี: สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- สุรัชย์ เสมมา. (2552). *ความพึงพอใจในการท่องเที่ยวพัทยาและบางแสน: กรณีศึกษาเฉพาะ*
นักท่องเที่ยวชาวไทย. ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการ
 บริหารงานท้องถิ่น, วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- เสริมพันธ์ สาริมาณ. (2543). *ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสถานที่ท่องเที่ยวและเจ้าหน้าที่ผู้*
ให้บริการในอุทยานแห่งชาติน้ำตกพลิ้ว จังหวัดจันทบุรี. ปัญหาพิเศษ
 รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชานโยบายสาธารณะ, บัณฑิตวิทยาลัย,
 มหาวิทยาลัยบูรพา.
- Yamane, T. (1973). *Statistic an introductory analysis* (3rd ed.). New York: Harper & Row.

ภาคผนวก

แบบสอบถาม

การศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยว
บริเวณชายหาดบางแสนเทศบาลเมืองแสนสุข จังหวัดชลบุรี

*****

โปรดแสดงความคิดเห็นของท่านต่อการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน โดยใส่
เครื่องหมาย ลงใน ที่ต้องการ

ตอนที่ 1 แบบสำรวจข้อมูลพื้นฐาน

เพศ

ชาย

หญิง

2. อายุ

ไม่เกิน 20 ปี

21- 30 ปี

31- 40 ปี

41- 50 ปี

51- 60 ปี

อายุมากกว่า 60 ปี

3. ระดับการศึกษา

ประถมศึกษาปีที่ 6/ ต่ำกว่า

มีธยมศึกษาปีที่ 3

มีธยมศึกษาปีที่ 6/ ปวช.

อนุปริญญา/ ปวส.

ปริญญาตรี

สูงกว่าปริญญาตรี

4. อาชีพ

รัฐบาล/ รัฐวิสาหกิจ/ พนักงานของรัฐ

ทำงานบริษัท

ประกอบอาชีพส่วนตัว

รับจ้าง

อื่น ๆ

5. รายได้ต่อเดือน

ต่ำกว่า 10,000 บาท

10,001- 20,000 บาท

20,001- 30,000 บาท

30,001- 40,000 บาท

40,001บาทขึ้นไป

6. จำนวนที่เคยมาท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน

ไม่เคย

1- 2 ครั้ง

3- 4 ครั้ง

5- 6 ครั้ง

มากกว่า 6 ครั้ง

ตอนที่ 2 การสำรวจความคิดเห็นนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยว

บริเวณชายหาดบางแสน

คำชี้แจง โปรดใส่เครื่องหมาย   ลงในช่องข้อความที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด
เพียง 1 ช่องต่อ 1 ข้อ

ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก				
1. มีการจัดเส้นทางหลายเส้นทางเข้าสู่แหล่ง ท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน				
2. มีการจัดให้มีห้องน้ำสาธารณะที่ถูก สุขลักษณะอย่างเพียงพอ				
3. มีการจัดให้มีศูนย์บริการนักท่องเที่ยวและ สำนักงานที่ทำการบริเวณชายหาดบางแสน				
4. มีการจัดให้มีป้ายแสดงข้อมูลเฉพาะของ แหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสน				
5. มีการจัดให้มีลานทำกิจกรรมบริเวณชายหาด บางแสน				
6. มีการจัดปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณสถานที่ ท่องเที่ยวบริเวณชายหาดบางแสนได้สวยงาม				
7. มีการจัดลานจอดรถและสถานที่จอดรถอย่า เพียงพอ				
8. มีการจัดระเบียบร้านอาหาร				
9. มีการจัดระเบียบเตียงผ้าใบและร่มอย่าง เหมาะสม				
10. มีการจัดระบบขนส่งสาธารณะ อาทิ รถจักรยานยนต์รับจ้าง และ รถสองแถวบริการ				

ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
ด้านความปลอดภัย				
1. มีการควบคุมความสะอาดและคุณภาพของ ร้านอาหาร				
2. มีการจัดระบบการจราจรที่ดี				
3. มีการจัดกล้องวงจรปิดสำหรับป้องกัน อาชญากรรมอย่างเพียงพอ				
4. มีการจัดเจ้าหน้าที่เทศกิจดูแลความปลอดภัย				
5. มีการจัดป้ายเตือนจุดอันตรายของการลงเล่น น้ำทะเล				
6. มีการจัดป้ายสัญญาณเตือนจุดอันตรายของ ชายหาดและบริเวณแหล่งท่องเที่ยว				
7. มีการจัดพื้นที่ (โชนนิง) สำหรับให้ นักท่องเที่ยวอย่างปลอดภัย				
8. มีการจัดจุดบริการร้องทุกข์กรณีเกิดภัย				
9. มีการจัดการควบคุมเครื่องเล่นทางน้ำ อาทิ เรือเร็ว บานาน่า โป๊ทและอื่น ๆ				
10. มีการจัดอุปกรณ์ป้องกันภัยไว้ตามจุดต่าง ๆ และมีการสาธิตแนะนำการใช้งาน				

ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
ด้านความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อย				
1. มีการจัดระเบียบชายหาดมีความสะอาดเป็น ระเบียบเรียบร้อย				
2. การจัดพื้นที่ เต็มผ้าใบและร่มเป็นระเบียบ				
3. มีการจัดถังขยะไว้รองรับขยะอย่างเพียงพอ				
4. ห้องน้ำสาธารณะมีความสะอาด				
5. มีการจัดระเบียบเพื่อดูแลความสะอาด ร้านอาหาร				
6. มีป้ายรณรงค์เรื่องการรักษาความสะอาดจาก การทิ้งขยะ				

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

*****ขอขอบคุณที่กรุณาใช้เวลาในการตอบแบบสอบถามและความคิดเห็น*****